

ရွှေပြည်လမ်းကား

လှိုင်း

ထွေးစွဲရက်လည်းမနေရဲပါ

(အချစ်လှ-ချစ်-ဝတ္ထု-သစ်)

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြိုးကျော်သူ (၅၀၁၆) (ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၂၂၁ (၄)လွှာ၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း။
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးအေးလွင် (၂၅၅၉) (ရွှေပဒေသာပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ယုဝ

အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

လုံမ

ထွက် : ချဲ ရက် လည် : မ နေ ရဲ ပါ

၈၉၅-၈၃
လုံမ
ထားခဲ့ရက်လည်း မနေရဲပါ / လုံမ - ရန်ကုန်။
ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ ၂၀၁၄
၂၄၀ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) ထားခဲ့ရက်လည်း မနေရဲပါ

အခန်း (၁)

“ဝန်း...ဂျန်း”

“ဟယ်...သွားပြီ”

မြသင်စာ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ပြီး စတီရာရင်ပေါ်မျက်နှာမှောက်က မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ဒီစင်တာကိုလာတိုင်း တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါ။ လုံခြုံရေးတွေနှင့် ကားပါကင်ကြည့်ပေးသည့်ဝန်ထမ်းတွေက သေချာကြည့်ပေးကြသည်။

ဒီနေ့တော့ ထိုဝန်ထမ်းတွေကို တစ်ယောက်မှမမြင်။ ကားနှစ်စင်းရဲ့ကြားမှာ လွတ်သည်အထင်နှင့် ဘက်ဆုတ်ပြီးဝင်လိုက်တာပါ။ ဘယ်ဘက်က မလွတ်ဘဲ အနောက်ကြီးနှင့်တိုက်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က ကားမီးလုံးကွဲသံက ကမ္ဘာပျက်သလိုပါ။

“ဟိတ်... မင်ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ငါ့ကားမီးလုံးကွဲသွားပြီ၊ ကားပေါ်ကဆင်းလေ၊ ဘာလဲတာဝန်မဲ့ပြီး မောင်းပြေးမလို့လား”

“ဘာရှင့်”

တံခါးခေါက်ပြီး အော်နေတစ်နိမ့် ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ရသည်။

“ဟင်”

ဥပမိရုပ်က အလန်းစား။ ခွံခွဲညားညားဆိုတာထက် စတိုင်လ်မိုက်ကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။

အသက်က သူမထက်ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်တော့ ကြီးမည်ထင်သည်။ မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်လှန်တင်လိုက်ပြီး ခါးထောက်ရပ်နေတာက အစ စတင်ကျသည်။ အသံကဒေါသဖြစ်သလို အော်လိုက်တာတောင် ချိုညက်နေသည်။

“ဟိတ်... ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မင်းဒီကိစ္စဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ၊ ငါရဲခေါ်လိုက်ရမလား”

“ရှင်ကလည်း ဒါလေးဖြစ်တာ ရဲခေါ်စရာလား၊ ကိုယ်ချင်းကိုယ်ချင်းညှိလိုက်ရင်ဖြစ်တဲ့ဟာကို”

“ဒါဆို မင်းလျော်မှာပေါ့”

“မလျော်ရင် ရှင်ကရဲဖမ်းခိုင်းမလို့လား”

“ဖမ်းခိုင်းရမှာပေါ့၊ ဒီကားရဲဖမ်းလုံးတစ်လုံးတန်ဖိုးက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“အမယ်လေး... ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်လျော်နိုင်တယ်နော်၊ လာပြောမနေနဲ့”

“အေး... အဲဒါဆို နေဝန်းနီကားအလှပြင်ဆိုင်ကိုသွားမယ်၊ ကျသင့်သလောက်မင်းရှင်း၊ တောက်... ငါ့ကားဒီလိုဖြစ်သွားတာ နိမိတ်မကောင်းတော့ဘူး၊ ကားက အခုမှအသစ်ပဲရှိသေးတယ်”

ကြီးကျယ်လိုက်တာလို့ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် ရန်တွေ ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရည်ကချောမောနဲ့ညားစမတ်ကျလွန်းတာမို့ ရန်တွေ ဖို့တွေ မေ့လျော့နေကား...

“ဟွန်း... ကားတွေတိုင်း ဒီလိုမတော်တဆတော့ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်၊ သင်ဇာကားဆို ခဏခဏဖြစ်တယ်”

“မင်းနမော်နမဲ့နိုင်လှန်းလို့နေမှာပေါ့၊ ဖြစ်တာတောင်နည်းသေးတယ်”

“ဟယ်... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စိတ်ပုပ်လိုက်တာဟယ်၊ သူများ ဆားသမီးကို အဲလိုပဲပြောရလား”

“ငါ့ကား ဒီလိုဖြစ်သွားလို့ ညစ်နေတာပြောမှာပဲကွာ၊ ငါတကယ် သေလည်တင်းတယ်”

“ရှင်ကြီးကလည်း လျော်ပေးပါ့မယ်ဆိုမှ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ အဲ... သင်ဇာ ဘာမှလည်းမဝယ်ရသေးဘူး၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ချိန်းထားသေးတယ်၊ ရှင်စောင့်နိုင်လား”

“ဘာကွ၊ ပြဿနာက အခုဖြစ်နေတာ၊ မင်းကိစ္စပြီးအောင် ငါတ စောင့်စရာလား၊ မင်းလစ်ပြေးသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မယ့်ရှင် သင်ဇာ ကားနားကစောင့်နေပေါ့၊ ရှင်ကဝယ်ပြီးလို့ ငါတောပေါ်က ဆင်းလာတာ၊ သင်ဇာက အခုမှဝယ်စရာရှိတာဝယ်ရမှာ၊ ဆင်းနည်းစာနာကြည့်ဦး”

“မင်းကိုစာနာနေဖို့ ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူး၊ တော်ပြီကွာ မင်းဆင်ခြင်တွေပေးနေတာ ငါစိတ်မရှည်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း ဒီကိစ္စ မင်းဖြေရှင်းသော့လား၊ မပေးရင် ငါအခုဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

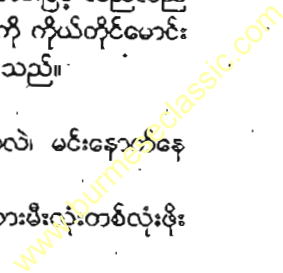
သူဖုန်းနံပါတ်တွေ နိုင်မည်ပြင်တော့ ကောင်မလေးပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ထက်ငယ်သော ကောင်မလေးရဲ့ လှလည်လှုပ်မှာ နှုတ်ခမ်းတလန်ပဲဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးက မျက်လုံးပြူးပြူးပိုင်းပိုင်းလေးဖြင့် လည်လည်ဆယ်ဆယ် ထက်မြက်မည်ပုံလေးပင်။ ကိုယ်ပိုင်းကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းတာမို့ အဆင်အတန်းကတော့ ခန့်မှန်းလို့ရနေသည်။

“ဒီမယ်... ရှင်ကြီးရှေ့ကဖော်စင်”

“ဘာ... ငါက ဘာလို့ရှေ့ကမောင်းရမှာလဲ၊ မင်းနောက်နေ နှိပ်နေခဲပြီး ထွက်မပြေးဘူးလို့ပြောနိုင်လဲ”

“ရှင်တော်တော်ကတ်သတ်တဲ့လူပဲ၊ ကားမီးလုံးတစ်လုံးဖိုး

၈ ⇨ လှမ

မလျော်နိုင်လို့ ထွက်ပြေးသွားမယ်ရပ်လား သေချာကြည့်ဦး”
“ဒီလိုပဲ ရုပ်ပြုပြီးလုပ်စားနေတဲ့သူတွေ အများကြီး၊ ဒီလို အတန်း
အစားတွေကပဲ ကလိန်ကကျစ်များပြီး မဟုတ်တာလုပ်တာ”

“ဘာရှင်”

“ကဲ... ရှေ့ကကြာ၊ ငါ့လိပ်စာပြောမယ်၊ မင်းဖုန်းနံပါတ် ငါ့ကို
ပေးထား၊ ဘယ်လိုဝင်ရ ထွက်ရမယ်၊ သွားရမယ်ဆိုတာ မင်းကိုဖုန်းဆက်
ပြီး လမ်းညွှန်မယ်ဟုတ်ပြီလား”

“ဟွန်း”

အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ကားပေါ်
တက်ပြီး ကားစက်နှိုးနေချိန်မှာ ဒီလူကြီးရဲ့ကားကို နောက်ထပ်မီးလုံး
တစ်လုံးကွဲအောင် ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်ချင်၏။

စတိုင်လ်ကျပြီး ကြည့်ကောင်းသော ဥပမာရုပ်နှင့်မလိုက်ဖက်
လွန်းအောင် ရန်တွေ့ကောင်းလို့ပါ။ ဘယ်နယ်ယောကျ်ားကြီးဖြစ်ပြီး စွာစွာ
ကိုတက်နေတာပဲ။

ဒီကလည်း ခပ်စွာစွာပဲဆိုတာ ဒီလူကြီးမသိသေးလို့ပါ။

* * *

အခန်း (၂)

“တန်ကြေးအတိုင်း မင်းဈေးမြှောက်လိုက်ကွာ၊ တစ်ပြားမှမလျော့
နဲ့၊ ဈေးဆစ်မခံနဲ့”

ဝဏ္ဏထွေးကို သတိပေးလိုက်ပြီး ထိုဦးခုံမှာလက်ပိုက်၍ သက်
သောင့်သက်သာထိုင်နေလိုက်သည်။ ဝဏ္ဏထွေးက အထာပေါက်ကာ
ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်...

“ဒီကားအမျိုးအစားက အပိုပစ္စည်းရော၊ အလှဆင်ဖို့ရော ရှား
တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ တခြားကားတွေရဲ့ အပိုပစ္စည်းကတော့
အနံ့ရှိတယ်”

“ဒါဆို ဒီကားကိုတပ်ဖို့မီးလုံးမရှိဘူးလို့ ပြောတာလား၊ ဒါနဲ့
မှား ဒီလူကြီးက ဒီကိုခေါ်လာသေးတယ်၊ ဟိတ်လူကြီး တခြားဆိုင်သွား
မယ်လား”

ကောင်မလေး စိတ်မြန်လက်မြန်ပြောတော့ ဝဏ္ဏထွေး ပခုံးတွန့်
ကာ ပြုံးမိလျက်...

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာရှိပါတယ်၊ ကားက အကောင်းစားမို့
ဝဏ္ဏထွေးရှားတယ်ဆိုတာ ပြောပြတာပါ၊ အဲဒီမီးလုံးရဲ့တန်ဖိုးက သိန်းသုံး
ဆယ်ပါ”

“ဘာ... သိန်းသုံးဆယ်၊ ရှင်တို့ သင်ဇာကို သတ်တီးမရှိက်နဲ့”

နေနိ၊ သင်ဇာကားရဲ့မီးလုံးတန်ဖိုးတောင် ဆယ်နှစ်သိန်းပဲရှိတာ”

“ကားတန်ဖိုးအလိုက် ကားရဲ့အပြင်အဆင် မီးလုံးဖိုးကအစ ကွာဟသွားပါတယ်၊ တခြားဆိုင်တွေဆိုရင် သုံးဆယ့်ငါးသိန်းလောက် ခေါ်လိမ့်မယ်”

“မ... မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ သိန်းသုံးဆယ်ဖိုးကြီးတော့ မလျော် နိုင်ပါဘူး”

“မင်း အဲလိုတာဝန်မဲ့ပြောလို့ရမလားကွ၊ ဒီကိစ္စက မင်းကြောင့် ဖြစ်တာလေ၊ မင်းမလျော်လို့ ဘယ်သူလျော်မှာလဲ”

“မလျော်ဘူးလို့မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တန်ကြေးက...”

“မင်းလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနေတဲ့သူပဲ၊ တန်ကြေးနားမလည် ဘူးဆိုတာ မင်းကမှညစ်တာ၊ ရှုပ်ပါတယ်ကွာ ရဲစခန်းကိုပဲ ဖုန်းဆက် လိုက်တာကောင်းပါတယ်၊ ဝတ္ထု... သူလျော်ပေးလည်း ငါမကျေနပ် တော့ဘူး၊ စကားပြောရတာ တန်ကြေးရှိတယ်၊ ရဲသာခေါ်လိုက်၊ သူတို့ ဖြေရှင်းလိမ့်မယ်၊ ငါအရမ်းစိတ်အိုက်လာလို့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း ကြည့်ရှုင်းလိုက်”

ဘုန်းနေလ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထွက်သွားသည်။ မြသင်ဇာ ဘာ စကားမှပြောချိန်မရလိုက်။ ဒီဆိုင်က ကားပစ္စည်းတွေရောင်းသလို ကား အလှဆင်လုပ်ငန်းလည်း လုပ်သည်။

လမ်းမဘေးဆိုပေမယ့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား ရှိသည်။ ထိုလူက ဆိုင်ရဲ့နောက်ဘက်ထဲဝင်သွားတာမို့ ဆိုင်ရှင်နှင့် အတော်ရင်းနှီးဟန်တူသည်။

“ကဲ... မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ မီးလုံးကို ဒီဈေးနဲ့လျော်ပေး နိုင်လား၊ ရဲနဲ့ပဲရှင်းမလား”

“ရှင်တို့ကလည်း လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး ရဲနဲ့ပဲကိုင်ပေါက်နေတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ချင်းကိုယ်ချင်းစားပြောပါ၊ ဒီငွေကြီးက များလွန်းဘူးလား”

“ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်တာဆိုရင်တော့ တာဝန်ယူရတာပဲ ညီမလေး၊ ညည်းသာ ငါ့ညီမဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့စိတ်လျော်လိုက်ပါတယ်”

အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲလို့ မြသင်ဇာ ပြန်တွေးမိသည်။ ဒီကိစ္စက ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရ။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပါ။

ကိုယ်က နဖော်နမဲ့နိုင်ခဲ့တာ။ တကယ်ဆို ဒီကားရဲ့မီးလုံးတန်ဖိုး တို မသိလို့ ကတ်သတ်နေခဲ့တာမဟုတ်ပေ။

သိန်းသုံးဆယ်ဆိုတာကို ကိုကိုဆီက ဘယ်လိုပြောတောင်း ရမလဲလို့ စဉ်းစားမရဖြစ်ပြီး ငြင်းနေတာ။ ဟိုတလောကမှ ဆိုက်ကား တစ်စီးရပ်ထားတာကို တိုက်မိလို့လျော်လိုက်ရသေးသည်။ သူမရဲ့ မတော် တာဆယ့်များ ကိုကိုက ခိုင်ခံ့ဖြေရှင်းနေရတာပင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုဘယ်တော့မှ မငြိုငြင်ခဲ့။

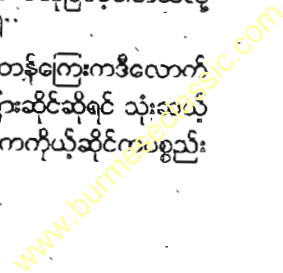
ပေးပေနှင့် ပေးမေဆုံးပါးပြီးကတည်းက သူမကိုအရမ်းအလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းပြီးချစ်ခဲ့သည်။ သူမကလည်း ရည်းစားသနာကိစ္စများဖြင့် ကိုကို တို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ခဲ့ပါ။

“ဒီမှာ... ညည်းဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ နေလလုပ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းလုပ်လိုက်ရတော့မလား၊ ဒီကောင်က သိပ်စိတ်ရှည်တတ်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဟိုလေး... သင်ဇာကို နည်းနည်းလောက်ညှိပေးပါလား၊ အဲလောက်ငွေကြီးကို ကိုကြီးကပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောရင်လည်း ကိုကြီးစိတ်ဆင်းရဲသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“မီးလုံးက ညည်းကြောင့်ကွဲသွားတာ၊ တန်ကြေးကဒီလောက် မဲ အဲဒါကို ဘယ်လိုညှိပေးရမလဲ၊ အဲတောင် တခြားဆိုင်ဆိုရင် သုံးဆယ့် ငါးသိန်းလောက် အသာလေးတောင်းမှာနော်၊ ဒါကကိုယ့်ဆိုင်ကပစ္စည်း အရင်းအတိုင်းပေးလိုက်တာ”

“ဒါဆို အဲဒီလူကြီးရဲ့ဆိုင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖွင့်ထားတာ၊ နောက် မှာကားအလှူဒါနခင်းဆင်တဲ့လုပ်ငန်းရှိတယ်။ အတွင်းပိုင်း အပြင်ပိုင်းအားလုံး ပေါ့။ ရှေ့မှာတော့ ကားပစ္စည်းတွေရောင်းတယ်။ အမြတ်အစွန်းကျန်ရင် ဂျပန်ကကားတွေကို ဝယ်ရောင်းလုပ်တယ်”

“ဒီလုပ်ငန်းကြီးရှိတာပဲရှင်၊ ဒါလေးကိုလျော်လိုက်ပါလား”

မြသင်စာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောသည်။ ဝတ္ထုထွေးက ခေါင်း ယမ်းပြီး

“သိန်းသုံးဆယ်ကြီးအရင်းရှုံးခံရမှာလား၊ ညည်းဘက်က ဒါကို ဘယ်လိုပုံစံပေးချင်တာဆိုတာပဲ ညှိပေးလို့ရမယ်၊ ဒီကောင်က စိတ်ကြီး လို့ပါ။ သူများအပေါ်လည်း သူမဟုတ်တာမလုပ်ဘူး၊ သူများကိုလည်း တရားမမှုတာမျိုးမလုပ်ဘူး”

“ဟုတ်... သင်ဇာလည်း နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား ဟင်၊ သင်ဇာ မှတ်ပုံတင်ရော ကားလိုင်စင်ရော ယူထားလိုက်ပါ။ သင်ဇာ ကိုကိုကို ပြောကြည့်ပါမယ်”

“မင်းအဲလိုလုပ်လို့ရမလားကွ”

“အမယ်လေး”

ဘုန်းနေလ၊ ပြန်ထွက်လာပြီး အော်လိုက်တာကြောင့် မြသင်စာ လန့်ဖျပ်သွားကာ အမယ်လေးတောင် တလိုက်ရသည်။ အရင်ဘဝက ခေါင်းလောင်းလှူခဲ့လေသလားမသိ။

တကယ်အသံဩဇာကောင်းသူပင်။

“အဲဒီကားလိုင်စင်တွေ၊ မှတ်ပုံတင်တွေက ပျောက်လို့ဆိုပြီး အသစ်ပြန်လျှောက်လို့ရတယ်၊ အဲဒါက ငါးသိန်းတောင်ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုမင်းလူလည်လုပ်တာခံမယ့်ကောင်မျိုးလို့ ထင်နေတာလား၊ မင်းခုနက ကိုကြီးလို့ပြောတဲ့သူ မင်းရဲ့ရှည်းစားလား၊ ဘာလား၊ အဲဒီလူကိုဖုန်းဆက် လိုက်၊ အခုငွေလာပေးပါလို့”

“အဲဒါ သင်ဇာအစ်ကိုရှင်၊ သင်ဇာတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဝဲခိုတာ၊ မိဘတွေကဆုံးသွားပြီ၊ မောင်မှန်း အစ်ကိုမှန်းမသိပြောတာ ရှင်ငရဲကြီးမှာပဲ”

“မသိလို့ပြောတာပဲကွ ကဲပါ... ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းသာဆက်၊ ငါတို့အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ မင်းကြောင့် ငါတို့အချိန်တွေ အလဟဿဖြစ် သွားပြီ”

“ရှင်ပဲအပြောကောင်း၊ သင်ဇာလည်း သင်ဇာအချိန်တွေ အလကားကုန်သွားတာပါပဲ၊ ရှင်တို့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မလားလို့ ညှိနှိုင်း နေတာ”

“မင်းက အသနားခံနေတာမဟုတ်တာ၊ ဘာကိုကိုယ်ချင်းစာ ဆေးရမလဲ၊ ဖုန်းသာဆက်စမ်းပါကွာ”

“ကိုကိုက ဖုန်းဆက်ပြောရင် သင်ဇာအတွက် စီးရိမ်သွားမှာ နဲ့လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကားထားခဲ့၊ အိမ်ဖြန့်ပြီးမှ မင်းအစ်ကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာ ငွေပါယူခဲ့”

“ရှင်... ကားထားခဲ့ရမယ်၊ သင်ဇာက ဘာနဲ့ပြန်ရမှာလဲ”

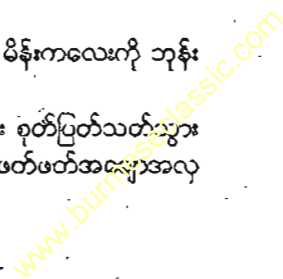
“တက္ကစီငှားပြန်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း လိုင်းကားတိုးစီးပြီး

“ဒီရုပ်ရည် ဒီအဆင့်အတန်း လိုင်းကားတိုးစီးပြီး ပြန်ရမလား

အဆင့်အတန်းကြောင့်ပြောလွန်းသော မိန်းကလေးကို ဘုန်း

တော်တော်လေး အချစ်ပေါက်သွားသည်။

ယောက်ျားချင်းသာဆို မျက်နှာတစ်ခဲလုံး စုတ်ပြတ်သတ်သွား တာ ထိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။ အခုတော့ နုနုဖတ်ဖတ်အနုအလှ ကလေးမို့ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရရင်း... ”

“မင်းပြန်ချင်တာနဲ့သာပြန်၊ ငါ့ငွေရဖို့အရေးကြီးတယ်၊ ပေးကားသော့”

သူမလက်ထဲက ကားသော့ကိုဆွဲယူပြီး ဘုန်းနေလနောက်တက်ထဲပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။ သူမ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့... စိတ်ထဲမှာ ဒီလူကို အချဉ်ပေါက်ရင်း...။

***

အခန်း (၃)

“ဟာ... ညီမလေး ကားရော”
 တက္ကစီပေါ်ကဆင်းလာသောအဖို့မကို ကိုကြီးက စိုးရိမ်တကြီးမေး၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲထိရောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ကိုကြီးကနောက်ကနေ တောက်လျှောက်ပါလာတာ
 “ညီမလေး... ကိုကြီးမေးနေတယ်လေ၊ ကားရောလို့”
 “အပေါင်ထားခဲ့ရတယ်”
 “ဘာ... အပေါင်ထားခဲ့ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမလေး”
 “ညီမလေး စင်တာသွားရင်းနဲ့ ကားဘက်ဆုတ်လိုက်တာ ဘေးက ကားမီးလုံးကွဲအောင်တိုက်လိုက်မိတယ်”
 “ဖြစ်ရပြန်ပြီ ညီမလေးရယ်၊ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင် မိပဲလား”
 “ကိုကြီးကလည်း အဲ့လိုဆူမှာစိုးလို့ သင်ဇာကမပြောချင်တာ”
 “ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုကြီးကိုမပြောတော့ ညီမလေး ဘယ်သူ့ကို ပြောမှာလဲ၊ ညီမလေးကိစ္စမှန်သမျှ ကိုကြီးပဲဖြေရှင်းနေရတာမဟုတ်ဘူး သား၊ ကဲပြော... အခုကိစ္စက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”
 “ကားမီးလုံးဖိုးက သိန်းသုံးဆယ်တောင်လျော်ရဗျာ”

“ဘာ”

“မလျော်ပေးရင် ခဲစခန်းတိုင်မယ်တဲ့။ အဲဒါ ကိုကြီးနဲ့သွားတိုင်ပင် မယ်ဆိုလို့ ကားထားခဲ့ရတာ။ လူကိုမယုံကြည်လို့ ကားထားခဲ့ခိုင်းတာပေါ့ ကိုကြီးရယ်။ ကိုယ့်ပိုင်ကားစီးနိုင်ပေမယ့် ဒီလောက်ပိုက်ဆံလေးကို တိုင်ပင် ရဦးမယ် ဘာညာဖြစ်နေတော့ လူကိုအညတရထင်ပြီး”

“ကျွတ်... တော်တော်”

“မြတ်ဦးမောင်အသံက ကျယ်လောင်သွားသည်။ ညီမလေးကို ဒီလိုအထင်သေးတာမျိုးတော့ မခံနိုင်ပါ။

ဖေဖေနှင့် မေမေဆုံးပြီးကတည်းက ညီမလေးမြသင်ဇာကို ကိုယ်ပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတာ။ လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်ဖို့အတွက် မိဘတွေအမွေအဖြစ်ချန်ထားခဲ့သော စားသောက်ဆိုင် နှင့် ဟိုတယ်တွဲထားသည့်လုပ်ငန်းကိုလည်း ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင် ခဲ့သည်။

ကိုယ်အိမ်ထောင်ကျတာတောင်မှခွဲထွက်သွားတာမျိုး၊ ညီမလေး ကို ခွဲထားခဲ့တာမျိုးမလုပ်ပါ။ အိမ်မှာပဲ အတူတူနေခဲ့ပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ရွှေဝတ်လွှာ မငြိုငြင်ရန် သတိပေးထားခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက ကလေးဆန်ကာ ပြဿနာအမျိုးမျိုးပေါ် သည်။ ကားဝယ်ပေးပြီးကတည်းက လမ်းဘေးဈေးသည်ကို တိုက်မိလို့ လျော်လိုက်ရ၊ ဆိုက်ကားတိုက်လို့ လျော်ရ၊ ပလက်ဖောင်းတိုက်လို့ ပြန် ပြင်ပေးရနှင့် အခုကားမီးလုံးကွဲသွားလို့ လျော်ပေးရဦးတော့မည်။

“ကိုကြီး... ဟိုလေ သင်ဇာနောက်မဖြစ်စေရပါဘူး။ အခုလည်း သင်ဇာ နမော်နမဲ့နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ စင်တာထဲမှာ ကားတွေအရမ်း ရှုပ်နေတော့ လွတ်တဲ့နေရာလေး ပါကင်ထိုးလိုက်တာပါ။ အဲဒါမလွတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာ”

“ညီမလေးကို ဆူတာမဟုတ်ပါဘူး။ ညီမလေးကို အန္တရာယ်

ထိခိုက်ခြင်းမှာပဲစိုးတာ။ သူများတစ်ခုခုဖြစ်လို့ လျော်လိုက်ရတာက ကိစ္စ မကြီးဘူး။ ညီမလေး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါတော့စိတ်ချ သင်ဇာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်အဖြစ် ခံခဲ့လဲ။ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုထိခိုက်အောင်မလုပ်ဘူး။ သူများကိုပဲ ထိခိုက်ချင်တိုက်ပစ်လိုက်မှာ”

“အဲဒါလည်းကောင်းစွာမဟုတ်ဘူး ညီမလေး။ အခုလိုလျော် ခြားလောက်နဲ့ပြီးရင် ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ထောင်တွေဘာတွေကျသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ပြစ်မှုမြောက်သွားပြီဆိုရင် အရင်ကလိုငွေခွဲဖြေရှင်းလို့ တော့တာမဟုတ်ဘူး ညီမလေး။ တော်မြို့... နောက်နေ့ကစပြီး ဒီရိုင်ဘာ လာပေးမယ်”

“ဟား... ကိုကြီးကလည်း ဒီရိုင်ဘာမော်တော်ကား မစီးချင် တော့ မလွတ်မလပ်နဲ့ ယောက်ျားကြီးကြီးငယ်ငယ် ကိုယ့်အတွက် မလိုချင် ဘူးလို့လည်း ခံစားရတယ်”

“အဲဒါဆို အမျိုးသမီးဒီရိုင်ဘာငှားပေးမယ်”

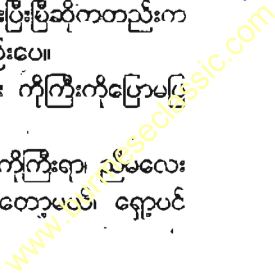
“အ... ဟင့်အင်း ရှုပ်တယ်။ သင်ဇာဘာသာ သတိထား နေဖို့ကပ်ပါမယ်ဆို”

“အဲလိုပြောပြီး ဘယ်နှခါလိုက်ဖြေရှင်းနေရလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိဘူးလား ညီမလေး”

ပြောရင်းခေါင်းကိုအထုခံလိုက်ရတာမို့ ဇက်ကလေးပုဝင်သွား သည်။ ပြောလည်းပြောချင်စရာပါ။ တားစဝယ်ပေးပြီးမြီဆိုကတည်းက တိစ္ဆာအသေးအမွှားလေးတွေ သုံးလေးခုထက်မနည်းပေ။

ဒီလို ဆူသံပူသံတွေ မကြားချင်လို့လည်း ကိုကြီးကိုပြောမဖြေ ချင်ခဲ့တာပါ။

“ကိုကြီး မဖြေရှင်းပေးချင်လည်းနေတော့ ကိုကြီးရာ။ ညီမလေး တစ်လမှနဲ့စီး ဆယ်သိန်းရတဲ့အထဲကပဲ ပေးလိုက်တော့မယ်။ ရှေ့ပင်

ထွက်ရင်တော့ သပ်သပ်ပေးရမှာနော်၊ အဲဒီထဲက ချွေတာသုံးရမှာ”

“တော်တော် အပြောကောင်း၊ ဘာထူးလို့လဲ၊ ကိုကြီးကမလေ့
ချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ တစ်ဖက်က ညီမလေး
မယုံမကြည်နဲ့၊ ကားယူထားလိုက်တာလည်း မကျေနပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့

“ကဲ... ဒီမောင်နှမကတော့လေ၊ ပြီးရင်ဘာမှလည်း ဟုတ်
မဟုတ်ဘဲနဲ့ စကားတွေများနေကြတယ်၊ မောင်ရယ် ညီမလေးပြဿနာ
ဖြစ်လာတဲ့ဥစ္စာကို ငွေထုတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ တစ်ခါ ဒီလိုဖြစ်ပြီး
နောက်တစ်ခါ မဖြစ်အောင်ဆင်ခြင်မှာပေါ့”

ရွှေဝတ်လွှာရောက်လာပြီးပြောလိုက်တော့ မြသင်ဇာမျက်
လေးဝင်းပသွားကာ၊ ရွှေဝတ်လွှာကိုပြေးဖက်သည်။ ဒီယောက်မက အဲ
မျိုး သူမဘက်က ကာကွယ်ပေးတတ်သူပါ။ ရုပ်ချောသဘောကော
ယောင်းမကိုရထားတာမို့ သူမအတွက် ကံကောင်းသည်ဟုပြောနေ
ကိုကြီးမျက်နှာက သုန်ပုန်နေလျက်...။

“ဝတ်လွှာ... မင်းယောက်မအကြောင်းမသိတာလည်း မဟု
ဘဲနဲ့ အဲလိုတွေဝင်မပြောနဲ့၊ သူအဲလိုတွေဖြစ်နေတာ မောင်ဘယ်လေး
စိုးရိမ်ရလဲသိလား၊ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ အလိုလိုက်
တာ အရမ်းကိုကုန်းတက်နေတယ်”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့မောင်ရယ်၊ ဒီအရွယ်တခြားမိန်းကလေးတွေ
ရည်းစားတွေထားပြီး ရှုပ်ပွနေကြတာ၊ သင်ဇာလေးက အဲလိုမှမဟု
တာ၊ ကားမောင်းတာကို စနစ်တကျမသင်ခဲ့လို့ အခြေခံကိုသိပ်နားမယူ
လို့ပါ၊ စက်ဘီးစီးသင်တာတောင် မနာဘဲနဲ့မတတ်ဘူးမောင်၊ အခုလည်း
ဒီလိုတွေဖြစ်ပြီးမှ သူတတ်သွားမှာပေါ့”

“အဲဒါကို မောင်မဖြစ်စေချင်တာ၊ ညီမလေးတစ်ယောက်ထည့်
ရုံတာ၊ အသေးအမွှားကနေ ကြီးကြီးမားမားထိခိုက်ဒဏ်ရာပြဿနာ
ဖြစ်ရင် မောင်ရင်ကျိုးရမှာ ဝတ်လွှာ”

“ကိုကြီးကလည်း ဘာဖြစ်မှာလဲလို့၊ စိုးရိမ်စရာမရှိ စိုးရိမ်နေ
ဖယ်၊ နောက်တကယ်မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ”

“အေး... အဲလိုပြောရုံနဲ့တော့ စိတ်မချနိုင်ဘူး၊ ဒီနိုင်ဘာမထား
ချင်တောင် ကားရှင်တဲ့နေရာတွေ သွားမယ်ဆိုရင် ဝတ်လွှာကိုမောင်းခိုင်း၊
တော်ရုံတန်ရုံနေရာတွေမသွားဖို့လည်း စဉ်းစား”

“ဟတ်ကွဲပါ”

“ပြောဆိုင်လိပ်စား ကိုကြီးနဲ့ ဝတ်လွှာသွားပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးရင်
ဘားပြန်ယူလာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟတ်ကွဲ”

ငွေသွားလျော်မည်ဆို၍ ဝမ်းသာသွားသော်လည်း သူမ မလိုက်
တော့တာမို့ စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဟိုလိုကြီးကို ရန်တွေ့ချင်
သေးတာပါ။ လူကိုမတူမတန်သလို မှီချိုး မှုတ်ချိုးပြောတာ လုံးဝကို
မကျေနပ်ပေ။

စတိုင်လ်ကျလွန်းသော လူဝံ့စံနှင့် မလိုက်ဖက်အောင်စွာ စွာလန်
နဲ့တွေ့ကောင်းတာ အမြင်ကတ်စရာပင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးက တကယ်ကို
သူချော လူခန့် လူရည်သန်ကြီးပါ။ ဝင်းဝါပြေပြစ်သော အသားအရေ
ခြင်မားသောအရပ်အမောင်းနှင့် အဝတ်အစားဝတ်တာလည်း အင်တာ
နီရှင်နယ်ဆန်သည်။

စကားပြောတာလည်း အတည်အတံ့အရှိန်အဝါဩဇာရှိ၏။
ထိုလူနှင့် နောက်တစ်ခေါက်တော့ တွေ့ချင်ပါသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

“သူနဲ့တွေ့မယ်ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာမှ ဖြစ်ပါမယ်ခင်ဗျ။ နေလက ဒီနေ့အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်သွားပါတယ်။ ဒီနေ့ဝင်လာတဲ့ကားကို လက်လွှဲပေးစရာရှိလို့ပါ။ ညနေလောက်မှပြန်ရောက်ချင်ရောက်မယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားချိန်မှာ ဝဏ္ဏတမီးလုံးကွဲသွားသောကားကို လက်ညှိုးထိုး၍...။

“ဒီကားပါ။ မီးလုံးတန်ဖိုး အစ်ကိုတို့လည်း သဘောပေါက်နေမှာပေါ့။ ကားစီးဖူးတဲ့သူတိုင်း တန်ကြေးသိပါတယ်”

“အင်း... ဒီလိုကားမျိုးက အပိုပစ္စည်းရှားမှန်း ကိုယ်လည်းသိပါတယ်။ ချေးမြင့်လို့ ဆိုင်တိုင်းလည်း မတင်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့ဆိုင်က တန်ကြေးမြင့်တာတွေ တင်ထားတယ်ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး။ နောက်ကိုယ်တို့လိုလည်း လာလုပ်လို့ရတာပေါ့”

“ဟုတ်... လာပါအစ်ကို။ ကားအတွင်းပိုင်း အပြင်ပိုင်းအလှဆင်တာအားလုံးအဆင်ပြေ စိတ်တိုင်းကျအောင် ဝန်ဆောင်မှုပေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကားတွေဘာတွေလဲ စီးချင်တယ်။ ဝယ်ချင်ရောင်းချင်တယ်ဆိုလည်း အဆင်ပြေအောင်ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်”

“အင်း... မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဟိုး... ကာယကံရှင်”

တွေ့ရတာဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ၊ ညီမလေးကိုယ်စား တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ ငွေလျော်တာက လျော်တာပဲလေ။ ဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ကားဖြစ်သွားရင် စိတ်တော့ထိခိုက်သွားမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုတို့ကို ပေးလိုက်တာ ဆိုင်လိပ်စာဆိုပေမယ့် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပါပါတယ်။ ဖုန်းဆက်ချင်ဆက်ကြည့်လိုက်ပါ။ မဆက်ချင်ရင်လည်း သူပြန်လာတော့ သေချာပြောလိုက်ပါမယ်”

“အဲလိုပဲလုပ်လိုက်ပါ။ နောက်ကိုယ်တို့ကားတွေ တစ်ခုခုလာလုပ်ရင်းနဲ့မှတွေ့ပြီး တောင်းပန်တာပေါ့။ ငွေစစ်ကြည့်ပါဦး”

ငွေကိုဝဏ္ဏထွေးအုပ်အရေအတွက်ပစ်စစ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုခွင့်ပြုဦးဗျာ၊ ညီမလေးကားကိုယူရမှာဆိုပြီး ကိုယ်တို့ဓာတ္တစိနဲ့လာခဲ့ကြရတာ”

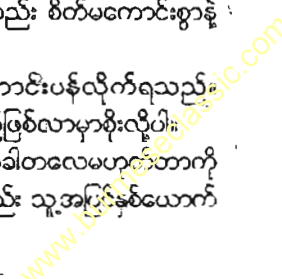
“အားနာပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မသိကြသေးဘူးဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာပါ”

“ကိုယ်နားတော့လည်ပါတယ်။ ညီမလေးကတော့ ကိုယ်ဆူမှာကြောက်တော့ ဖုန်းမဆက်ရဲဖြစ်သွားလို့ပါ။ ညီမလေးသာ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ကားကိုဘယ်အသိမီးခံမလဲကွာ၊ ချက်ချင်းငွေလာလျော်လိုက်ပါတယ်။ တိုက်ညီမလေးကို ဘယ်မျက်နှာအငယ်ခံမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ဝဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဘုန်းနေလကိုယ်စား ဝဏ္ဏထွေးတောင်းပန်လိုက်ရသည်။ မဟုတ်လျှင် ညီမစိတ်နှင့် မချေမငံမပြေမလည်ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ပါ။

ဘုန်းနေလဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း တစ်ခါတလေမဟုတ်ဘာကို မာနကြီးချင်ကြီးနေတာ။ သဘောကောင်းမိရင်လည်း သူ့အမြင်နှစ်ယောက်

မရှိ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိုတော့ ဒီကောင်တကယ်ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်
သည်။ ဂျပန်မှာ သူများဝန်ထမ်းလုပ်သည်အချိန်မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက်လုံးကြိုးစားခဲ့ကြလို့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်လာခဲ့ခြင်းပင်။

“ဟူ... ဟူ”

အတွေးတွေလွင့်ပျံနေဆဲမှာ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဖုန်းဖွင့်နား
ထောင်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လိုး... မမပြော”

“မင်းတို့ ထမင်းမဆာကြသေးဘူးလား။ အလုပ်သမားတွေ
ထားပြီး နှစ်ယောက်လုံးလာကြတော့လေ”

“နေလက သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသွားတယ်မမရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့
ယောက်တည်း ခဏနေမှလာစားပါ့မယ်”

“ဪ... အေး... ပြီးရောလေ၊ နေလလာရင် ထမင်းစား
ပြောဦး၊ ဒီကောင်လေးက အလုပ်ရှိရင် ထမင်းတောင်မေ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မမက အဲလိုအစိုးရိမ်ပိုသူပင်။ မမက ဆိုင်ရဲ့နောက်ဘက်ထဲ
လုံးချင်းတိုက်မှာပဲနေပေမယ့် ဘယ်တော့မှဆိုင်ရှေ့ကို ထွက်မလာပေ။
တိုက်ထဲကနေ အခုလိုပဲ ထမင်းစားဖို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့၊ အသုပ်
အမြှုပ်လုပ်ထားတာလာစားဖို့နှင့် ဖုန်းဆက်ခေါ်တတ်တာပါ။

ဘုန်းနေလက မိဘတွေမရှိတော့ဘူးဆိုသော်လည်း ကိုယ့်အဖေ
နှင့်လာမနေ။ သူ့ဘာသာတိုက်ခန်းလေးဝယ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း
သည်။ ဆိုင်ပိတ်လို့ ဒီကောင်ပြန်ပြီဆိုမှ ကိုယ်လည်းသောက်ချင်စားချင်
စိတ်ရှိလျှင် အလည်အပတ်လိုက်သွားတတ်သည်။

မမကတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သောက်စားမူးရစ်နေ
ဖိုး၍ ထမင်းကိုဖွတ်ကျွေးပြီးမှ ပြန်လွှတ်ချင်သည်။ နေလကိုပါ မောင်ထေ
ရင်းချာလို သံယောဇဉ်ဖြစ်ရှာသူပါ။

မမရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် နေလနှင့်ကိုယ် ဂျပန်ကိုသွားပြီး အလုပ်
တွေရှာကာ အခုလုပ်ငန်းရှင်တွေဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။
ဘုန်းနေလဆိုတဲ့ကောင်လည်း အတိတ်ဆိုတာကိုမေ့ထားနိုင်ခဲ့

...”

***

အခန်း (၅)

“မေ့လို့မရဘူးဟယ်၊ သူ့မျက်နှာကြီးကို သတိရနေတယ် တော်တော်စွာတဲ့လူ အရမ်းအမြင်ကတ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ချစ်စရာကြီး ရှုံ့မကာပြောနေသော်လည်း ပြသင်ဇာ မျက်လုံးများက အရှု လဲ့ကက တောက်ပနေသည်။ ပြောနေတာက သွားရေတမြားမြားစိတ် လက်ပါ။ အမြင်ကတ်လာ၍ ဝေဝေလွင် မျက်စောင်းပစ်ထိုးမိကား..

“မိန်းမ... နင့်ရုပ်ကြည့်ရတာတော့ အမြင်ကတ်နေတာ အဆင် ပေါက်နေတာ၊ အဲလိုရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဝိတိတွေဖြစ်ပြီး အီးအီးတွေပထမ ယ့်ရုပ်မျိုးပဲ၊ နင်အိဒီလူကြီးကို ကြွေသွားတာလား”

“အိုး နို့... အိပ်မက်ထဲမက်ရင်တောင် ထအန်ပစ်လိုက်မယ် မျက်နှာသစ်မယ်လုပ်စမ်းပါ၊ အန်ရအောင် နင်ကအရက် ကျနေလို့လား”

“အေး... အိပ်မက်ထဲမက်ရင် မျက်နှာထသစ်ပစ်မယ်၊ တ သက်စာ တစ်ဘဝအဖြစ်နဲ့ရယ် အချစ်ရဲ့သစ္စာသမားပါကွယ်”

“ကုန်းဘောင်ခေတ်က ကိုသန်းလှိုင်တို့၊ ကိုတင်လှိုင်တို့နဲ့ ငေး နေပြီ၊ ဟစ်ဟော့လေးနဲ့ဆွဲစမ်းပါ ဒီလို့... ဒီလို”

ဝေဝေလွင်က မြူးကြွလျက်ထရပ်ပြီး ဟစ်ဟော့တွေလို ကားယား လက်ကားယားလုပ်၍ အူနီဗ်မတက်ရယ်လိုက်ရသေးသည်

ထိုလူကြီးအကြောင်း မကျေမနပ်နှင့် ပြန်ပြောရတာတောင် ဘာကြောင့် ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးနေမိသလဲမသိပေ။

ဝေဝေလွင်က ပခုံးကိုတို့ပြီး . . .

“ဟဲ့... အိဒီလူက တကယ်ချောသလား”

“ကြည့်ကောင်းတာတော့ လက်ဖျားခါတယ်၊ အင်တာနေရှင် နယ်စတိုင်၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ရင်ခန့်ဖို့တော့အကောင်းသား၊ နှုတ်ခမ်း ငွှေး ပါးမြိုင်းငွှေးရေးရေးနဲ့ မျက်မှန်တပ်ထားတာက အရမ်းစတိုင်ကျတယ်၊ မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး နဖူးမှာလှန်တင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ တောင်ဖြစ်သွားသလိုပဲ၊ ရင်ခန့်တာ ရင်ခန့်တာ”

“ဟယ်... အဲလောက်တော်ပဲလား”

“ဒါပေမဲ့ဟယ် စွာလိုက်တာတော့ဇော်မပြောနဲ့၊ မိန်းမချင်းဆို ပါးဆွဲရိုက်ချင်စရာ၊ အဟဲ့... ယောက်ျားလေးဆိုတော့လည်း အပြစ်မြင် ရမှာတောင် အားနာတယ်၊ အသံဩဇာအကောင်းလိုက်တာ၊ မာန်ပါတာ လေးက ယောက်ျားပီသတယ်နဲ့၊ စိတ်တုံးတောင်ယဉ်မိသလိုပဲ”

“မိန်းမ... အဝိုးမကျိုးလုပ်မနေနဲ့၊ ဟိုမှာနှင့်အချစ်တော်ကြီး လာနေပြီ”

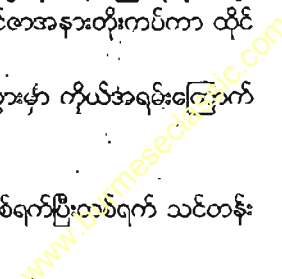
“ဘယ်မှာလဲ”

ဝေဝေလွင်မေးငေါ့ပြရာ ချာခနဲလှည့်လိုက်ချိန်မှာ မာန်ပါပါ လျှောက်လှမ်းလာနေသော မိုးမိုးကျော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးမိုးကျော် က လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလျက် ပြသင်ဇာအနားတိုးကပ်ကာ ထိုင် ငါ။

“ဟာ... ဒီသင်တန်းကြီးပြီးဆုံးသွားမှာ ကိုယ်အရမ်းကြောက် တယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုးရဲ့”

“သင်ဇာလေးနဲ့ခွဲရမှာမို့လို့ပေါ့၊ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် သင်တန်း

ပြီးဆုံးဖို့ နီးလာလေ၊ ကိုယ့်ရင်တွေက မခံစားနိုင်လေပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နေ့ရက်အချိန်နာရီတွေကို တားဆီးပစ်လိုက်ချင်တယ်။

“အလို တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား၊ နားဝင်ကိုချိုးနေတာပဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး မိုးရယ်။”

“လှောင်သလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ သင်ဇာရယ်၊ ကိုယ်ကြေကွဲရလိမ့်မယ်၊ ရင်မှာခံစား သူမမြင်နိုင်တယ်။”

“ဖြူဖြူကျော်သိန်းလို အတွင်းကြေပြီလား။”

အတည်ပေါက်ပြောနေချိန်မှာ စနောက်လိုက်တော့ မိုးမိုးကျော် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ တကယ်တော့ မိုးမိုးကျော်က မိန်းကလေးပါ။ ယောက်ျားလေးစိတ်ပေါက်ပြီး မြသင်ဇာကိုအချစ်တော်ထားချင်နေတာ။ မြသင်ဇာလည်း မိုးမိုးကျော်ကို အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက ပေါင်းသင်းလာသူမို့ သံယောဇဉ်တော့ရှိပါသည်။

သွားအတူလာအတူ တပူတွဲတွဲလည်းနေဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလိုဒီလိုကြီးတော့လည်း မချစ်ချင်။ မိုးမိုးကျော်က ချစ်သူတွေလို ကန်ပေါင်ထိုင်တာ၊ ရှစ်ရှင်ကြည့်တာ၊ ပန်းခြံသွားတာတို့ လုပ်ချင်တာကို မလိုက်လျောနိုင်တာပါ။

ဒီအတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အေးအေးဆေးဆေးဆိုတော်သေးသည်။ ဝေဝေလွင်က ဟာသလိုပင် သဘောထားကာ။

“မိုး... နင်က သင်ဇာကို တကယ်ကြေနေတာလား၊ သင်ဇာက မိန်းမ မယူဘူး။ ယောက်ျားယူမှာတဲ့”

“ယောက်ျားယူရင် ဗိုက်ကြီးမှာပေါ့၊ ငါ့ကိုယူရင် တစ်သက်လုံး ဗိုက်မကြီးဘူး။ လန်းလန်း... လန်းလန်းနေလို့ရတယ်၊ မိန်းမချင်းယူလို့ အပျိုရည်ပျက်တယ်ဆိုတာကြားဖူးလား။”

“အဲ... နင်ပြောတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ၊ ငါတောင်စိတ်ဝင်စား

စာပေ၊ နင်ငါ့ကိုကြိုက်ပါလားမိုး”

“ထို့... နင့်လိုဖက်တီးမက် ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါကပိန်ပိန်ပါးပါး ဇော်ဒယ်လို မိန်းကလေးပဲရင်ခုန်တာ”

“သောက်ကောင်မ ငါ့ကိုများ ဖက်တီးမတဲ့၊ ငါကလည်း နင့်လို ဘာခံစားမှုမှမပေးနိုင်တဲ့သူကို ရင်မခုန်ဘူးဟဲ့ အမြောက်မရဲ့ သိရဲ့လား”

“တော်စမ်းပါဟယ်၊ နင်တို့ကလည်း တွေ့လိုက်ရင် ခွေးနဲ့ ကြောင်လိုပဲ အမြဲကိုက်နေကြတာ၊ ကဲ... သင်တန်းချိန်နီးနေပြီ ရွှေဇယ်”

မြသင်ဇာ စကားနည်းရန်စဖြစ်အောင်ထရပ်ပြီး ပြောလိုက်တာ တောင် နှစ်ယောက်သားရန်စောင်နေကြသေးသည်။ ပြီးရင်လည်း ဘာမှမဟုတ် ပြန်တည့်ကြတာပင်။

ဝေဝေလွင်က မိုးမိုးကျော်ကို ရွဲ့ချင်စိတ်နှင့်...

“ဟဲ့... သင်ဇာနင်ခုန်က ပြောတာလူလေ၊ အဲဒီလူနာမည်က ဘယ်သူ”

“ဪ... ဘုန်းနေလတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရမ်းလည်းချော အရမ်းလည်းချမ်းသာတယ်ဆိုတော့ နင်နဲ့ လိုက်ဖက်တယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဘာ... အဲဒါဘယ်သူလဲ သင်ဇာ”

“ဟိုနေ့က နင်နဲ့ချိန်းထားတဲ့စင်တာကိုလာရင်း အက်စီးဒင့်ဖြစ် သွားတဲ့လူပါ၊ ငါ့ကြောင့် သူ့ကားမီးလုံးကွဲသွားတာ လျော်လိုက်ရတယ်လေ”

“အဲဒါနဲ့ အဲဒီလူချောတာ ချမ်းသာတာ ဘယ်လိုလုပ်သတိထား မိသွားရတာလဲ၊ ကိုယ်မကြိုက်ပါဘူးကွာ”

“ဪ... မျက်လုံးပါလို့ သတိထားမိတာပဲ ဆန်းသလား၊ နင်မကြိုက်တာနဲ့ဘဲ မကြည့်ရတော့ဘူးလား၊ မိုးနော် အဲလိုပြောရင်

မခေါ် ဘဲနေလိုက်မှာ၊ ငါ့ကိုရိုးရိုးသားသားပဲခင်”

“အဲဒါခက်တာပဲသင်ဇာ၊ မိန်းကလေးချင်း ချစ်တယ်ခင်တယ် ပြောတော့ နင်တို့ကမရိုးသားဘူးထင်တယ်။ ယောက်ျားလေးတွေ မရိုးသားတာကျတော့ ရင်ခုန်တယ်တဲ့၊ အေး... ငါတို့ကို ကျပ်ကျပ်ပုန်ကန်၊ အဲဒီယောက်ျားစစ်စစ်တွေက နင်တို့ကို ဝိုက်တစ်လုံးနဲ့ထားခဲ့မှာ”

“ဟယ်... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကြည့်စမ်း”

“ငါတို့လိုလူမျိုးတွေက အပြောပုံရိုင်းချင်ရိုင်းမယ်၊ ပရမ်းပတာ တော့မဟုတ်ဘူး၊ အခုခေတ်ယောက်ျားတွေများ နင်တို့ကဘာများအောက် မေ့နေလဲ၊ နာဘူးရယ်၊ ဂန့်ဒူးရယ်၊ သိုက်တူးတဲ့သူရယ်၊ ပိုင်းလုံးရယ်၊ ထဘီနားခိုစားမယ့်သူရယ် ဒါပဲရှိတယ်”

“အဲတော့ သူပြောတာမှ ငါတို့ယောက်ျားမယူဘဲ ယောက်ျားလျှာ လုပ်ရတော့မယ့်ပုံဖြစ်နေပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပိုင်တဲ့ဘဝတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အားကျနေကြတာပဲ၊ နင်သာကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်နေ၊ ယောက်ျားတွေက သူတို့ကိုမကောင်းပြောလို့ နင်ကိုသာစိုက်တစ်လုံးနဲ့ ထားခဲ့လိမ့်မယ်သိလား”

ဝေဝေလွင်ပြောလိုက်သည့်စကားက ပက်ခနဲထိသွား၍ မိုးမိုးကျော် မျက်နှာအိမ်းမှန်သလို ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“နင်လည်းအပြောပက်စက်တာပဲနော် ဝေဝေ၊ အေး... နင်ကမှ ယောက်ျားမဟုတ် မိန်းမမဟုတ်၊ ဂေးနဲ့ရမှာ၊ အရသာခံချင်တဲ့မိန်းမ ကျိန်စာကိုမိရော”

အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်နေကြတာ ပြီးပင်မပြီးနိုင်။ ပြောမနာ ဆိုမနာမို့ ဘယ်လောက်စကားများများ တွဲလုံးသတ်သည်ဟုတော့မရှိပါ။ ကြားထဲက မြသင်ဇာ အူတက်မတတ်ရယ်နေမိတာ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က သင်တန်းမှာဆိုလိုက်တိုင်းတော့ ရယ်နေရတာပင်။

သူမက ဒီလိုပဲပျော်ပျော်နေချင်တာပါ။ ဒီလိုပဲနေတတ်ခဲ့တာပါ။

အိပေမဲ့ အခုမှ ဘုန်းနေလဆိုသည့်လူရဲ့အကြောင်းပဲ တွေးချင်နေခဲ့သည်။ ခန့်လွန်း၊ ချောလွန်း၊ ယောက်ျားပီသလွန်းသော ထိုလူကြီးရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး သြဂုဏ်သို့အသံကိုပဲ ကြားယောင်နေလို့ပါ။ တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့ရဦးမှာပေါ့ ဘုန်းနေလရယ်...။

***

အခန်း (၆)

“သူတို့က မင်းကိုတွေ့ချင်နေကြတာကွ၊ ငါ့ကိုမယုံလို့တော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ သူညီမကိုအရမ်းချစ်တယ်ထင်တယ်၊ ထည်ကြီးဝါကြီး တွေဆိုတော့ ကားအပေါင်ထားခဲ့ရတာကို မကျေနပ်တာကွ”

“သူတို့မကျေနပ်တာ ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ညီမအချိုးမပြေတာ တော့မပြောဘူး၊ သူညီမပုံစံ မင်းမတွေ့ဘူးလား”

“သိပ်အဆိုးကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုဆုမှာစိုးလို့ ညှိတဲ့သဘောပါ၊ မင်းကိုက ဆတ်ဆတ်ထိမခံတာ”

“ဟဲ့... ငါ့ကားပျက်စီးသွားတာလေ၊ ဒီလိုကားစီးနိုင်ဖို့ ဒီလိုနေ နိုင်ဖို့ ငါတို့ဘယ်လောက်တောင်ကြိုးစားခဲ့ရလဲ၊ သူများနိုင်ငံမှာ ကျွန်ခံ လာခဲ့ရတာကွ၊ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်ဒုက္ခတွေခံလာပြီးမှ အခွင့်အင်စု ဆိုတာရလာခဲ့တာ၊ ငါတို့ဘဝအခုမှ သာယာမလို့ရှိပါသေးတယ်ကွာ”

ဒါတော့လည်း နေလပြောတာဟုတ်သည်။ သူများနိုင်ငံမှာ တကယ်ကိုဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်းခဲ့ကြရတာပါ။

မြန်မာပြည်ကို ဒီလိုအခြေအနေနှင့်ပြန်လာနိုင်ဖို့ အငတ်ခံ ချွေတာစုဆောင်း ခြစ်ခြုတ်ပြီးနေခံကြသည်။ အပျော်အပါးအသောက် အစား လောင်းကစားမလုပ်မိအောင် အရမ်းကိုသည်းခံအောင်အညှိခဲ့ လို့ ငါးနှစ်ကျော်ကာလလေးအတွင်းမှာ ဒီအခြေအနေမျိုး ရပ်တည်ပြီး

ပြန်လာနိုင်ခဲ့ကြခြင်းပင်။ သူများတွေလို သူများနိုင်ငံသွားအလုပ်လုပ်ပြီး သုံးဖြုန်း သောက်စားပျော်ပါးနေပါက ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်တောင် ဒီလိုမျိုးနေနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

“ငါပြောတာများ မှားနေလား ဝဏ္ဏ”

“မမှားပါဘူးကွာ၊ မင်းဒီအခြေအနေမျိုး ဘာကြောင့်နေချင် တယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“ဒါလည်း မင်းအစ်မရဲ့ပုံစံပိုမိုမရှိခဲ့ရင် ဒီလိုကြိုးစားဖို့တောင် အခွင့်အရေးရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်က ငါလိုကောင်ကို ငွေတစ် သိန်းလောက်လေးတောင် ယုံယုံကြည်ကြည် ဘယ်သူကချေးငှားချင်လို့ လဲ၊ ငါ့လိုအခြေအဖြစ်မရှိ၊ အသိုက်အဇိန်းမရှိ၊ ငွေကြေးချို့တဲ့တဲ့ကောင် ကို ယုံယုံကြည်ကြည်ချစ်လှပါ့ချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ချစ်သူကတောင် ထားမစ်ခဲ့ သေးတာ”

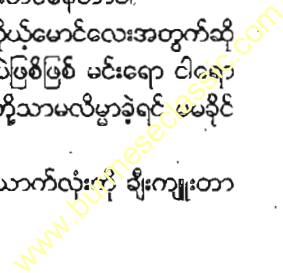
“နေလ”

“မမခိုင်ကို ငါတကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်လို့ မမခိုင်ကူညီခဲ့တာဆိုပေမယ့် အဲဒီအပြောင်းအလဲသာမရှိခဲ့ရင် ငါ အခုချိန်ထိ အဲဒီဘဝမျိုးပဲဖြစ်နေမှာ”

“မမခိုင်က ငွေထုတ်ချေးခဲ့ရုံပါကွာ၊ အခုအဲဒီငွေတွေတစ်ပြား ကျေန့် အကုန်ဆပ်ပြီးပြီပဲ၊ အတိုးမယူတာက ငါနဲ့အတူတူသွားတယ်၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ကြီးကြီးစားစားရှိတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ဂရုစိုက်တယ်ဆိုလို့ မမခိုင်ကတောင် ကျေးဇူးတင်နေတာပါ။”

“အဲဒါ မင်းကိုချစ်လို့ပေါ့ ဝဏ္ဏရ၊ ကိုယ့်မောင်လေးအတွက်ဆို ပြီး မမခိုင်သိတတ်တာနားလည်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရော ငါရော နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ သိန်းတစ်ရာစီကုန်တယ်၊ ငါတို့သာမလိမ္မာခဲ့ရင် မမခိုင် အဲဒီသိန်းနှစ်ရာဆုံးမှာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် မမခိုင်က ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ချီးကျူးတာ

ပေါ့ကွ၊ မင်းကြောင်ငါလည်း ဒီလိုအောင်မြင်အောင် ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိ ခဲ့တာဆိုပြီး မင်းကိုပိုချီးကျူးတာပေါ့။ ယောက်ျားမာနရှိတယ်။ မခံချင် စိတ်နဲ့ကြိုးစားတယ်ပေါ့။ တချို့ဆို ရည်းစားကထားခဲ့ရင် အသည်းကွဲပြီး အပေအတေအရက်သမားတွေ ဖြစ်သွားတတ်ကြတာတဲ့၊ ရည်ရွယ်ချက် ရည်မှန်းချက်ကောင်းတယ်တဲ့”

“အဟင်... မမခိုင်ကတော့ ငါတို့ကိုအမြဲတမ်းချီးကျူးပြီး အား ပေးတဲ့သူပဲ။ သူများတွေတော့ အထင်ကြီးမကြီးမသိဘူး”

“သိတဲ့လူကတော့ အရင်ကနဲ့ကွာခြားနေလို့ အထင်ကြီးမှာ ပေါ့ကွ၊ မသိတဲ့လူကတော့ ဒီကောင်တွေ ဒီလောက်လေးနဲ့ ဘဝင်မြင့် နေရလားဆိုပြီး သောက်ရှူးတွေလို့ အပုပ်ချချင်ချနေမှာ”

ဝဏ္ဏစကားကြောင့် ပခုံးလှုပ်အောင်ရယ်မိသေးသည်။ အခုမှ ဒီလိုမျိုးရယ်နိုင်တာပါ။ အရင်ကတော့ ဘဝအတွက်နှစ်ပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရ တာ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေမရှိသောဘဝမှာ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ဗြဲငြင်မှု တွေဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ အရွယ်လေးရလာတော့ ကိုယ်လုပ်အားနှင့် ကိုယ်ကျောင်းတက်ခဲ့ရ၏။

နောက် သူတို့ကိုအထောက်အပံ့မပြုလို့ဆိုပြီး တက္ကသိုလ် တက်ရမည့်အချိန်မှာ အိမ်ပေါ်ကနင်ချလိုက်၍ တစ်ယောက်တည်း အဆောင်ငှားနေခဲ့ရသည်။ အဆောင်ငှားနေပြီး အလုပ်လုပ်ရမည်ဆို တော့ ဒေးမတက်နိုင်ဘဲ အဝေးသင်နှင့်ဘွဲ့တစ်ခုရရှိကြိုးစားခဲ့ရသည်။

ဆယ်တန်းနှစ်မှာကတည်းက ဝဏ္ဏကကိုယ်အပေါ် နားလည်မှု တွေနှင့် အားပေးခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ပေမယ့် ငယ်သံယောဇဉ်တွေဖြင့် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့သော ချစ်သူကတော့ ထိုချို့တဲ့မှုတွေကြောင့် သူ့ကိုထားရစ် ခဲ့ရက်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့အသည်းကွဲမနေပါ။ အချစ်နာကျမနေပါ။ ထားရစ် ခံရသောဘဝကိုနာကျင်ပြီး ပြည့်စုံချမ်းသာမှုတွေကို ရှူးသွပ်တောင်တခဲ

သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ကြိုးစားဖြစ်ခဲ့တာ ပဲ။ အခုဆိုသူမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကားတစ်စီးနှင့် ကားအလှဆင် ညှစ်ငန်း၊ ကားဝယ်ရောင်းလုပ်ငန်းလေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ အရမ်းကြီးမြင့်မားပြည့်စုံမနေတောင် အတန်အသင့် အဆင့်အတန်းတစ်ခု ကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်ထားပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

“နေလ”

“ဟင်”

“မင်းဘာတွေဝေသွားတာလဲ၊ အတိတ်ကိုပြန်လွမ်းနေပြီလား”

“ငါဆိုတဲ့ကောင်က ငါသွားတဲ့နောက်ကို အတိတ်ကိုထားတော့ မှ ဆွဲခေါ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါပျော်ကြည်တဲ့ အနာဂတ်ပဲ၊ အနှောင်အဖွဲ့ အတွယ်အတာမရှိတဲ့ဘဝမှာ ငါတခြားလွမ်းစရာ နာမမရှိဘူးဝဏ္ဏ”

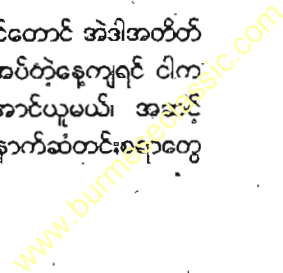
“ဒီအတိုင်းကြီးတော့ အချစ်ကိုစိတ်ကုန်လက်ကုန်ဖြစ်သွားတဲ့ ခုတ်ကြီးနဲ့တော့ မနေပါနဲ့ကွာ၊ အသက်နှစ်ဆယ်ငါး နှစ်ဆယ်ခြောက်ဆို တာ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ တခြားဆွေမျိုးသားချင်း အတွယ်အတာမရှိလို့ မင်းအတွက် ဆေးပေးမီးယူလေးတော့ လိုတယ်ကွ”

ဝဏ္ဏစကားကြောင့် လက်ထဲကဘီယာခွက်ကို ဆောင့်ခနဲချစ် စတာ

“မိန်းမတွေက ဆေးပေးပြီးမီးယူမယ်ထင်နေလား၊ ဆေးတော့ ဆေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မီးပဲပေးလိမ့်မယ်၊ ပူလောင်မှုတွေပဲပေးလိမ့်မယ်”

“အနာမကျက်သေးတာလား နေလ”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ဒဏ်ရာရှိခဲ့ဖူးမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒါအတိတ် မှာကျန်ခဲ့ပြီ၊ ငါ့အတွက်အချစ်မလိုသေးတာ၊ လိုအပ်တဲ့နေ့ကျရင် ငါက အရမ်းချစ်ရပြီ၊ ငါ့ကိုအရမ်းချစ်တဲ့သူမျိုးကိုပဲရအောင်ယူမယ်၊ အဆင့် အတန်းကြောင့်၊ မပြည့်စုံမှုကြောင့်ဆိုတာမျိုးနဲ့ နောက်ဆံတင်းစရာတွေ ဆစရာမလိုဘူးမဟုတ်လား”

“ချစ်ရောချစ်တတ်ဦးမှာလားကွာ၊ ငါးနှစ်ကျော်လောက်အထိကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားပြီး အလုပ်တွေပဲကြိုးစားလုပ်နေခဲ့တာဆိုတော့”

“ဘဝက အထာကျသွားပြီ၊ အချစ်ကိုအခုတောင့်တရင် အရှာဖွေလို့ရနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါရင်မခန့်သေးဘူး၊ အချစ်ကို မလိုသေးနေမှာပေါ့”

သူ့စကားကိုဝဏ္ဏက လှောင်သလိုရယ်သည်။ ဘီယာခွက်ထဲ ချိုးယားစိလုပ်တိုက်ကာ မော့သောက်ပြီးမှ . . .

“အချစ်ကရှာဖွေရတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အလိုလိုဖြစ်ပေါ်တာတွေ သမျှမိန်းကလေး ဘုတောနေတော့ အချစ်ကိုတွေ့တော့မှာတဲ့လား”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ခါမှမဟုတ်ဘူး၊ မင်းလိုကောင်က အချစ်အသံနဲ့တွေ့ လာခင်းနေတယ်၊ အပျင်းကောင်မင်းထားဖူးလို့လား”

ဝဏ္ဏရိုက်ရယ်ရယ်သည်။ အမြည်းတစ်ဖတ်ကောက်ပြီး သလိုချဉ်သလိုနှင့် ထွေးထုတ်ကာ . . .

“အရသာမတွေ့သေးတာကွ၊ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေမသိသေးဘူး၊ ချစ်တော့ချစ်ကြည့်ချင်နေပြီ၊ အဲ . . . မိန်းမယူချင်ပြောတာ”

“နာကြောထနေတယ် ခွေးကောင်”

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ပြောဆိုရင်းနှင့် ရယ်မိကြသော တကယ်ကို အခုမှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုကို ခံစားနေကြတာပါ။ ဝန်ထမ်းခင်းယောက်နှင့် လည်ပတ်နေသောလုပ်ငန်းလေးက အရှိန်လေးရ အမြေထဲသလို ဂျပန်မှာအဆက်အသွယ်ရလာသော ကားလုပ်ငန်းထဲသို့လည်း ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် အခြေအနေကောင်းနေပြီဆိုတော့ သက်သေသက်သာခြေဆန်အိပ်နိုင်သည့် အနေအထားဟု ပြောလို့ရသည်။

ခဲ့သူဆိုပေမယ့် အရမ်းလောဘတကြီး ချမ်းသာကြီးပွားချင်စိတ်တော့မရှိပါ။ သေလောက်အောင် ရုန်းကန်ခဲ့ပြီးပြီဆို အေးအေးမှန်မှန်လေးဖြင့် ရောင်ရဲဖို့တော့ စဉ်းစားထားပါသည်။ ကိုယ်အထောက်အပံ့ပြုရမည့်သူလည်း တစ်ယောက်မှမရှိတာ။

“နေလ”

“ဘာလဲ”

“မင်းတော်ပြီမဟုတ်လား၊ အိမ်လိုက်ခဲ့လေ၊ ထမင်းစားပြီးမှ မင်းတိုက်ခန်းပြန်ပေါ့၊ မနက်ကလည်း မင်းထမင်းမစားလို့ မမခိုင်က ပြောနေတာ”

“ညဉ့်သည်တွေ ညဉ့်ခံရင်းနဲ့ ငါ့စားလိုက်ပါတယ်ကွာ၊ မမခိုင်က အမြဲတမ်း ငါ့အတွက်စဉ်းစားပေးနေတာ အားနဲ့တယ်”

“ဒီလူနဲ့ဒီလူ အားနာစရာလားကွာ၊ အိမ်မှာထမင်းချက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့သူတွေရှိပါတယ်၊ မမခိုင်က စီမံရုံပါပဲ၊ ဘာမှအပန်းကြီးတာ မဟုတ်တာ၊ မင်းကမိသားစုလိုဖြစ်နေပြီပဲ၊ မင်းထမင်းမစားရင်သာ မမခိုင်က စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ ပါ”

“အေးပါ . . . ဘီယာသောက်ပြီးမှတော့ ပြန်မလိုက်ချင်တော့ဘူး ဘီယာနဲ့နဲ့ မမခိုင်ကိုအားနာလို့ကွ၊ မမခိုင်ကို မလေးစားရာရောက်တယ်”

“အေး . . . ဒါဆိုလည်း ပြန်ရအောင်လေ၊ မင်းထမင်းဝယ်သွားဦးမှာလား”

“အမြည်းတွေစားထားတာ ဗိုက်တင်းနေတယ် မဝယ်တော့ဘူး တွာ၊ အိမ်ရောက်လို့ ဗိုက်ဆာမှ ရှိတဲ့ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားလိုက်တော့မယ်”

“အေး . . . ဒီလိုအချိန် အိမ်မှာသာဇနီးမယားလေးရှိရင် လိုအပ်တာအကုန်လုံးအဆင်သင့်ပဲကွနေဘိ”

“ဘာအဆင်သင့်လဲ နာဘူး၊ ငါကတော့ တစ်ယောက်လည်းနေရတာကြိုက်တယ်၊ စားချင်သလိုစား အိပ်ချင်သလိုအိပ်၊ ပြန်ချင်တဲ့

အချိန်ပြန်၊ ဘယ်လောက်နားအေးသလဲ”

“ငါတော့ နားပူခံချင်နေတယ်”

“သေလိုက်”

ဝဏ္ဏကိုရယ်မောကာ စနောက်ရင်းဖြင့် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ ဝဏ္ဏက စိတ်မဆိုးပါ။ အပြင်ရောက်သည့်အထိ ပခုံးဖက်ကာထွက်လာကြပြီးမှ ကားတစ်စီးစီဖြင့် လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

ကားထဲက အဲကွန်းကိုဖွင့်ပြီး လေလေးချွန်လျက် အေးအေးဆေးဆေးပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်လို့ တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အေးစိမ့်မွှေးဖျံ့နေသောရနံ့များကြောင့် လူကုန်ပြီးလန်းဆန်းသွားသည်။ ဒီလိုခမ်းနားသပ်ရပ်စွာနေချင်လို့ ငွေကုန်ခံပြီး သေချာပြင်ဆင်ထားတာပါ။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနေရဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်းရုန်းကန်ကြိုးစားရကျိုးနပ်သည်ဟု ပြောလို့ရသည်။ ဘဝဆိုတာ ရုန်းကန်ကြိုးစားလျှင် ဒီအတိုင်းမနေဘဲ ပြောင်းလဲသည်ဆိုတာ ယုံကြည်သည်။

မကြိုးစားလျှင်တော့ မပြောင်းလဲဘူးပေါ့။

မွေ့ယာထူထူကြီးပေါ်ပစ်လိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကျေနပ်နေမိသည်။ ငါ့ဘဝဒီလိုပြောင်းလဲသွားပြီကွလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးချင်စိတ်မရှိသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဂုဏ်ယူနေမိကာ...။

* * *

အခန်း (၇)

“ဘရိတ်ဖတ်စ်ဘာစားခဲ့ပြီလဲ နေလ၊ ဒီမှာ မမခိုင် နန်းကြီးသုပ်စီစဉ်ထားတယ်... လာစားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... မမခိုင်”

ဆိုင်ရှေ့အရောက်မှာ မမခိုင် ဖုန်းဆက်လာတာကြောင့် ဆိုင်ခွင့်တာကို ကောင်လေးတွေနှင့် ဆိုင်ရုံနေခိုက်ဘက်ထဲက မမခိုင်တို့ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ဝဏ္ဏက စားပွဲဝိုင်းမှာရောက်နေနှင့်သည်။

“ဝီရိယကောင်းလှချည်လားကွ ဝဏ္ဏ၊ အိပ်ရာမန်းလောက်သေးဘူးထင်နေတာ”

“မမခိုင်က နန်းကြီးသုပ်လုပ်ထားတယ်၊ အိပ်ရာထတော့ဆိုလို့ ထရတာကွ၊ လာဆွဲမယ် နေလ”

ဝဏ္ဏနှင့်ကပ်လျက်နံ့မှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မမခိုင်နယ်ဖတ်ပေးသော နန်းကြီးသုပ်ကို အားရပါးရဆွဲလိုက်သည်။ မမခိုင်က အစားအသောက်လုပ်ကျွေးသည့်နေရာမှာတော့ စိတ်ရှည်သည်။ ဟိုဟာ ဒီဟာသုပ်ကျွေးရမလား၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ၊ ရှမ်းထမင်းချည်၊ ကိုရီးယားထမင်းသုပ်၊ ထမင်းလိပ်စုံနေအောင် ဇာစ်မျိုးပြီးဇာစ်မျိုးလုပ်ကျွေးသည်။

မမခိုင်က သူများကို ဂရုစိုက်ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရတာ ဝါသနာပါ

တာဖြစ်မည်။

“နေလ... စားလို့ကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... မမခိုင် လက်ရာကတော့ ပြောမနေနဲ့ မျက်စိမှိတ်ပြီးလုပ်ကျွေးရင်တောင် စားလို့မြန်နေမှာပဲ”

“မြောက်ပင်မနေလည်း ကျွေးနေမှာပါရှင်၊ ရှင်တို့လေးတွေ စားကောင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ အပင်ပန်းခံလုပ်ကျွေးရကျိုးနပ်ပါတယ်၊ နေ့လယ်စာလည်း နေလကြိုက်တဲ့ ဝက်သားနဲ့ပန်းရည်နှပ်မှာ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားစရာရှိတယ်ဆိုပြီး အပြင်ကနေ ဟိုဟာဒီဟာ စားမလာနဲ့နော်၊ ချက်ထားရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ်မှတ်လဲ”

“တလူးတကမလုပ်ပါနဲ့ မမခိုင်ချဲ့၊ ဝက်သားချက်တဲ့နေ့ဆို ဝဏ္ဏက အဆီမစား အခေါက်မစား၊ မမခိုင်ကဆိုလုံးဝမစား၊ ကျွန်တော်ပဲ ကောင်းကောင်းကြိုက်တာ အစားညီတာပဲချက်ပါ”

“မင်းတို့ကို စားစေချင်လို့ပေါ့ကွယ်၊ အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့သူတွေက အစားကောင်းစားချင်ကြတယ်တဲ့၊ မင်းတို့က ဂျပန်မှာတော်တော်လေး အစားအသောက်ချို့တဲ့လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား၊ မမခိုင်က အတိုးချပြီး ကျွေးချင်လို့ပါ၊ ငါ့မောင်တွေ စားချင်တာသာပြော”

“ကဲ... အခုလောလောဆယ်တော့ မမခိုင် ဝင်စားလိုက်ဦးနော်၊ ကျွန်တော်တို့စားတာကြည့်ရင် ဗိုက်ပြည့်တယ်ဆိုပြီး မစားဖြစ်ဘဲနေဦးမယ်၊ လား... မမခိုင် ထိုင်တော့”

ပြင်ပြီးသားမှန်ပွဲလေးကိုချပေး၍ မမခိုင်ကိုလက်ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒီလိုတရင်းတန်းနေဖြစ်တာ တကယ်မောင်နှမရင်းချာမိတ်ကြောင့်ပါ။ မမခိုင်က ဝဏ္ဏကတစ်ဆင့် သူ့အကြောင်းတွေအားလုံး သိပြီးသားပင်။ မမခိုင်တို့မောင်နှမမှာလည်း မိဘတွေမရှိကြတော့၊ မမခိုင်က ကျန်ခဲ့သည့် မိဘအမွေပစ္စည်းလေးတွေကို ထုခွဲပြီး ဈေးထဲနေတိုးလတိုး ငွေရင်း ငွေနှီးပွား၍ စီးပွားရှာရင်း သူနှင့်ဝဏ္ဏကို နိုင်ငံခြားအလုပ်လုပ်ခို့

နိုင်ခြင်းပင်။

သူသာရည်းစားအပစ်မခံရလျှင် နှစ်ယောက်လုံးကို ဘွဲ့ရပညာအထက်ကြီးတွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြဟုပြောထားသော်လည်း နောက်တော့ သူ့စိတ်လေမှာစိုး၍ သင်တန်းတွေဖွတ်တက်ခိုင်းကာ ခပ်မြန်မြန် နိုင်ငံခြားရောက်သွားအောင် ပို့လိုက်သည်။

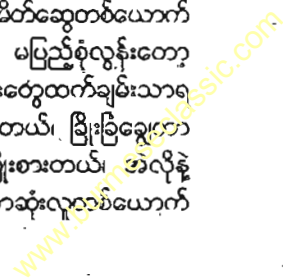
မေ့သင့်တာကိုမေ့ပြီး လိမ်လိမ်မာမာကြိုးကြိုးစားစားနေကြဖို့ အစ်မကြီးအမိအရာပိသစ္စာ လေးလေးနက်နက်မှာလိုက်၏။

“နေလ... စားလေကွာ၊ ဘာပိုင်သွားတာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့နေရတာ အိပ်မက်မက်နေသလားထင်နေမိလို့ပါ၊ မမခိုင်သာ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ မတိုက်တွန်းခဲ့ရင် ငါ့ဘဝအခုအချိန် ဘယ်လိုများဖြစ်နေလဲမသိဘူး”

“အခု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကျေနပ်နေတာ မဟုတ်လား၊ သူများကျေနပ်အောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တယ်၊ ရယ်တာကြိုက်ရင် ရယ်တာ ငြီးတာကြိုက်ရင် ငြီးတာ၊ အချိုကြိုက် အချို၊ အချဉ်ကြိုက် အချဉ်ပေါ့ကွာ၊ လွယ်တာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ဖို့ စိတ်တိုင်းကျဖို့ပဲ၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အရင်ချိန်ကမပြည့်စုံတာကို ပြည့်စုံချင်စိတ် ချမ်းသာချင်စိတ်၊ အဲဒီလောဘကိုမသတ်နိုင်တာဘဲ၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှုတိုင်းက ကောင်းဘူးဆိုပေမယ့် လောဘကိုမထိန်းနိုင်ရင်တော့ မရှိခင်ကအချိန်အက် ပိုပြီးပင်ပန်းရလိမ့်မယ်”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ ဂျပန်မှာတုန်းက မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပြောတယ်၊ သူငယ်ငယ်ကအရမ်းဆင်းရဲတာတဲ့၊ မပြည့်စုံလွန်းတော့ နှုတ်ချက်တစ်ခုချတယ်၊ သူ့ကြီးလွှာရင် သူများတွေထက်ချမ်းသာရမယ်ပေါ့၊ အဲလိုနဲ့ အလုပ်ပေါင်းစုံလုပ်တယ်၊ ငွေစုတယ်၊ ခြိုးခြံချွေတာတယ်၊ သူများထက်တော်အောင်တတ်အောင် ကြိုးစားတယ်၊ အဲလိုနဲ့ သူ့အသက်သုံးဆယ်မှာ သူတို့မြို့လေးမှာ အချမ်းသာဆုံးလူတစ်ယောက်

ဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ အဲဒါလည်း သူ့မကျေနပ်သေးဘူး။ မိန်းမယူရင် သားသမီးရမယ်၊ သားသမီးရရင် သူတို့တွေအတွက် ကုန်ကျမှာစိုးလို့ သူချမ်းသာတာတွေ လျော့သွားမှာစိုးလို့ မယူခဲ့ဘူး။ အပျော်အပါးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျများမှာစိုးလို့ အပျော်အပါးလည်း မလိုက်စားခဲ့ဘူး။

“ဟာ... အဲဒါဆို အရမ်းချမ်းသာနေပြီပေါ့”

မမခိုင် စိတ်ဝင်စားစွာမေးတော့ ဘုန်းနေလ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုင်ထားသော ဇွန်းခက်ရင်းကို ပန်းကန်ပေါ်ချွန်နားစွင့်၏။

“ဒါပေမဲ့ သူ့အသက်သုံးဆယ့်ငါးလောက်မှာ အစာအိမ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေတယ်”

“ဟယ်”

“နမြောစရာကောင်းတာက သူ့တစ်သက်ရှာဖွေလာတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေတွေ့နေဆက်ပြီးကုတာတောင် အဲဒီရောဂါက ပျောက်မသွားဘူး ဆေးကုလိုက် သက်သာသလိုလိုရှိလိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်၊ မိန်းမ သားသမီး ပြုစုမယ့်သူမရှိတော့ နှစ်စိတွေငှား၊ ပိုက်ဆံတွေကုန်၊ သေလည်း သေမသွားဘဲနဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခတွေခံနေရတယ်”

“အဲဒီမှာ ငါလည်းသင်ခန်းစာရသွားတာလေ၊ ငါတို့အဆောင်ငှားနေခဲ့တဲ့တိုက်ခန်းကလူ ပြောတာမဟုတ်လား”

“အေးလေ... သူ့ရောင်းစရာတွေကုန်သွားလို့ နှစ်ချုပ်ခွဲလာငှားနေတယ်လို့ပြောတဲ့လူလေ၊ အရိုးပေါ်အရေကပ် ပိန်ရူးနေတာပဲ သူ့ကိုထမင်းချက်ကျွေးမယ့်သူမရှိ၊ ဆေးတိုက်မယ့်သူမရှိ၊ အဲဒီတိုက်ခန်းစာချုပ်ပြည့်ရင် နေစရာလည်းမရှိတော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါသူတို့မြို့မှာ အချွန်သာဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တဲ့လူတဲ့နော်”

“အေးပါဆို၊ အဲဒါကြောင့် ငါမိန်းမယူချင်တယ်ပြောတာပေါ့၊ သေခါနီး ပြုစုယုယမယ့်သူမရှိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်မလဲ”

ဝတ္ထုစကားကြောင့် မမခိုင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဝတ္ထုခေါင်းကို မမိတမိ ဒေါက်ခနဲလှမ်းခေါက်၍...

“နင်က ဘယ်ကမိန်းမကိုယူမှာလဲ၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေရနေပြီလား၊ ကုတ်ကမြင်းရဲ့”

“ဟာ... ဘယ်က ကမြင်းရမှာလဲ၊ ရည်းစားလည်းမရှိသေးပါဘူး။ အဲဒီလူဆီက အဲဒီစကားကြားလာကတည်းက တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီး မလုပ်ဘူး။ မိန်းမယူဖြစ်အောင်ယူမယ်၊ ကလေးမွေးဖြစ်အောင်မွေးမယ်၊ အနည်းဆုံး သုံးယောက်လောက်ဆိုပြီး စိတ်ကူးထားတာ”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ ရည်းစားမရှာသေးဘဲ စိတ်ကူးကောင်းနေတယ်၊ ယူမယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်ယူ၊ ငါလည်း တူလေးတူမလေးတွေ ထိန်းရတာပေါ့”

“မမခိုင်က ယောက်ျားမယူတော့ဘူးလား”

“ငါ့အသက်က သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ၊ အပျိုကြီးပဲလုပ်ပါတော့မယ်ဟယ်၊ ဒီအရွယ်မှတော့ ငါ့ကိုဘယ်သူမှ ကြိုက်မယ့်သူလည်းရှိတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

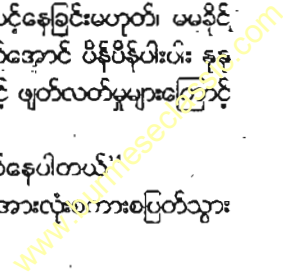
“ငါတို့မမခိုင်က အပျိုလေးတွေရုံးအောင် လှတုန်းပါကွာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား နေလ”

“အင်... ဟုတ်တယ်၊ မမခိုင်က ချောတုန်းလှတုန်းနုပျိုတုန်းပဲ”

သူဒီလိုပြောလိုက်တာ တမင်မြောက်ပင့်နေခြင်းမဟုတ်၊ မမခိုင်က ကိုယ်တွေ့နှင့်မတိမ်းမယိမ်းလို့ထင်ရလောက်အောင် ပိန်ပိန်ပါးပါး နုနုဖတ်ဖတ်လေးပင်။ ဝင်းဝါသောအခန်းအရည်နှင့် ဖျတ်လတ်မှုများကြောင့် လူငယ်တစ်ယောက်ဟုပင် ထင်ရသည်။

“ဆရာ... ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးရဲ့အသံကြောင့် အားလုံးစူးစူးစပြတ်သွား

ကြသည်။ ဝဏ္ဏခေါင်းထောင်လျက် ...

“ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါတို့နဲ့အလုပ်ကိစ္စချိန်းထားတာမျိုးမရှိပါဘူး၊ ကားနဲ့ပတ်သက်တာဆိုရင် မင်းတို့ဘာသာအလုပ်လက်ခံဖို့ ပြောထားတယ်လေ၊ ဘာကဘယ်လိုချွေးနှုန်းဆိုတာ တာဝန်ကုန်လွှဲပေးထားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကားနောက်ပိုင်း ဆေးပြန်မှုတ်ချင်တာလို့ပြောပါတယ်၊ အဲဒါကျွန်တော်တို့လုပ်မယ်ဆိုပြီး ချွေးနှုန်းလည်း အသက်သာဆုံးအထိပြောပါတယ်၊ သူကတစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ အလကားလုပ်ခိုင်းချင်တာတဲ့”

“ဘာ”

“ဘယ်သူလဲကွ အကျောကြီးနဲ့”

ဝဏ္ဏနှင့် နေလနှစ်ယောက်လုံးဒေါသဖြစ်ကာ ထရပ်လိုက်ကြသည်။ မမခိုင်က လူကြီးပီပီချင်ချိန်တွေ့ဆော့...

“မင်းတို့အပေါင်းအသင်းတွေထဲက စချင်နောက်ချင်လို့ရှိမှာပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်နယ် ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားကြတာလဲ”

“အဲလိုစနောက်ရလောက်အောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ တရင်းတနှီး အပေါင်းအသင်းမျိုးမရှိပါဘူး”

“ကာစတစ်မာ မိတ်ဆွေထဲကလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ၊ ကဲပါစားသောက်ပြီးနေပြီဆိုတော့ သွားကြည့်လိုက်ကြပါ၊ ကိုယ်ကလုပ်ငန်းလုပ်နေတာ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပြေပြေပြစ်ပြစ်တော့ရှိပါစေနော်၊ ဆက်ဆံနေကောင်းမှ လုပ်ငန်းဆိုတာတိုးတက်တာ”

မမခိုင်ရဲ့သွန်သင်ဆုံးမမှုကြောင့် နှစ်ယောက်သားမိတ်ကိုလျှော့၍ ဆိုင်ရှေ့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ရှေ့ရပ်ထားသောကားကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် နေလ တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။

“ပြဿနာဖြစ်ထားတဲ့ကောင်မလေးပဲကွ၊ ဘာလာပွေတာလဲ မသိဘူး”

“ဇွတ်မကောနဲ့ဦး၊ ဘာလဲငါအရင်မေးကြည့်မယ်”

ဝဏ္ဏက ထိုကောင်မလေးနားလျှောက်သွားလျက်...

“ဘာကူညီရမလဲ ညီမ၊ လိုအပ်တာပြောပါ၊ မိတ်ဆွေရင်းတွေဆိုတော့ အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှုပေးပါမယ်”

“သင်ဇာအစ်ကိုကြီး လျော်ကြေးအပြည့်အဝလာပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါလာမေးတာလား၊ ပေးသွားပါတယ် ဟဲ့... ပေးသွားပါတယ်”

“အဲဒါဆို အဲဒီနေ့က သင်ဇာ ဣားနောက်ပိုင်းလည်း သူ့ကားမီးလုံးနဲ့ထိလို့ ဆေးပွန်းသွားတာပဲ၊ အဲဒါပြန်လုပ်ပေးသင့်တယ်”

“ဪ... ဒါလား ဒါကဒီလိုရှိပါတယ်၊ ပတ်တီးကိုင်ဖို့ အော်ချယ်ဂျင်နယ်အတိုင်း ဆေးပြန်မှုတ်မယ်ဆိုရင် တစ်ပေပတ်လည်ကို”

“သင်ဇာ တစ်ပြားမှမပေးနိုင်ဘူးနော်၊ သိန်းသုံးဆယ်ကြီးဆောင် ပေးထားရတာ၊ ဒီလောက်လေးတော့ ရှင်တို့လုပ်ပေးသင့်တယ်”

“ဟေ့”

နားကြားပြင်းကတ်၍ သူမတို့အနားကို နေလ ဗြုန်းခနဲရောက်ထားကာ

“အဲဒီပိုက်ဆံသိန်းသုံးဆယ်ကို မင်းဆီက ငါအလကားယူထားဦးလား၊ ငါအဲလောက်ယူထားတယ်ဆိုတာ လုပ်အားလက်ခံမပါဘူး၊ ဟူည်းတန်ဖိုးကလည်း အရင်းအတိုင်းပဲ”

“အဲဒီလိုစကားကတော့ အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့သူတိုင်း ပြောထုတ်တယ်”

“ဘာ”

“အမယ်လေး ဒေါသကလည်းကြီးလိုက်တာ၊ ယောကျ်ားကြီးဖြစ်ပြီး အရမ်းစွာတာပဲ၊ သင်ဇာက ရှင်ရန်တွေကောင်းလို့ အလကား

သင်တန်းလေးကို သေချာလုပ်ပေးပါရင်၊ ကျသင့်သလောက် တွေ့ရမှာပါ။ အဲဒါဆိုရပြီလား။”

စပ်ဖြူဖြူ ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာဖြစ်သွားတာမို့ ဘုန်းနေလမှာ ဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဆိုးရခက်၊ ဒေါသဖြစ်ရခက်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မကတော့ အေးအေးသက်သာပင် ညှော်ညှော်တွေအတွက် စိစဉ်ထားသော ထိုင်ခုံမှာ ခြေချင်းချိတ်၍ ဝင်ထိုင်နေသည်။

ဝဏ္ဏက ဖော်ရွေစွာပင်ပြုံးလျက်...။

“အစက အဲလိုပြောရောပေါ့ သင်ဇာရယ်၊ ညည်းအတည်ပေါက် ပြောတယ်ထင်လို့ ဒီကောင်ကဒေါသဖြစ်သွားတာ၊ သူကဘယ်သူကျော့တာမှ ခံချင်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူလည်းသူများကို မတရားတာ တစ်ခါမှမလုပ်ဘူး။”

“သူပုံစံကြည့်လိုက်တာနဲ့သိပါတယ်၊ ရန်တွေကောင်းပြီး စွာ တယ်ဆိုတာ”

“မင်းဘာပြောတယ်”

ဘုန်းနေလ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်တာသိနေလို့ သူမစနောက် နေတာပါ။ တကယ်ကို ဘယ်လိုနေနေ ဒီလူကစတိုင်ကျနေတယ်။

“ရှင်ကလေး တကယ်မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဟုတ်တာပြောတော့ အနာပေါ်တုတ်ကျသလိုဖြစ်နေတယ်၊ သင်ဇာ အလကားနောက်နေတာ ပါ။”

“မင်းစနောက်ရအောင်ငါတို့က သူငယ်နှစ်စားလေးတွေမဟုတ် ဘူးကွ၊ မင်းအပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်းလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းအား လပ်နေတဲ့သူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ထားပါမယ် မသေမချင်၊ သေသွားလည်း အရိုးဆွေးတဲ့အထိ”

သူမ ပြောင်ချော်ချော်လုပ်နေတာကို ဘုန်းနေလက မျက်နှာ

နီနီနှင့်ဒေါသဖြစ်နေပေမယ့် ဝဏ္ဏက ပြုံးစိစိဖြစ်နေသည်။

ဒီကောင်မလေး တကယ်အရွက်အနောက်ပဲဟု တွေးမိကာ ဘုန်းနေလ စိတ်ကိုလည်း ဆွပေးချင်နေသည်။

“မင်းကလည်းကွာ၊ ကလေးက ဒီလောက်ပြောနေတာကို ဒေါသတွေ ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ စိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သူ့ကားကို အလကား သာလုပ်ပေးလိုက်”

“ငါတို့က စီးပွားရှာနေတာ၊ အလှူလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ တားကို နောက်ဘက်ထဲထိုးပြီး ကောင်လေးတွေ လုပ်ခိုင်းလိုက်၊ ငါအပြင် သွားဦးမယ်၊ ကားတစ်စီးအရောင်းအဝယ်ဖြစ်ဖို့ ချိန်းထားတာရှိတယ်၊ ထုပ်ပေးပြီးရင်လည်း ဈေးမလျော့လိုက်နဲ့နော်၊ ဈေးလျော့ရင် မင်းခံ”

မတူမတန်သလို လုပ်သွားပုံက အမြင်ကိတ်စရာပင်။ သူထွက် သွားသည့်အချိန်မှာ ကောင်လေးတွေက သူ့မဆီက ကားသော့လာ တောင်းနေ၍ ပေးလိုက်ရသည်။

“သင်ဇာ တစ်ခါတည်း စောင့်ယူချင် ယူသွားလေ၊ တစ်နာရီနီး ငါးလောက်ပဲကြာမှာပါ၊ အမြန်လုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဟဲ့... နေပါစေ၊ သင်ဇာ စောင့်နေဖို့ အချိန်မရှိတူး၊ အေးအေး ဆေးဆေးသာလုပ်ပါ၊ သင်ဇာ နောက်နေမှ လာယူပါမယ်”

“အဲလိုဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပဲ၊ သင်ဇာကို အားနာလို့သာ လုပ် ပေးရမှာ၊ ရှေ့မှာကားနှစ်စီးတောင်ရှိတယ်”

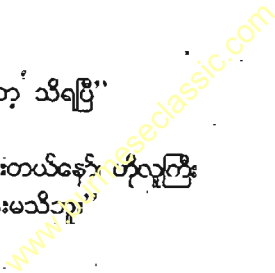
“ဒီကနာမည်ကဘယ်သူ”

“ဟင်”

“နာမည်မေးတာ၊ ဟိုလူကြီးနာမည်တော့ သိရပြီ”

“ဪ... ဝဏ္ဏပါ”

“အင်း... ကိုဝဏ္ဏ ရှင်ကသဘောကောင်းတယ်နော်၊ ဟိုလူကြီး တ နည်းနည်းစိတ်ပုပ်တယ်၊ ဘယ်လိုဟာကြီးမှန်းမသိဘူး”

မြသင်ဇာက နားနားကပ်၍ အတင်းပြောတော့ ဝဏ္ဏရယ်ချင် သူ့အသွယ် ကိုယ်က မြသင်ဇာကို အားနာနေတာဖြစ်၍ ရေလိုက်သင့်မိ လိုက်သင့်ပင်..

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင်နည်းနည်းတော့စွာတယ်၊ မဟုတ်မခံ လေး အဲ.. ဟုတ်လည်းမခံဘူး၊ သူ့မှာမခံချင်တဲ့စိတ်ကိုရှိတာ၊ ခံရတာ ကို ဝါသနာကိုမပါတာ”

“သူ့လူကြီးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်လေးတောင် သည်းမခံနိုင်ရင် လုပ်ငန်းကြီးကို ဘယ်လိုဦးဆောင်မှာလဲ၊ လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတာ သည်းခံရ တယ်၊ စိတ်ရှည်ရတယ်”

“အမှန်ပေါ့၊ ဒီကောင် ဒါတွေနားမလည်ပါဘူး၊ လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ် ချင်လို့သာဖြစ်နေတာ”

“သူမိန်းမနဲ့ကွဲလို့ စိတ်ဆက်နေတာလားဟင်”

“အား.. ဒီကောင်မှာ မိန်းမတော့မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်လား”

သူ့မသိချင်တာကို သိလိုက်ရ၍ ဘယ်လိုပျော်သွားမှန်းမသိပေ။

“ဒါဆို ရည်းစားကြောင့်အသည်းကွဲနေလို့ လူတွေကိုစိတ်တိုင်း မကျဘဲ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်နေတာလား”

“ဟင်”

ဒီကောင်မလေး အကြားအမြင်ရပေဒင်များ ဟောတတ်သလား လို့ ဝဏ္ဏ အံ့သြသွားရသည်။ ဒီကောင်မလေး အစ်အောက်နေတာပဲဖြစ် မှာပါ။ ဒီလိုအရွယ်လေးတွေက စိတ်ကစားတတ်တာမို့၊ သွေးတိုးစမ်းချင် နေတာပဲဖြစ်မည်။

“အင်း.. ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဒီကောင်က အဲလိုတော့မဟုတ် ပါဘူး၊ အရမ်းစိတ်ရှင်းကောင်းပြီး စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပါတယ်၊ တစ် ဖက်က ပြောပြေလည်လည်ဆက်ဆံမယ်ဆိုရင် သူ့မရိုင်းတတ်ဘူး၊ သင်ဇာ

နဲ့ပတ်သက်တာတော့၊ သူကသူ့ကားလေးကို အရမ်းမြတ်နိုးတန်ဖိုးထား တာလေ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဟင်.. ခုနက ပြောတာတွေနဲ့လည်းမတူဘူး”

“ဘာ.. ဘာလဲ”

“ခုနက အဲဒီလူအရမ်းစိတ်ပုပ်တယ်ဆို၊ မဟုတ်မခံ၊ ဟုတ်လည်း မခံဘူးဆို”

“အဟဲ့.. အဲဒါနောက်တာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကိုယ် သိတာပေါ့၊ သေချာပေါင်းကြည့်ရင် နောက်တော့ သင်ဇာလည်း သိသွား ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်လောက်သဘောကောင်းတယ်ဆိုတာ”

“ဟွန်း.. မသိချင်ပါဘူး”

မသိချင်ပါဘူးဆိုသည့် မျက်လုံးများက အရည်လဲခဲ့ကာ တောက်ပ နေသည်။ ရည်းစားမထားဖူးပေမယ့် ဒီအထာကိုတော့ ဝဏ္ဏကောင်း ကောင်းသိ၏။ ဒီကောင်မလေး နေလဲကို ပတ်သက်ချင်လို့ နောက်တစ်ခါ မြန်လာဦးမည်ဆိုတာ...။

***

အခန်း (၈)

“ကားက ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်မှာထားခဲ့ပြန်ပြီလဲ ညီမလေး”
ကားပါမလာဘဲ လှပြန်လာတာကြောင့် ကိုကြီးက ဆီးကြီးကာ
ငေါက်ငမ်းပြန်သည်။ မြသင်ဇာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကိုကြီးရှေ့ထိ
လျှောက်သွားလိုက်ပြီး...

“သင်ဇာ ကတိပေးထားတာပဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုနေ့က
မီးလုံးကိုတိုက်မိလို့ ပွန်းသွားတာလေးကို ဆေးမှတ်ရအောင် အပ်ထားခဲ့
တာပါ”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ ဘယ်လောက်ပွန်းသွားလို့လဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကား
သွားယူတာ၊ သတိထားမိလောက်အောင် ဘာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ မတွေ့
ပါဘူး”

“ထိမိခိုက်မိပါတယ်ဆိုမှ နည်းနည်းတော့အပွန်းအပဲ့ရှိတာပေါ့၊
အဲလိုပုံစံဖြစ်နေတာကြီးကို မမောင်းချင်ပါဘူး”

“ဪ... လူကသာဘာမှမဟုတ်တာ၊ ကြီးကကြီးကျယ်သေး
တယ်”

ကိုကြီးက ပွစ်ပွစ်ပြော၍ ညဉ့်ခန်းထဲဝင်ကာ ဆိုဖာခုံမှာထိုင်
သည်။ သူမက ကိုကြီးလက်မောင်းကိုကိုင်ကာ အနားမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်
ပြီး...

“အဲဒါဆေးမှတ်တာ နှစ်သိန်းတောင်ကျမှာကိုကြီးရဲ့၊ သင်ဇာ
တို့ပေးပါဦးနော်”

“ဘာ... နှစ်သိန်းတောင်၊ အဲဒါက ဘယ်လောက်တောင်ဖြစ်
သွားလို့”

“ကဲပါ မောင်ရယ်၊ သင်ဇာလေးက အလဟဿဖြုန်းနေတာ
ထည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆူနေတော့တာပဲ၊ သင်ဇာ မမဆီကယူ၊ ညည်းကိုကြီး
ဆီက တောင်းမနေနဲ့တော့”

“ဟေး... ဒါမှ မမဝတ်လွှာ”

မြသင်ဇာက ရွှေဝတ်လွှာဘက်ကခုန်ပြောင်းထိုင်၍ ရွှေဝတ်
လွှာပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းသည်။ မြတ်ဦးမော့စီ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်နေ
ပြီး...

“ဝတ်လွှာနော်၊ မင်းကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်၊ ဒီကောင်မလေး
ကလေးစိတ်ကိုပျောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘွဲ့ရဖို့နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီး
ဦး အခုသင်တန်းတွေလည်း တက်နေတယ်၊ ရင်ကျက်သင်နေပြီ”

“ဒီအိမ်မှာ သူ့အငယ်ဆုံး သူကလေးပဲလေ၊ ကျွန်မတို့မှာ သား
သမီးမှမရှိတာ၊ သူ့ကိုပဲအလိုလိုက်ရတာပေါ့”

“အဲဒါ ကိုယ်ပြောချင်တာ၊ ကိုလည်း ကလေးအရမ်းလိုချင်နေပြီ၊
ဘယ်သူက ချွတ်ယွင်းချက် လိုအပ်ချက်ရှိနေတာလဲ၊ ပါရဂူကြီးတွေနဲ့
နှစ်ယောက်လုံး စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“မလုပ်ပါနဲ့မောင်ရယ်၊ သားသမီးဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ထိုက်ရင်ရလာ
မှာပါပဲ၊ ဟိုလို ဒီလိုလုပ်ကြည့်လည်း ရချင်မှရမှာ၊ မောင်အရမ်းကလေး
ဆိုချင်ရင် မွေးစားလိုက်လည်းဖြစ်တာပဲ၊ ကျွန်မမျိုးရိုးသန့် အရှုပ်အရှင်း
တင်းမယ့်ကလေးတစ်ယောက် စုံစမ်းကြည့်ရမလား”

“ဟာ... မွေးစားဖို့ကနေစမ်းပါဦး၊ ကိုယ်တို့အသက်အတွက်
နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဆိုတာ ငယ်ပါသေးတယ်၊ ကလေးရမယ်ဆိုရင် ငါး

ယောက်လောက်တောင် ယူလို့ရသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ ဝါးနှစ်ကျော်ပြီလေ မောင်ရဲ့၊ အခုချိန်ထိမှမရသေးတာ၊ ကလေးမွေးစားတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ တချို့ ကလေးတွေ ကိုယ့်ရင်ကလွယ်မွေးတဲ့ကလေးထက်တောင် ကောင်းကြ သေးတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးရမရ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်တော့ စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ကိုယ်ရော ဝတ်လွှာရော လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးတွေ နှိပ်နေကြတာပဲ၊ ကံကောင်းရင် ဒီကြားထဲရချင်ရလာမှာပါ”

မြတ်ဦးမောင်စကားကြောင့် ရွှေဝတ်လွှာ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ် သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ဣန္ဒြေရစွာပြုံးနေ၏။ မြသင်ဇာက အပြုံးမျက်နှာလေး ဖြင့်...

“ကိုကြီးတို့ကလေးမရလည်း မပူပါနဲ့၊ သင်ဇာယောက်ျားယူပြီး ရင် ကလေးတွေအများကြီးမွေးပေးပါမယ်၊ တူလေး တူမလေးတွေကို ထိန်းကြပေါ့”

“သင်ဇာ... နင်အဲဒါ အစ်ကိုရှေ့မှာပြောစရာလား၊ မခန့်လေး စားနဲ့”

“ဪ မောင်ရယ်၊ သူလည်းအရွယ်ရောက်ရင် ယောက်ျား ယူမှာပေါ့၊ တချို့ဒီအရွယ်နဲ့ ကလေးတွဲလောင်းတောင်ဖြစ်နေပြီ ညီမလေး အရွယ်သာသာလေးမှာပဲ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား”

“အေး... နင်ယောက်ျားယူရင် အိမ်ခွဲနေလို့မရဘူးနော်၊ နင် ရည်းစားရရင် အဲဒီရည်းစားကိုသေချာပြောထား၊ မောင်နမနစ်ယောက် တည်း၊ တခြားဆွေမျိုးသားချင်းမိဘမရှိတဲ့အတွက် အဲဒီဘက်ကိုတော့ လိုက်မနေနိုင်ဘူးပြောထား၊ ကိုယ့်ဆန္ဒမလိုက်လျော့နိုင်ရင် အဲဒီကောင်

နင်ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် လုံးဝလက်မထပ်ရဘူး၊ မကြိုက်ရဘူး ဆိုလည်လား”

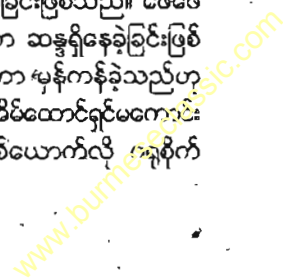
“ကိုကြီးကလည်း သင်ဇာ ရည်းစားတောင်မရသေးဘူး၊ အဲဒီလူ ကို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“ရမှပြောတာပေါ့၊ အေး... ဒါတောင် အဲဒီရည်းစားမတော်ခင် အဲဒီလူ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ မိသားစုအလိုက်အဝန်းကို ခင်တွယ်တဲ့သူဆို ဆိုတော့ ညှိနှိုင်းရခက်နေမယ်၊ သေချာရွေးချယ်နော်၊ နောက်မှကိုကြီး ဆိုဆိုးမဆိုနဲ့”

ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း အချစ်ပိုစွာ မြတ်ဦးမောင် ပြော ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေက ငယ်ငယ်အစားကတည်းက ဆုံးသွားပြီး ဆဖေက စီးပွားရေးတစ်ခုသာ အာရုံစိုက်ခဲ့တာမို့ ညီမလေးနှင့်ပတ်သက် တာမျှ ကိုယ်သာတာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

အချိန်ပြည့်ဂရုစိုက်ခဲ့ရသော ညီမလေးကို ဖေဖေဆုံးပြီးနောက် ပို၍အသနားပိုကာ ဂရုစိုက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာလည်း ကိုယ်ကချစ်လို့ဆိုတာထက် ညီမလေးအတွက် လိုအပ်သည်ထပ်လို့ ပြု ဆိုက်ခြင်းပင်။

ဖေဖေဆုံးလို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ရ ဆာမည့်အချိန်မှာ ညီမလေးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အနီးကပ်အဖော်လိုအပ် သလို အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းနိုင်မည့်လူလည်း လိုနေသည်။ ဒါကြောင့် ဆဖေဝန်ထမ်းရဲ့သမီး ရွှေဝတ်လွှာကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေ နို့ညှက်တည်းက ရိုးသားသောမို့သားစုမို့ ဖေဖေက ဆန္ဒရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ် သ် တကယ်လည်း ရွှေဝတ်လွှာကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မှန်ကန်ခဲ့သည်ဟု ပြောရမည်။ ရွှေဝတ်လွှာက တကယ်အနီးကောင်း အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း သေသလို ညီမလေးအပေါ်လည်း အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို မှုစိုက် ဆောင့်ရှောက်မှုရှိသူပါ။

သားသမီးရတနာမရသေးတာတစ်ခုကလွဲလျှင် ကျန်တာအားလုံး အေးချမ်းပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသည်ဟု ပြောလို့ရသည်။ သမီးယောင်းမ မတည့်တာလည်းမရှိ၊ ငြူစုဆောင်အောင်မူဆိုတာလည်းမရှိ၊ ညီမလေးက ရွှေဝတ်လွှာကို လေးစားချစ်ခင်သလို ရွှေဝတ်လွှာကလည်း မြတ်နိုးအလိုလိုက်ခဲ့သည်။

“ကိုကြီး”

“မောင်”

“ဟင်... ဘာ... ဘာလဲ”

သံပြိုင်အော်လိုက်၍ အတွေးလွန်နေရာမှ မြတ်ဦးမောင် တုန်တက်သွားရသည်။ နှစ်ယောက်လုံးက ပြုံးစိပ်ပါ။

“စကားပြောနေရင်းနဲ့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ကိုကြီးရဲ့”

“ဪ... ကိုယ်တို့မိသားစုအကြောင်းလေး စဉ်းစားမိသွားလို့ပါ။ ဒီလိုပဲ ဥမကွဲသိုက်မပျက် တစ်သက်လုံးနေသွားရရင်ကောင်းမှာပဲ”

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးရယ်၊ ညီမလေးအိမ်ထောင်ပြုလည်း ဒီအိမ်မှာပဲ နေမှာပါ။ ကိုကြီးတို့အပေါ်ထပ်မှာ နေမြဲတိုင်းနေ၊ ညီမလေးက အောက်ထပ်အခန်းကျယ်မှာ ပြောင်းနေမယ်၊ အခုအိမ်ထောင်မကျခင်တော့ တစ်ယောက်တည်းမို့ကြောက်လို့ ကိုကြီးတို့ အခန်းနဲ့ကပ်ရက်မှာနေတာ”

“အေး... နင်ချစ်သူရပြီဆိုရင်တော့ အရင်ဆုံးမိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ ဒါအကဲခတ်မယ်၊ လေ့လာမယ်”

“ကိုကြီးက ဂရိတ်ဂျောင်ပြောပြီး သဘောမတူရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီမယ်၊ နင့်ရည်းစားက ပိုက်ဆံမရှိ၊ ပညာမတတ် ဘာမှ မပြည့်စုံလည်းရတယ်၊ အရေးကြီးတာက ဒီမိသားစုနဲ့သင့်မြတ်အောင် နေနိုင်ဖို့ပဲ”

“အမယ်လေး ဒုက္ခပဲ၊ ဒီမောင်နမက မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်မှာနေမှန်းမသိသေးဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့တည့်ပါ့မလား တွေးနေသလိုဖြစ်နေပြီ”

“မောင်ညီမက ပြောချင်တာတွေသာ လျှောက်ပြောနေတာ၊ ရည်းစားတောင်မရှိသေးဘူး မောင်ရေ”

“မမဝတ်လွှာကလည်း ဒီနေ့မရှိပေမယ့် နောက်နေ့ရှိချင်ရှိလာမှာပေါ့” ပြောပြီး ဘုန်းနေလဆိုသည်လူကို မျက်လုံးထဲဘာကြောင့်မြင်သောင်မိသွားလဲ မသိပေ။

ဒီလူဘာကြောင့် မာနကြီးဘဝနဲ့မြင်နေသလဲ မသိပေ။ ကိုဝဏ္ဏပြောတာကတော့ အရမ်းသဘောကောင်းပြီး စိတ်ထားဖြူစင်သည်တဲ့။

သူမဘက်ကပဲ မချေမငံတွေပြောနေမိလို့များလား။ သူမက သူ့စိတ်ဆိုးရန်တွေတာကို ကြားချင်မြင်ချင်လို့ပါ။

စိတ်ဆိုးလည်း ကြည့်ကောင်းနေတော့ သူမလည်းစချင်နေနက် ချင်တာပေါ့။ ရှင်က ဘာတွေများသွဲဆောင်မှုကောင်းနေတာလဲ ဦးဘုန်း နေလ။

* * *

အခန်း (၉)

“ဆရာဘုန်းနေလတို့က နောက်မှာ နေလယ်စာစားဖို့ အဆင်
ဝင်သွားပါတယ်”

“ကားဆေးမှုတ်နေတဲ့ဘက်မှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်ရဲ့နောက်မှာ ဆရာဝဏ္ဏတို့မောင်နှမနေထိုင်
တိုက်အိမ်ရှိပါတယ်။ ဘေးကမြေကွက်လုပ်က ကားတွေလုပ်တာပါ”

“ကိုဘုန်းနေလကလည်း ဒီမှာပဲစားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့... မနက်စာ နေလယ်စာတွေ ဒီမှာအများဆုံး
ဖြစ်တယ်။ အပြင်အလုပ်ကိစ္စရှိမှ တစ်ခါတလေ အပြင်ကစားတာတွေ
“ဪ”

ကိုဝဏ္ဏတို့မောင်နှမနှင့်တော်တော်ရင်းနှီးပုံဟု တွေးလိုက်သည့်
“အစ်မ ကားရပြီမဟုတ်လား။ သူတို့ထမင်းစားနေတုန်းဆိုရင်
အစ်မဝင်ယူလိုက်မယ်လေ”

“ကျွန်တော်တို့ အစ်မကားကို ဒီရှေ့ထုတ်ပေးပါမယ်။ စိတ်တိုင်း
ကျမှာပါ။ သေချာလုပ်ထားပါတယ်”

“ဟိုလေ... အစ်မက ချေးများတယ်လို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ကြည့်
ချင်လို့ပါ။ စိတ်တိုင်းမကျရင် မောင်လေးတို့ခြံထဲ ကားပြန်သွင်းနေရမယ်
“ဪ”... ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါဆိုလည်း လိုက်ကြည့်ချင်ကြည့်ပါ”

နောက်ဘက်က ကိုဝဏ္ဏတို့တိုက်အိမ်ထဲမှာ ဟိုလူရှိနေသည်
ဆို၍ တမင်ခွင့်ဆင်လိုက်ခြင်းပင်။ ကောင်လေးနောက်က သူမ ယောင်
လည်လည်နှင့် လိုက်သွားလိုက်သည်။

တိုက်အိမ်နှင့်ဆိုင်က ရှေ့နောက်ကပ်နေသလို ကားတွေအလှ
ဆင်သည့်နေရာကတော့ ဘေးချင်းကပ်ရက်ပင်။ အလုပ်နှင့်အိမ်တွဲရက်
နို့တာက တစ်မျိုးကောင်းသည်ပေါ့။

“ဟာ... မြသင်ဇာ ကားလာယူတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုဝဏ္ဏ”

ကိုဝဏ္ဏအသံကြောင့် မြသင်ဇာ ပျားခဲခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
အားကိုးရာရလိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။ ကိုဝဏ္ဏက ‘သူမအနားလျှောက်လာပြီ။’

“ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားမလို့၊ နေ့လယ်စာမစားရသေးရင်
ဝင်စားပါလား။ ကျွန်တော်အစ်မလက်ရာ အရမ်းကောင်းတယ်”

“လက်ရာကောင်းတယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားသားပဲ။ သင်ဇာက
ဟင်းကောင်းမက်တယ်လေ။ နေ့လယ်စာစားမလာခဲ့ရသေးတော့ ဗိုက်
လည်း အူဆာသား။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားဧည့်သည်လုပ်လောက်အောင်
မရင်းနှီးသေးတော့ အားနာတယ်”

“အားနာရာလား။ ဒီလောက် ခင်မင်သိကျွမ်းနေပြီပဲဥစ္စာကို
ကျွန်တော်အစ်မနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရတာပေါ့လား။ နေလလည်း
ရှိတယ်”

“အဟင်း... အားနာပါးနာနဲ့ပဲ”

သူမမျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့်ပင် ကိုဝဏ္ဏနောက်က လိုက်လာခဲ့
သည်။ လုံးချင်းတစ်ထပ်တိုက်လေး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် သပ်သပ်
ရပ်ရပ်လေးပါ။ ဧည့်ခန်းဆောင်နှင့် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းအပြင် မီးခိုခန်းနှင့်
ထမင်းစားခန်း တွဲလျက်အခန်းလည်းပါသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ကိုဝဏ္ဏတို့မောင်နှမရဲ့ဓာတ်ပုံနှင့်အတူ ဘုန်းနေလ

ရဲ့ ဘွဲ့ရဓာတ်ပုံကြီးကိုပါ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မိသားစုတွေထက်တောင် ပိုပြီးရင်းနှီးကြသည်သဘောလား။

“သင်ဇာလာ... မမရေညှည်သည်အတွက်ပါ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ပါ”

“ဟင်... မြသင်ဇာ”

“ဪ... လာလေ”

မြသင်ဇာ ပါလာ၍ ဘုန်းနေလ မျက်လုံးပြူးလောက်အောင် အံ့သြသွားသလို မမခိုင်လည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ မောင်ကခေါ်လာသည့်ညှည်သည်ဆိုတော့ ပျာပျာသလဲပင် နေရာပေးရ၏။

“ထိုင် ညီမလေး၊ ညှည်သည်လာမယ်မှန်းမသိတော့ ဟင်းစာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတော့မရှိဘူး၊ မောင်လေးက ကြီးပြောတာမဟုတ်ဘူးကွယ်”

“သူက ကားအပိထားတာ လာယူတာ မမခိုင်ရဲ့၊ သူ့ကားကြည့်နေတာတွေလို့ ထမင်းစားပါဦးဆိုပြီး ခေါ်လာတာ”

“ဪ”

“မင်းကကွာ၊ သူ့ကားယူပြီး ပြန်လိမ့်မပေါ့၊ ဘာတွေ ဧည့်ဝတ်ကျေနေတာလဲ၊ ကာစတမ်မာကို ထမင်းခေါ်ကျွေးတာ ထုံးစံမရှိတာ လိုက်လာတဲ့သူကလည်း အိမ်မှာထမင်းမစားရလို့လား မသိဘူး၊ အားနာပါးနာငြင်းမိတော့လား၊ အရှက်မရှိ လိုက်လာသေးတယ်”

“ဟဲ့... ဪ နေလရယ်၊ ဧည့်သည်ကို အဲ့လိုပြောရလား လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အတွက် ကာစတမ်မာတစ်ယောက်ရဖို့ လွယ်တယ်မှတ်နေလား၊ တစ်ယောက်ရရင် တစ်ရာရသလိုပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံပါကွယ်၊ ညီမလေး ထိုင်ပါကွယ်၊ နေလက တစ်ခါတလေ အပြောဆိုးတယ်၊ အမြဲတမ်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ရပါတယ် မမရဲ့၊ လူ့စိတ်ဆိုတာ အမြဲမမှန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လူဆိုတာ အရှုံးပဲလို့ပြောကြတာ”

“ဘာ... မင်း ဘာပြောတယ်”

ဘုန်းနေလ တော်တော်ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေး ဒီလို ပိုးဆန်ပက်ခနဲ ပြောရုံဆိုရတာ မကြိုက်ပါ။

သူမထက်ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်မှမပါဘဲ မခန့်လေးစား မထီမဲ့မြင်နိုင်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ ရောနှောပတ်သက်မှုနှင့် ရောက်လာရာရော အကြောင်းရှိသလား။

“နေလ... မင်းကြိုက်တဲ့ ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်လေ၊ ရော့... ကြက်သားနဲ့ ကိုက်လန်ကြော်ထားဘာလေးလည်း စားဦး”

မမခိုင်က ဘုန်းနေလထံ ဂရုစိုက် ဟင်းတွေထည့်ပေးသည်။ ဘုန်းနေလ မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေ၏။ ခုနကမျက်နှာနှင့် တခြားစီပင်။

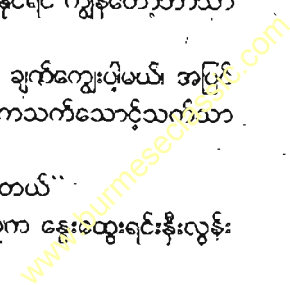
“ကျွန်တော်က ပုန်းရည်နဲ့ဝက်သားသုံးထပ်သားချက်တာ ပိုကြိုက်တယ်”

“အဲဒါလည်း နှစ်ရက် တစ်ခါ၊ သုံးရက် တစ်ခါ ချက်ကျွေးနေတာပဲလေ၊ ရိုးသွားမှာစိုးလို့ ကောင်းနိုးရာရာလေးတွေ မမခိုင်ကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးနေတာပါ၊ ကောင်မလေးတွေခိုင်းရင် သူတို့လက်ရာ နေလမကြိုက်မှာစိုးလို့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မမခိုင်လက်ရာကလွဲရင် ကျွန်တော်မစားတာဘူး၊ မမခိုင် ချက်ကျွေးရင်ကျွေး၊ မကျွေးနိုင်ရင် ကျွန်တော်ဘာသာ ဆိုင်မှာဝယ်စားမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်ကြိုက်တာ ကျွန်မ ချက်ကျွေးပါမယ်၊ အပြင် နာဆီ ပုံမှန်မစားဖြစ်ရင် ရောဂါရမှီစားလို့ ဒီကသက်သောင့်သက်သာမနေနိုင်ဘဲ ဒုက္ခခံပြီးချက်ကျွေးနေတာပါ”

“ဟင်... ဟင်... ကျွန်တော်သိပါတယ်”
မမခိုင်နှင့် ဘုန်းနေလတို့ရဲ့ ဆက်ဆံမှုက နူးမထွေးရင်းနှီးလွန်း

လှသည်။ မှင်တက်စွာကြည့်နေမိရင်း သူမစိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိပါ။ မနာလိုမိတာလား။ သဝန်တိုတာလား။

“သင်စာ စားလေ၊ အားမနာပါနဲ့”

“ဪ... ဟုတ် ကိုဝဏ္ဏ”

ဝဏ္ဏက မြသင်စာမျက်လုံးများကို အကဲခတ်သည်။ မမခိုင်နှင့် နေလတို့က ရိုးရိုးသားသားရင်းနှီးမှုဆိုပေမယ့် မြသင်စာ ဘယ်လိုတွေ့ တွေးထင်နေသလဲ မသိပါ။

အားလုံးစားသောက်ပြီးချိန်မှာ မမခိုင်က ညှော်ခန်းထဲကိုခေါ်၍ ရေခဲသေတ္တာထဲက သစ်သီးပန်းကန်ထုတ်၍ လာချပေးသည်။

“သုံးဆောင်ဦးလေ ညီမလေး၊ ထမင်းစားပြီး သစ်သီးတစ်မျိုး မျှိုးစားတာက ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်။ နေ့လက ပန်းသစ်ထောင့်နဲ့ ဖရဲသီး အရမ်းကြိုက်တယ်လေ၊ အချိန်မရွေးစားလို့ရအောင် နေ့သေတ္တာထဲမှာ အမြဲလှီးစိပ်ပြီး ထည့်ထားရတယ်”

“မမကတော့ ကိုယ့်မောင်ထက်တောင် နေ့လကိုရရှိက်တယ်။ ဒီကောင်ကလည်း မမခိုင်ကို ညာစားနေတာလေ သင်ဇာရဲ့”

“ဟိတ်ကောင်... အဲဒီကောင်မလေးရှေ့ လျှောက်ပြောမနေလှူကြီးတွေ ဘာတွေ နားလည်ရှိသေတတ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ကြည့်နော်... ရှင့်ကိုက သင်ဇာကိုအကောင်းမမြင်တာ သင်ဇာကြောင့် ရှင့်ကားမီးလုံးကဲ့သွားတာကို မကျေမနပ်ဖြစ်လို့ မဟုတ်လား၊ လျော်ကြေးအပြည့်အဝပေးထားတာပဲ၊ ကောင်းကောင်းပွန်ဆက်ဆံသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

သူမရဲ့ ကက်ကက်လန်နဲ့ ဘုန်းနေလ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ မမခိုင်က ပြဿနာမဖြစ်စေချင်သလို ပြီးစေလေးဖြင့်-

“နေ့လက သဘောကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ကြည့်ရင် အနစ်နာခံတတ်တယ်ဆိုတာ သိလာမှာပါ”

“မမခိုင် ပြောလိုသကဲ့သို့ကားရတယ်၊ သင်ဇာတော့ မထင်ပေါင်”

“ဟိတ်... မင်း”

ဘုန်းနေလ ဒေါသတကြီးအော်ပြီဆိုလျှင် မြသင်စာ ရယ်နေတတ်သည်။ ဖြူစင်ပွင့်လင်းသူလေးမို့ မမခိုင်လည်း ခင်မင်သွားဟန်တူသည်။

“နောက်လည်း လာလည်နော် ညီမလေး၊ ညီမလေး ရောက်လာတာ အပျင်းတော့ပြေသားကွယ်”

“သင်ဇာလည်းပျော်ပါတယ် မမခိုင်ရဲ့၊ သင်ဇာ ခဏခဏလာမယ်နော်”

“အေးပါ လာလည်ပါ။ မမခိုင်တို့ ညီမလေးတစ်ယောက်တိုးတာ ပျော်ကွယ်၊ မမခိုင်တို့က မိသားစုနည်းတယ်၊ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေအရင်းအချာမရှိဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီသုံးယောက်ပဲ၊ တစ်ခါထလေတော့ အေးချမ်းတယ်ထင်ရပေမယ့် ပျင်းတော့ပျင်းတာပေါ့”

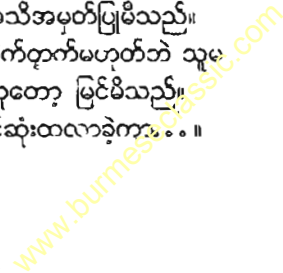
“သေချာတယ်၊ သင်ဇာနဲ့ခင်လိုက်တဲ့အတွက် ပျင်းရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မြသင်စာကို အမြင်ကတ်စွာ ဘုန်းနေလမျက်မှောင်ကြုတ်မိသွားသည်။ မမခိုင်နှင့်ဝဏ္ဏက တပြုံးပြုံးနှင့်ပါ။ ဒီကောင်မလေး ကလေးဆန်ကာ သွက်လက်ပွင့်လင်းတာမို့ ခင်မင်သွားကြောင်းလား။ သူလည်း အကြောင်းမဲ့ သက်သက်စိတ်ဆိုးနေမိတာတော့ မဟုတ်ပေ။

မချေမခင် မခန့်လေးစားပုံစံကို မကြိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ ငြုဖွေးနုဖတ်သန်စင်နေသောအလှကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုမိသည်။

တချို့မိန်းကလေးတွေကို ကလက်တက်တက်မဟုတ်ဘဲ သူမအပြုအမူလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုတော့ မြင်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ထိုနေရာက အရင်ဆုံးထလာခဲ့ကား...။

အခန်း (၁၀)

“အဲဒီကိုကြီးကျယ်က နှင့်လိုအလှပကေး စမောလေးကိုတောင် စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံမပေါ်ဘူးဆိုတော့ အသည်းကွဲဝေဒနာနဲ့ မိန်းမတွေကို မုန်းတီးနေတာများလား”

“ငါလည်း အစကအဲလိုထင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူးဟာ ကိုဝဏ္ဏအစ်မ မမခိုင်ကိုကျတော့ ဆက်ဆံတာ ပြေပြစ်နွေးထွေးသလား မပြောနဲ့၊ မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေတာပဲ၊ ငါမနာလိုသလိုတောင်ဖြစ်မိ တယ်”

“ဟဲ့... အနေနီးစပ်ပြီး သူတို့ချစ်ကြိုက်များနေသလား”

ဝေဝေလွင် သမားရိုးကျအတွေးဖြင့် ပြောလိုက်ပေမယ့် သူ သွေးခုန်နှုန်းလေးတွေ မြန်ဆန်သွားသလိုပင်။ နှမြောတသစိတ်၊ သဝန်တို စိတ်တစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့တာဖြစ်မည်။

“အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်နော်”

“အေး... ဟိုက အပြုစုကောင်းတယ်ဆိုတော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင် တာပေါ့၊ ယောက်ျားတွေက အချက်အပြုတ်ကောင်း၊ အိမ်ထောင်မှုထိ သိမ်းကောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုးဆိုရင် သူတို့ထက်ကြီးကြီးငယ်ငယ် အိမ်ထောင် ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ချင်ကြတယ်၊ ပေါ့ပျက်ပျက် အလေးအနက်မရှိဘူး”

မိန်းကလေးတွေဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက်ချောချောလှလှ ပိုက်ဆံ ချင်သာချမ်းသာ တန်ဖိုးမထားချင်ကြဘူး”

“ငါ့ကို မွေ့ပျက်ပျက် ကလက်တက်တက် မိန်းကလေးထင်ပြီး အဲလိုအထင်ကြီးမရတဲ့ပုံစံမျိုး ဆက်ဆံနေတာလားမသိဘူးနော်”

“သေချာတာပေါ့၊ နင်ကသူ့လို လူကြီးလူကောင်းကို မခန့်ခလေး မထိမဲ့မြင် ဆက်ဆံနေတာကိုး၊ နင်နဲ့လည်း အသက်ကလေးငါးနှစ် အသက်ကွာမယ်လေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေတော့ လေးစား ဘာတော့ ခံချင်မှာပေါ့”

“သူ့စိတ်ဆိုးရန်တွေတာလေးက ကြည့်ကောင်းလို့ပါ”

“နင် ဘုန်းနေလကို စိတ်ဝင်စားနေတာများလား၊ အပျိုပေါက် အရွယ်လေးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ချင်နေတာပဲ မိန်းမ”

မြသင်ဇာ ရှက်ရယ်ရယ်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။ စိတ်ကစားသည် မြသင်ဇာ အရွယ်မဟုတ်တော့ပေမယ့် စိတ်ကူးယဉ်နေသလို ဖြစ်နေ တာဟုတ်လား။ ဝေဝေလွင်က ပခုံးစောင်းချင်းတိုက်၍

“မိန်းမ ဘာခေါင်းယမ်းတာလဲ မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံစရာလားဟယ် ရှက်စရာကြီး”

“ရှက်တဲ့ရုပ်ကလည်းဟယ် မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ အေးပါ... ”

“စိတ်ဝင်စားလည်း နောက်တစ်ခါကြိုဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ပါဘူး၊ ကြောင်းမဲ့သက်သက်သွားလို့ကတော့ ဟိုကသတိထားမိပြီး ဒီထက် ထင်သေးသွားမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

နားထင်ကိုထောက်ကာ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး မြသင်ဇာ စဉ်းစားနေ သည်။ မြသင်ဇာ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ မျက်စိရှေ့မှာ မိုးမိုးကော် နောက်ရှိနေ၏။ သူမအတွေးတစ်ချက် လင်းခနဲဖြစ်သွားကာ...

“မိုး... နင်ကားပါလား”

“ဝါတယ်လေ... ဆိုင်ရှေ့မှာ”

“နင့်ကားတစ်ခုခုချွတ်ယွင်းတာ မရှိဘူးလား”

“ဘာချွတ်ယွင်းရမှာလဲ၊ ကောင်းမှကောင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ... နင်ဟိုနေကပြောတော့ ကားထဲက တိဇီက အရုပ်
မလာဘူးဆို”

“အေးလေ... အရုပ်မလာလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါကသိချင်း
နားထောင်တဲ့သူပဲ၊ သိချင်းကိုနားကြပ်နဲ့နားထောင်ရင် နားအူလို့ ဒီအတိုင်း
ဘောက်စ်ကလာတဲ့အသံ နားထောင်ပြီးငြိမ်တာ၊ အရမ်းမိုက်တယ်”

“နင်ကလည်းဟယ် ဘယ်သူဆိုတယ် ဘယ်လိုလှုပ်ရှားတယ်ဆို
တာ ကြည့်ရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ငါ့အသိဆိုင်ရှိတယ်၊ နင်အဲဒီမှာ
လုပ်လိုက်ပါလား၊ အရမ်းဈေးသက်သာတာ”

“မလုပ်တော့ပါဘူး၊ အိမ်ကတစ်ပတ်စာပေးထားတဲ့မုန့်ဖိုးက
ငါနှစ်ရက်တည်းနဲ့ သုံးပစ်လိုက်လို့ ကုန်သွားပြီ”

“ဟယ်... နင်ကလည်း”

ပြသင်စာ စိတ်လေသွားသည်။ မိုးမိုးကျော်ကားကို အကြောင်း
ပြလိုက်ဖို့ဖို့ စိတ်ကူးမိကာမှ ဖွတ်ငမ့်နှင့်တွေ့နေရသည်။

“ဟိုလေ ငါရုပ်ပေးရမလား မိုး၊ နင်ကြည့်ချင်တယ်ဆို ငါ
အကုန်အကျခံပါ့မယ်”

“ဟင် တကယ်လား၊ သင်စာရယ်၊ ငါ့ကိုတာလက်ဆောင်ပေး
ရမလဲ ခက်ခက်ခဲခဲတွေးနေရလား၊ နင်ဘာမှမပေးလည်း နင့်ရဲ့စိတ်ကို
နားလည်ပြီးသားပါ၊ နင်ငါ့ရဲ့အချစ်တော်လုပ်ချင်လို့ ငါ့ကိုစပွန်ဆာပေး
နေတာမဟုတ်လား”

“ဘာ... သေနှာမ မိုးမိုးကျော်”

စိတ်တိုကာ မိုးမိုးကျော်နောက်ကျောကို အုန်းခနဲထုပစ်လိုက်
သည်။ မိုးမိုးကျော်က ငွေ့ဟက်ရှားစိတ်သာပေါက်တာ၊ တင်တွေ့ရင်တွေ့

နှင့် မျက်နှာလေးကလည်း နုနုဖတ်ဖတ်ချစ်စရာလေးပါ။

မိန်းကလေးအဝတ်အစားနှင့်ဆို အရမ်းကိုလိုက်ဖက်မည်ရှင်မျိုး
ဘဲ၊ နာကျင်သွားတာကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေသည် မိုးမိုးကျော်က အကြောက်တင်း
သူတို့...။

“အရိုးကွဲအောင်ကိုရိုက်မှ အသည်းစွဲအောင်ချစ်တာတဲ့။ ငါ
အာပါဘူးဟာ၊ နင့်အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ နင့်စပွန်ဆာကို
ထောက်ခံပါတယ်”

“အင်း”

မလုပ်လည်းမဖြစ်တာမို့ သက်ပြင်းကြီးချပြီး မျက်စောင်းခဲလိုက်
သည်။ ဝေဝေလွင်က မုတ်ကရွေးဟု မျက်နှာခုံးတွေပင့်လျက် တခစ်ခစ်
ဆယ်၏။

နင့်ကိုယောက်ျားကိုပေးစားပစ်မယ် မိုးမိုးကျော်ဟု တေးမှတ်
သူတို့...။

***

အခန်း (၁၁)

“အဟင်... ကိုဝဏ္ဏတို့ ကာစတမ်အတစ်ယောက်ရအောင်လို့ သင်ဇာ် ခေါ်လာတာ၊ သူ့ကားကိုအကောင်းဆုံးလုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ပြော သူ့နာမည်က မိုးမိုးကျော်တဲ့၊ သူ့မှာက အစ်ကိုတွေချည်းပဲရှိတော့ နေတာ ထိုင်တာက ယောက်ျားလေးဆန်နေတာ၊ စိတ်ကတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဝဏ္ဏတွေ့ဖို့ ခင်ဗျ”

ကိုဝဏ္ဏက လက်ကမ်းပေး၏။ မိုးမိုးကျော် အောင့်သက်သက် နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရတာကိုကြည့်ပြီး မြသင်ဇာ ရယ်ချင်နေသည်။ သူ့မတို့ကိုကြည့်နေသည့် နေလနှင့်တော့ မိတ်ဆက်ပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။

ဘုန်းနေလနှင့် ဒီလိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခိုင်းဖို့တော့ မလုပ်ပေး ချင်ပေ။

“သင်ဇာ့သူငယ်ချင်းဆိုရင် နေလနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ဦးလေ နေလကလည်း ခင်တတ်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုဝဏ္ဏသာ မိုးကားကို သေချာလုပ်ပေးလိုက်ပါ ရောက်တုန်းလေး သင်ဇာ မမခိုင်ဆီသွားလိုက်ဦးမယ်၊ မမခိုင် အချက်

ပြုတ်ကောင်းတာ လေ့လာချင်လို့လေ၊ သင်ဇာက အဲဒါမျိုးဝါသနာပါ သယ် အိမ်မှာလည်း ပေးပေးမခံဘဲက သင်နေတာ”

“ဟုတ်လား အဲဒါဆိုသွားလေ၊ မမခိုင် နေလယ်စာအတွက် ချစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
မြသင်ဇာက မိုးမိုးကျော်ကို ဝဏ္ဏနှင့်ထားခဲ့ပြီး နောက်ဘက်ထဲ သွားတော့ ဘုန်းနေလ မခံချီမခံသာဖြစ်သွားကာ သူမနောက်က ထိုင်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ်... နေဦး”

“ဟင်... ဦးနေလ ဘာလဲ”

“ငါ့ကိုကျ မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖူးဘူး၊ အဲဒါဘာ ဘာလဲ”

“ပြော... ရှင်က ခင်ချင်လား မခင်ချင်လား၊ သိချင်လား မသိ ခင်လားမသိလို့ပါ၊ အမြဲတမ်းအတကြီးနဲ့နေတာ၊ ဘာမှန်းမှမသိတာ”

“အမြဲတမ်းသွားပြီနေမှ သဘောကောင်းတယ်လို့ ထင်တာ သ”

“ဒါဆိုသဘောမဆိုးဘူးပေါ့”

“မမခိုင်နဲ့ ဝဏ္ဏပြောသလို ပေါင်းကြည့်ရင်တော့ သိမှာပဲ”

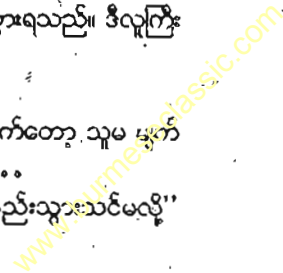
“ဘာ”

ပြုံးစိစိပြောလိုက်တာမို့ သူမ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ဒီလူကြီး ပြုံးတော့လည်း ကြည့်ကောန်းတာပါပဲလား။

“မင်းဘာကြည့်တာလဲ”

ရှက်သလိုဖြစ်သွား၍ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်တော့ သူမ မှုတ် နှောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြစ်သွားလျက်...

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ မမခိုင်ဆီ ဟင်းချက်နည်းသွားသင်မလို့”

“မင်းကအဲဒါတွေ တကယ်ဝါသနာပါတာ ဟုတ်လို့လား။ မင်း ပုံစံနဲ့မထင်ဘူး”

“ရှင်က အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့လူမျိုးလား။ အကဲ ကိုကြည့်တဲ့သူက အနစ်ကိုမမြင်ဘူးတဲ့နော်”

“မင်းက ဝိပဿနာတွေတာတွေနဲ့ တရားသဘောလည်း နား လည်လိုက်တာပဲလား”

“ဝါတွင်းတို့ သံကြန်တွင်းတို့ဆိုရင် ယောင်းမနဲ့အမြဲတမ်း တရား စခန်းဝင်တယ်။ ဥပုသ်စောင့်တယ်သိလား။ လူ့ကိုပေါ့ပေါ့တန်တန်အထိ သေးချင်နေတယ်။ ရှင်ရောအဲလိုတွေ လုပ်ဖူးလို့လား”

“အင်း... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုယ်တစ်ခါမှ ဥပုသ်စောင့် တရားစခန်းဝင် မလုပ်ဘူး။ အဲဒါကျတော့ မင်းက ဝါထက်တော်သွား”

“အဲလိုဝန်ခံတတ်တော့လည်း မဆိုပါဘူး။ ဒီလောက်ဆို ဆက်ဆံရခက်တဲ့သူထဲတော့ မပါသေးဘူး”

“အောင်မာ... မင်းဆက်ဆံတဲ့အမျိုးမဟုတ်လို့ ဝါဒီလိုပြော တာလေ။ မင်းကရော မင်းထက်အသက်ကြီးတဲ့သူဆိုပြီး လေးလေး စားရှိလို့လား”

“အဲဒီအတွက်ဆေးရိုးပါ။ သင်ဇာလည်း မှားသွားတယ်။ သင်က အဲလိုလူကြီးသူမကို မခန့်လေးစား မဝီမမြင်လုပ်တတ်တဲ့သူမဟုတ် ပါဘူး။ ရှင်ကိုသာ ခင်လို့စတာ။ မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ အရမ်းစွမ်း လေ”

မြသင်ဇာစကားကြောင့် သူရယ်လိုက်မိသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်မှာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်တွေက အကဲဆတ်လွန်းတာ ကိုယ့်ကိုယ်တို့ လည်း သိသည်။

“ကဲ... မင်း မမခိုင်ဆီသွားမှာမဟုတ်လား။ ကိုယ်လိုက်ဖို့မပါ
“ဟုတ်ကဲ့”

စကားပြောရတာ အဆင်ပြေသွားတော့လည်း ခင်မှာကြည့် ကြည့်နူးနူးလေးဖြစ်ရသည်။ ဘုန်းနေလက ရှေ့ကနေဦးဆောင်၍ မမခိုင် ဆီခေါ်သွားသည်။

“မမခိုင်ရေ ညဉ့်သည်ပါတယ်”

“ဪ... ညဉ့်မလေးသင်ဇာပါလား။ လာ လာ... ညဉ့်မလေး” မမခိုင်က ဖော်ရွေစွာပင်နှုတ်ဆက်သည်။

“မမခိုင်ဆီက ချက်တာပြုတ်တာ သင်မလို့တဲ့လေ။ ဟုတ်ရဲ့ ထားတော့မသိဘူး”

“ဪ... တကူးတကလာရတာလား။ မသင်လည်း မမခိုင်က သင်ဇာလာရင် ထမင်းဟင်းကောင်း ချက်ကျွေးမှာပါကွယ်”

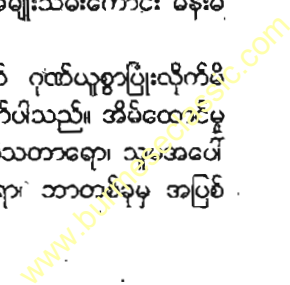
“တကူးတကမဟုတ်ပါဘူး မမခိုင်ရဲ့။ သူ့ငယ်ချင်းတစ်ယောက် စာ ကားတီဗီမကောင်းလို့ အသစ်လှာလဲတာ။ ကားအတွင်းပိုင်းလည်း နည်းနည်းပြင်ချင်လို့တဲ့လေ။ အဲဒါလိုက်ပို့ရဖို့နဲ့ ကိုဝဏ္ဏဆီထားခဲ့ပြီး မမခိုင်ဆီလာတာ။ ကြုံတုန်းလေး မမခိုင်လှက်ရာကိုသင်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်လား... ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ် ထောင်မှုကိစ္စတော့တတ်ထားမှ မိန်းမပီသတာ”

“အိမ်မှာလည်း ယောင်းမက သင်ပေးပါတယ်။ မမခိုင်လိုပဲ အိမ်မှုကိစ္စလည်းနိုင်တယ်။ အချက်အပြုတ်လည်းကောင်းတယ်”

“ဪ... သင်ဇာက အရမ်းမိန်းမကောင်းပီသတဲ့ ယောင်းမ ကောင်းရထားတာပဲ။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ အဲလိုအမျိုးသမီးကောင်း မိန်းမ ပီသတဲ့သူတွေ ရှားသွားပြီလေ”

ကိုကြီးမိန်းမ မမရွှေဝတ်လွှာအတွက် ဂုဏ်ယူစွာပြုံးလိုက်မိ သည်။ တကယ်လည်း မမရွှေဝတ်လွှာက တော်ပါသည်။ အိမ်ထောင်မှု ထိန်းသိမ်းတာရော၊ ကိုကြီးအပေါ်ဇနီးကောင်းပီသတာရော၊ သွားအပေါ် ညဉ့်မလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်တာရော၊ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်

ထောက်ပြစရာမရှိပေ။ ကိုကြီးကလည်း မမရွှေဝတ်လွှာရဲ့ သိတတ်ကျွမ်းနွဲ့ မှုတွေကြောင့် ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးတဲ့သူကို လက်ထပ်ထားရသည်ဆိုပြီး နှိပ်ချတာမျိုးမရှိပေ။

နားလည်မှုတွေနှင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ပေါင်းသင်းပြီး တစ်ဖိုး ထားခဲ့သည်။ သင်ဇာတို့မိသားစုလေးက အေးချမ်းပျော်ရွှင်မှုတွေနှင့်ပါ။

“သင်ဇာ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှပြန်လေး၊ သင်ဇာစားချင်တာ မမခိုင်ချက်ကျွေးမယ်”

“မစားတော့ဘူး မမခိုင်ရဲ့၊ သူငယ်ချင်းကားကို ကိုဝဏ္ဏလုပ်ပြီး ပြီဆိုတာနဲ့ ပြန်ရမှာ”

“ကိုယ်ကြည့်ပြီး အံ့ချိန်ဆွဲခိုင်းလိုက်ပါမယ်၊ ထမင်းစားပြီးမှပဲ ပြန်ပါ။ မင်သူငယ်ချင်း ခိုက်ဆာတယ်ဆိုလည်း သူ့ကိုပါကျွေးလိုက်ပေါ့”

“အဟင်... အဲလိုလုပ်လိုက်ရရင်ကောင်းမလား”

သူမအားနာသော်လည်း ဘုန်းနေလရဲ့အစီအစဉ်ကိုကြိုက်သွား ကာ ထိုအတိုင်းလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိုးမိုးကျော်က ရှေ့မှာတစ် ယောက်တည်းဖြစ်နေ၍ သူမဆီကို ဖုန်းခဏခဏလှမ်းဆက်သည်။

သူမက ကိုဝဏ္ဏကို အကျွမ်းအကြောင်းပြော၍ ထိန်းထား တာဝန်ပေးလိုက်၏။ သူမကတော့ မမခိုင်ကိုကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်းနှင့် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်တာကို သင်ယူနေလိုက်သည်။

မမခိုင်လည်း အရမ်းမိန်းမပီသကာ စည်းကမ်းရှိသူပင်။ ဘုန်း နေလက မီးဖိုခန်းထဲမှာပင် သူမတို့လုပ်ကိုင်နေတာကိုကြည့်နေတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးဖြစ်မိသား။

“သင်ဇာလေးက ယောင့်မဆီက သင်ယူနေတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်၊ လုပ်တာကိုင်တာ စိတ်ဝင်တစားရှိသားပဲကွဲ့၊ သင်ဇာကို တဲ့ယောက်ျားတွေက ကံကောင်းမှာပဲ”

မမခိုင်ပြောတော့ ဘာရယ်မဟုတ်၊ မျက်လုံးကဘုန်းနေလ

ချောက်သွားသည်။ ဘုန်းနေလကလည်း ကြည့်နေတာနှင့် ဆုံသွားတော့ ခင်တွေတောင် လှုပ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ဒီစိတ်ခံစားမှုဟာ ဝေဝေလွင်ပြောသလို မရိုးသားမှုကြောင့် တာ။

“မမခိုင်တို့ မကျက်ကြသေးဘူးလား၊ ဒီညည်သည်က ခိုက် အရမ်းဆာနေလို့ ပြန်တော့မယ်လုပ်နေတာနဲ့ ခေါ်လာတာ”

ကိုဝဏ္ဏက မိုးမိုးကျော်ကိုခေါ်၍ မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာသည်။ မိုးမိုး ကျော်မျက်နှာက စုပုပ်ကောက်ချိတ်နေ၏။ မမခိုင်က မိုးမိုးကျော်ပုံစံလေး ဆို ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်သွားလျက်...

“အခုပဲ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးရင် ခေါ်လိုက်တော့မလို့ပါကွယ်၊ ဒါနဲ့ သူလေးက ယောက်ျားလေးဆန်တယ်နော်၊ သင်ဇာသူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ်မမခိုင်၊ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီး သင်ဇာတို့သင်တန်း တွေလျှောက်တက်နေကြတာ၊ ပြီးရင်ကိုယ့်လုပ်ငန်းတွေမှာ ပြန်လုပ်ကြ ခုလေး၊ အခုက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးတဲ့သဘောပေါ့”

“ငယ်ကြသေးတာပဲကွယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲနေကြဦးပေါ့၊ ကဲ... ထမင်းပွဲလေးပြင်ပြီး စားကြရအောင်”

“သင်ဇာလည်း လုပ်ပေးမယ်မမခိုင်၊ ဟဲ့... မိုး နင်လည်း ထမင်းပွဲတွေကူချာလေး၊ ဧည့်သည်လုပ်မနေနဲ့”

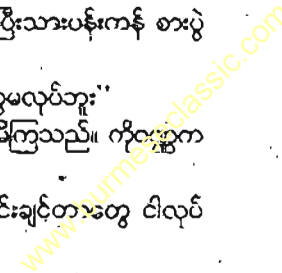
“ငါမလုပ်တတ်ပါဘူး”

“ဘာမလုပ်တတ်ရမှာလဲ၊ ဟင်းပွဲထည့်ပြီးသားပန်းကန် စားပွဲ သီလက်ကလေးနဲ့မပြီးချလိုက်တာပဲ”

“ငါကယောက်ျားလေး အဲဒီအလုပ်တွေမလုပ်ဘူး”

မိုးမိုးကျော်အပြောကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြသည်။ ကိုဝဏ္ဏက သင်ဇာလက်ထဲက ဟင်းပန်းကန်ကိုယူ၍...

“သူ့ကိုမလုပ်ခိုင်းပါနဲ့ဟာ၊ သူ့ကိုလုပ်ခိုင်းချင်တာတွေ ငါလုပ်

ပေးပါမယ်။ ထိုင်လေမိုး၊ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ရပါတယ်။ ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ စား
မလား။ လက်နဲ့အားရပါးရခွဲလား။”

ကိုဝဏ္ဏရဲ့ဂရုစိုက်မှုများကြောင့် မိုးမိုးကျော် ကျေနပ်သွားပြီး
ပြုံးတော်မူလာသည်။ ကိုဝဏ္ဏမျက်နှာကလည်း ပြုံးနေကာ မိုးမိုးကျော်
ပန်းကန်ထဲကို ဇွန်းခက်ရင်းတပ်ပေး၊ ဟင်းတွေထည့်ပေးဖြင့် ဂရုစိုက်ခွင့်
ရတာကို ကျေနပ်ကြည်နူးနေတာက သိသာသည်။

“မိုး အားမနာနဲ့နော်၊ ကိုယ်တို့အိမ်ကို မိသားစုလိုသဘော
ထား၊ ခဏခဏလည်းအလည်လာဖို့ မမခိုင်ကလည်း အမြဲတမ်းတစ်ခုခု
လုပ်ကျွေးချင်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မမခိုင်က ဧည့်မျှော်နေတာလေ။ ကိုယ်
လက်ရာကိုကြားချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

မိုးမိုးကျော်ရဲ့ ယောက်ျားလေးဆန်မှုကြောင့် အားလုံးပြုံးမိကြ
ပြန်သည်။ အပြန်လမ်းမှာတော့ မိုးမိုးကျော် နှုတ်ခမ်းစုနေလေသည်။

“နင်ဒီမိသားစုနဲ့ ဒီလိုနေချင်လို့ ငါ့ကိုစပွန်ဆာပေးတာမဟုတ်
လား၊ နင်အကြံအစည်မသိဘူးများ အောက်မေ့နေလား”

“ဟဲ့... ဒီမိသားစုလေးက ခင်စရာကောင်းတယ်လေ။ နင်
တောင် တွေ့တွေ့ချင်းသဘောကောင်းပြီး ထမင်းတွေဘာတွေကျွေးလိုက်
သေးတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုဝဏ္ဏဆိုလည်း နင်ကိုအရမ်းဂရုစိုက်တာ
နင်မတွေ့ဘူးလား”

မိုးမိုးကျော် ခဏငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှကားမောင်းနေရင်းနဲ့
သင်ဇာဘက်တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဘုန်းနေလဲဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကရော ဘာလဲ၊ နင်ကိုကြည့်
အကြည့်တွေ သတိထားမိတယ်နော် တစ်မျိုးပဲ၊ ဝေဝေလွင်နဲ့ပြောနေတာ
သူ့အကြောင်းမဟုတ်လား”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ဒီလိုပါပဲ၊ ကိုဝဏ္ဏနဲ့သူငယ်ချင်းလေ၊
အဲဒီမိသားစုအတူလုပ်နေကြတာ။ မိဘတွေမရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ကိုဝဏ္ဏတို့
အဖေမှာပဲ စားအိမ်သောက်အိမ် မိသားစုလိုဖြစ်နေတာ”

“နင်ကသူတို့အကြောင်း တော်တော်သိနေပါလား၊ ငါ့ထက်ပို
စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်တယ်”

“မိုးရယ်... ငါ့ကိုအဲလိုစကားတွေမပြောပါနဲ့၊ နင်နဲ့ငါက သူငယ်
အိမ်သံယောဇဉ်တွေရှိကြတယ်၊ နင်လည်းယောက်ျားလေးပုံစံနေပေမယ့်
အိမ်ကလေးက မိန်းကလေးပဲလေ၊ အချိန်တန်ရင် ယောက်ျားယူရမှာ
ပဲ၊ ယူရမှာပဲ”

“သွားစမ်းပါ၊ ငါဘယ်တော့မှ ယောက်ျားမယူဘူး မိန်းမယူမှာ”

“ဟဲ့... မိန်းမယူပြီး နင်ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့”

“ဒုက္ခပဲ”

မိုးမိုးကျော်နှင့် အတိုက်အခံလုပ်ပြောမနေချင်တော့၊ နားအေး
အေးဖြစ်အောင် လူပျိုကြီးကိုဝဏ္ဏနှင့်အောင်သွယ်ပေးလိုက်တာကောင်း
တယ်။ ဒါမှ မိုးမိုးကျော်ရဲ့ရန်က သူမလည်းလွတ်မြောက်မှာ။ ကိုဝဏ္ဏနှင့်
မိုးမိုးကျော် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားလျှင် ဘယ်လောက်များရယ်စရာကောင်း
တယ်မလဲ။ အတွေးနှင့်ပင်ပြုံးမိကာ ...။

***

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၂)

“မင်းဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

ဘုန်းနေလ ဘာမေးလိုက်မှန်းမသိ၍ ဝိုင်ခွက်ကိုနှုတ်ခမ်းထုတ်မှာ တွေ့ကပ်ရင်းနှင့် ပြန်မေးလိုက်ရသည်။ ဘုန်းနေလက ဝိုင်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ပြီးမှ

“မိုးမိုးကျော်ဆိုတဲ့ အခြောက်မလေးလှတယ်နော်”

“ဪ... အဲဒါမေးတာလား၊ မဆိုးပါဘူး၊ ယောက်ျားတွေ စတိုင် ဂျစ်ကန်ကန်လေးဆိုပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းပါတယ်”

“မိန်းကလေးအဝတ်အစားနဲ့မြင်ကြည့်စမ်းကွာ၊ ပိုပြီး မျက်လုံးထဲမှာ ချစ်စရာကောင်းလာလိမ့်မယ်”

“မြင်ကြည့်ရမယ်”

“အေးလေ မြင်အောင်ကြည့်”

“ဘုန်းနေလပြောလိုက်၍ ဝဏ္ဏမျက်လုံးများမှေးစင်းသွား မိုးမိုးကျော်ကို ချိတ်ထတီတွေ၊ ရင်ဖုံးတွေဖြင့်မြင်ကြည့်လိုက်၏။ ဆံကေတိုနှင့်ဒေါက်မိနပ်က ဘယ်လိုမှမလိုက်ဖက်။

နောက်တစ်ခါ ဆံပင်အရှည်ကြီးဖြင့် မြင်ကြည့်သည်။ လှုပ်ရှား ကျားကျားလျားလျားကြီးဆိုတော့ မဖြစ်သေး။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး

အောင် မနည်းကိုမြင်အောင်ကြည့်ရသည်။

“ဟား... ဒါမှ အိုကေသွားတာ”

“ဘာလဲကွ”

ဝဏ္ဏထအော်လိုက်၍ ဘုန်းနေလ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရသည်။ ဝဏ္ဏမျက်နှာကြီးက ပြုံးပြီးဖြူးပါ။

“မိန်းကလေးပုံစံနဲ့နှိုင်းနှိုင်းသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဖြစ်အောင် မနည်းကိုပုံဖော်ကြည့်ရတယ်။ သတို့သမီးပုံစံနဲ့ဆို ပိုပြီးလိုက်ဖက်မယ်ကွ”

“အေး... မင်းသူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားပါလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူကမိန်းမယူချင်တာတဲ့ကွ”

“ဒါဆိုမင်း မိန်းမလုပ်လိုက်လို့လဲ”

“အား... မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ ဂေးဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

“တကယ်မဟုတ်တောင် စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်စမ်းကွာ၊ မင်းက မိန်းမ၊ မိုးကယောက်ျားလေး၊ အဲဒီပုံစံနဲ့ အေး... မျက်လုံးမိုတ်လိုက်ရင် ပိုပြီးစိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းတယ်လုပ်” /

ဝိုင်များများဝင်ထားတာကြောင့် ဝဏ္ဏရက်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်မိန်းကလေးပုံစံနှင့် မျက်လုံးထဲမြင်ကာ မိုးမိုးကျော်ကို ပြုစုယုယ ညူကလီးယား အိမ်ကလီတွေ လုပ်ကြည့်နေမိသည်။ မိန်းကလေးလို ခိုက်တွေဘာတွေကြီးပစ်လိုက်သေး၏။

စိတ်ကူးထဲမှာ မိုးမိုးကျော်ရဲ့ မူးရူးပြီး ဆူပူရိုက်နှက်တာလည်းခံရသည်။ ကလေးတွေကို နို့တိုက်ရင်းနှင့် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်လျှော် ဖွတ်ရသေးသည်။ ညဘက်ဈာန်တော့ ကလေးတွေကိုသိပ်ပြီး မိုးမိုးကျော် ခြေသလုံးလေးတွေကို ညင်ညင်သာသာ ရွရွလေးနိပ်ပေးရ၏။

“ဟားဟား”

“ဟား... ဘာလဲ”

ဝဏ္ဏဝါးလုံးကွဲရယ်လိုက်၍ ဘုန်းနေလတိုက်ခန်းထဲမှာ ဟိန်း

ထွက်သွားသည်။ ဒီနေ့ဆိုင်မထိုင်ချင်တော့၍ အိမ်မှာရှိသောပိုင်တွေကို သောက်နေခဲ့ကြတာပါ။

အမြည်းကတော့ လမ်းကဝယ်လာသော အာလူးကြော် ငါးမုန့် ကြော်သာပါသည်။

“မင်းကိုဟိုကဘာလုပ်ပေးတယ် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ထရယ်တာ လဲ”

“သူမလုပ်ပေးပါဘူး၊ ငါလုပ်ပေးတာ၊ မင်းပဲသူကမိန်းမယူချင် တာပြောလို့ မိန်းမလိုစိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ဆို၊ ရယ်ရတယ်ကွ၊ ငါ့မှာငိုက် ကြီးကလွယ်၊ ကလေးကတစ်ဖက်၊ နို့တိုက်ရင်းနဲ့အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ရ သေးတယ်၊ ညကျတော့ သူ့ခြေသလုံးလေးတွေနို့ပေးတာ နူးညံ့နေတာ ပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝတ္ထုအပြောကြောင့် သူ့ပါလိုက်ရယ်ချင်လိုက်မိသည်။ နှစ် ယောက်တည်းဆိုတော့ ပြောချင်တာတွေ ပြောနေဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဝတ္ထုက ပိုင်တစ်ခွက်ထပ်ငဲ့ကာသောက်ပြီး...

“ငါတို့လည်း မိန်းမယူမပဲကွနော်၊ ဒီလိုအရက်သောက်တဲ့ အချိန်မှာ မမခိုင်ကိုအမြည်းလုပ်ခိုင်းလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မိန်းမရှိတယ် ဆိုရင်တော့ မိန်းမရေ မောင့်ကိုအမြည်းလေးလုပ်ပေးကွာလို့ ပြောလို့ ကောင်းတာပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင် မိုးမိုးကျော်ကို သိမ်းသွင်းလေကွာ”

“မင်းကရော၊ မြသင်ဇာကိုဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ ကောင်မ လေးက မိန်းမပီသတယ်နော်၊ အသက်ငယ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကလက် တက်တက်မဟုတ်ဘူး၊ မမခိုင်ကတောင် သင်ဇာကိုမဆိုးဘူးလို့ ချီးကျူး နေတာ”

“ငါနောက်ထပ်ချစ်ရမှာ ကြောက်နေတာ”

“အချစ်ဦးနဲ့ လူတိုင်းနီးပါးလှပေးပါတယ်ကွာ၊ အချစ်ဦးနဲ့လွဲလို့ မိန်းမယူဘဲ လူပျိုကြီးလုပ်တဲ့ကောင် ခပ်ရှားရှားပါ၊ မင်းအဲဒီကိစ္စ သူ့ထားလိုက်ပြီဆိုရင် နောက်ထပ်မချစ်ရဲရရာဘာရှိလဲ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ သူနဲ့ကွဲပြီးတည်းက သူ့အကြောင်း သူ့ထားနိုင်အောင် ငါနေခဲ့တယ်၊ ငါ့ဘဝအတွက်ပဲ ငါကြိုးစားစာမယ်၊ ဒါဟာ ဥစ္စာစနမဲ့လို့ သူ့ထားခဲ့တာကို ငါနာကြည်းမှုတွေနဲ့ ချမ်းသာချင် တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ်လုပ်သင့်တယ်ထင်တာ ပဲလုပ်တာ၊ သူ့ကြောင့်အသည်းကွဲဝေဒနာနဲ့ တေပေလေလွင့်သွား တာမျိုးမဖြစ်ချင်တာလည်း ပါတာပေါ့ကွာ”

“မင်းအကြောင်းငါသိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုငါလေးစား တာ နေလေ၊ မင်းမှာ ဘဝဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေများတယ်၊ လောကခံရဲ့ သူထောင်းနိုင်စက်မှုတွေခံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှင်းမန်းတိုင်မပျောက်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရေစုန်မော့မပစ်ဘူး၊ လောကကြီးကို အရွံ့တိုက်ပြီး နေချင်သလိုမနေဘူး၊ အဲဒါယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်း ပဲ၊ ယောက်ျားချင်း လေးစားခံသင့်တဲ့အစွမ်းအစပဲ”

“မင်းကကွာ၊ အရမ်းမြှောက်ပင့်နေတာပဲ၊ ပိုင်တွေရှိသေးတယ်၊ ထပ်သောက်”

ပခုံးပုတ်ကာပြောလိုက်ပြီး နောက်ထပ်ပိုင်တစ်လုံးထယူလိုက် သည်။ ဝတ္ထုအတွက် တစ်ခွက်ထည့်ပေးပြီးမှ ခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်၏။

“ငါမင်းကိုမြှောက်ပင့်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ ငါ တို့ကြိုးစားသင့်သလောက် ကြိုးစားပြီးပြီ၊ ပြည့်စုံသင့်သလောက်လည်း ပြည့်စုံနေပြီ၊ ငါပြောတာက မိန်းမဝစ်စ်ယောက်ကို တင်တောင့်တင်ကယ် ထားနိုင်နေပြီလို့ပြောတာ၊ ပြီးတော့ သားသမီးတွေရလာတဲ့အခါလည်း ငါတို့မှာ ဒီထက်ကြိုးစားဖို့အချိန်တွေရှိသေးတယ်”

“ငါ မြသင်ဇာကိုစိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်အရွယ်က”

“ယောက်ျားပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်းတဲ့၊ ငါးနှစ်လောက်ကွာတာ ဘာဖြစ်မှာလို့လဲ၊ ကိုယ့်အတွက်ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်၊ စိတ်ဝင်စားရင် ဖွင့်သာပြောလိုက်၊ ပြီးရင် မြန်မြန်လက်ထပ်”

“သူက လက်ခံပါ့မလား”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စိတ်မဝင်စားရင် အထာတောင် မပေးဘူး၊ ငါ့ကောင်၊ မင်းကရည်းစားထားဖူးတဲ့ကောင်၊ ငါ့ထက်ပိုသိမှာ”

“ဝတ္ထုပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်လောက်ပါသည်။ သူ့မရဲ့ မျက်လုံးအရိပ်အယောင်တွေက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားမှုရှိသည်ဆိုတာ သိသာသည်။ ပတ်သက်မှုမရှိချင်ဘဲ ဒီလိုလာနေပါ့မလား။”

“ဒီတိစ္ဆ မမခိုင်ကို တိုင်ပင်ကြည့်ချင်သေးတယ်ကွာ၊ မမခိုင်ကလည်း ကိုယ့်အစ်မပဲလေ၊ အကြီးအကဲတိုင်ပင်ရမယ့်သူဆိုလို့ မမခိုင်မိရှိတာ”

“မမခိုင်က ပိုပြီးတော့တောင် တိုက်တွန်းလိမ့်မယ်၊ မင်းဘဝကို စည်းကမ်းရှိရှိအတည်တကျ ဖြစ်စေချင်နေတာကွ၊ မနေ့ကလည်း ပြောတယ်၊ နေလနဲ့ မြသင်ဇာချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ကြရင် ကောင်းမှာပဲတဲ့၊ တခြားရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ မိန်းကလေးတွေထက်စာရင် မြသင်ဇာလေးက မဆိုဘူးတဲ့လေ၊ အသိုက်အဝန်းလေးကလည်း ကောင်းတယ်၊ အဆင်ပြေသွားရင် နေဘာဝ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးဖြစ်တာပေါ့တဲ့”

“မမခိုင် အဲလိုပြောတယ်ဆိုတော့ ငါအားရှိပါတယ်၊ ငါလည်း ငါ့ဘဝကို မိသားစုအသိုက်အမြူလေးနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနေချင်ပါတယ်ကွာ”

“အဲဒါဆိုလည်း အခုချိန်ကစပြီး မြသင်ဇာကို ရည်းစားစကား ပြောပြီးကျတော့လေ၊ ဖုန်းနံပါတ်လည်းပေးထားတာပဲ”

“အင်း... မင်းပြန်မှပဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း မင်းအလုပ်ဖြစ်အောင် ငါအခုပဲပြန်လိုက်ဖ်မယ်ကွာ”

“ဟာ... မင်းကလည်း လောလိုက်တာ”

“ဝတ္ထု တကယ်ထပြန်သွားသည်။ အိမ်သူသက်ထားဇနီးမယား အထောက်အပံ့လျှင် ဒီအရက်ပွဲကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင်လုပ်ပေးမလိမ့်မည်။ အခုတော့ မနက်မှပဲ ကိုယ်တိုင်ရှင်းလင်းရတော့မှာပါ။ အခုတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာပစ်လဲပြီး မြသင်ဇာဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။”

“ဟယ်လိုး... မြသင်ဇာလား”

“ဟင်း... ကိုး... ကိုနေလလား”

“အင်း... မြသင်ဇာ အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“အခုပဲထမင်းစားပြီးလို့ အခန်းထဲဝင်လာတာ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော့ချက်ကျွေးမယ့်သူမရှိလို့ စားတောင် စားရသေးပါဘူးကွာ၊ ဆာရင်လည်း ခေါက်ဆွဲလေး ကြာဆဲလေးပြုတ်ဆောက်ရုံပဲရှိတယ်”

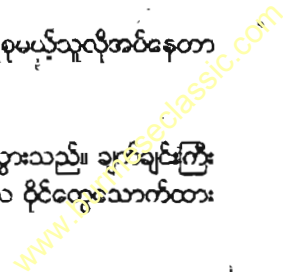
“ဟင်း... တကယ်လား၊ မမခိုင်အိမ်က ထမင်းမစားခဲ့ဘူးလားအင်း”

“ညစာတော့မစားတော့ဘူးလေ၊ နေ့ရောညရောဆိုရင် အားနာရောကောင်းတာပေါ့၊ ညဆိုရင်တော့ ကိုယ့်တိုက်ခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး ရှိတာပဲစားလိုက်တယ်၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း အပြင်ကစားတာပေါ့”

“ကိုနေလရယ်၊ အဲလိုအဆာခံပြီး အစားမမှန်ရင် အစာအိမ်ဆရာဝန်ဖြစ်တတ်တယ်”

“အင်း... အဲဒါကြောင့် ဂရုစိုက်ပြီး ပြုမုယ့်သူလိုအပ်နေတာ မြသင်ဇာ ဂရုစိုက်ပေးမလားဟင်”

“ရှင်”
မြသင်ဇာ နားမလည်သလို ရှင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့ချင်းကြီးဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိပါ။ ဘုန်းနေလ ဝိုင်ကွေ့သောက်ထား

၍ နှုတ်သွက်လျှာသွက် ရဲရဲတင်းတင်းဖြစ်နေတာလည်း သူမ မသိ။
ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဆူလျက် ကယောင်ကတမ်းလိုပင် ဖြစ်နေ
သည်။

“သင်ဇာ”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရှင်မလေး လုပ်ပေးပါလား သင်ဇာ”

“ဘောင်တွေကျော်နေပြီလေ၊ အရင်ပြောသင့်တဲ့စကား
ဘာလဲဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူးလား”

“ဪ... အဟင်... ကိုယ် သတိမေ့သွားတာမဟုတ်ပါဘူး”

ပါးစပ်ကပြောထွက်ဘူးဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ့်အရွယ်က သင်ဇာကိုချစ်စတာ
ပြောရမှာ ဟိုး... တစ်မျိုးပဲ”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒီထက်ကြီးတဲ့အလုံးကျတော့
မစဉ်းစားဘဲ ပြောထွက်တယ်နော်”

သင်ဇာရဲ့စိတ်ဆိုးအပြစ်တင်သံလေးကြောင့် သူ့ရှက်ရယ်ရယ်
လိုက်မိသည်။ သင်ဇာဘက်ကလည်း ညှင်းသွဲ့သွဲ့ရယ်သံလေးကြား
သည်။

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားလား သင်ဇာ”

“စိတ်ဆိုးစရာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ စဉ်းစားဖို့ပဲ အချိန်ပေးရမှာ”

“သင်ဇာ စဉ်းစားချင်သေးတယ်ပေါ့၊ 'ကိုယ့်ဘက်က လိုအပ်
တာရှိရင်လည်းပြောပါ ကိုယ်ပြင်ပါ့မယ်”

“ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတဲ့သူကို သင်ဇာစဉ်းစားဦးမယ်ပြော
စိတ်ခုသွားတာလား၊ ကိုနေလက လိုအပ်မှုမရှိအောင် ပြည့်စုံပါတယ်”

“ဒါဆို တခြားမိန်းကလေးတွေလိုပဲ၊ သင်ဇာလည်း မူချင်သေး
တာပေါ့လေ”

“အဲလိုပေါ်တင်ကြီးပြောရလားလို့”

ဒီတစ်ခါမှ မြသင်ဇာ တကယ်မူနဲ့မိတာဖြစ်၏။ ရင်တွေလည်း
တာလုပ်လုပ်ခန့်လျက်ရှိသည်။ ဘုန်းနေလဆီက ဒီလိုချစ်စကားမျိုးကို
ဒီလိုအချိန်တိုအတွင်းမှာ ခပ်မြန်မြန်ကြားရလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားပါ။

သူမအခုပဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရတော့မလား၊ ဟင့်အင်... သူမ
အဲလောက်ထိ စွေးမပေါသေးပါ။

“ဟိုး... ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုနေလ”

“အင်... ပြော သင်ဇာ”

“ကိုဝဏ္ဏနဲ့မိုး ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့နေ့မှာ ကိုနေလကို သင်ဇာ
အဖြေပေးမယ်လေ”

“ဟင်... ဘာပြောတယ် သင်ဇာ”

လုံနေရာမှ ဗြုန်းခနဲထထိုင်၍ မေးမြော်ရသည်။ တခြားမိန်း
ကလေးတွေလို တစ်လရှိမှ တစ်နှစ်ရှိမှ အဖြေပေးမှာမျိုးလည်း မဟုတ်။
ယောက်ျားလေးစိတ်ပေါက်နေသည့်သူနှင့်ဝဏ္ဏကို အောင်သွယ်ပေးရမည့်
သဘောလား။

မြသင်ဇာက ခပ်ညှင်းညှင်းရယ်လျက်...

“သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားရင် သင်ဇာလည်း ကိုဝဏ္ဏ
ကိုအဖြေပေးမယ်၊ ကိုနေလက မိုးကို ကိုဝဏ္ဏစိတ်ဝင်စားလာအောင်
တာဝန်ယူ၊ သင်ဇာက ကိုဝဏ္ဏကို မိုးစိတ်ဝင်စားလာအောင် တာဝန်ယူ
မယ်၊ အဲလိုဆိုဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟား... ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သေချာသလောက်ပဲ”

“ရှင်”

“ဪ... ဝဏ္ဏနဲ့ ခုနလေးတင်အဲဒီအကြောင်းပြောနေတာ၊
မိုးကိုစိတ်ဝင်စားဖို့အကြောင်းလေ၊ ရည်းစားမထားဖူးတဲ့ ဝဏ္ဏက
ယောက်ျားလျှာကိုတောင် မြင်မြင်ချင်း ဟတ်ထိသွားတဲ့ပုံနော်”

“ဟုတ်လား... အဲဒါဆို သင်ဇာ တာဝန်ကျေမိ လိုတာပေါ့”

“အဟောင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိရင်ပြီးတာပဲ။ သူတို့ချစ်သူဖြစ်
သွားတဲ့နေ့ကျရင်သာ ကိုယ့်ကိုအဖြေပေးဖို့မမေ့နဲ့”

မမေ့တဲ့အပြင် အခုကတည်းက အဖြေပြန်ပေးချင်နေတာပါလို့
ပြောလိုက်လျှင် မိန်းမရေးကျပေတော့သည်။

အခုတော့ ဘုန်းနေလကို အဖြေပြန်ပြန်ပေးချင်စိတ်များ
နှင့် ယောက်ျားလျာဇိုးကို ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းရမလဲဆိုတာပဲ အာရုံ
ထဲရောက်နေကာ...။

* * *

အခန်း (၁၃)

“ဟိတ်... နင်တို့ငါကို ဘာလုပ်ကြတာလဲ။ အဲလိုမလုပ်နဲ့နော်။
အိမ်ကြ လွတ်ကြ ဝေလွင်၊ သင်စာနင်တို့ ငါ့လက်သီးစာမိချင်လို့လား။
ထိုးမှာနော်၊ တကယ်ထိုးမှာ”

“အေး နင်လည်းထိုးချင်ထိုး၊ ငါတို့ကလည်း ရအောင်ချွတ်မှာပဲ”

“ဝမ်းတူးသင်္ဃန်း... အပေါ်ရော အောက်ရောပြိုင်ချွတ်မယ်နော်”

ဝေဝေလွင်က အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်၊ မြဲသင်စာက ဘောင်းဘီကို
ဆွဲချွတ်ဖြင့် သင်စာအခန်းထဲမှာ ဝရုန်းသိုင်းကား အုတ်အော်သောင်း
နင်းပြောင်းဆန်နေသည်။ မိုးမိုးကျော်လည်း ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်
ပြီး အရှက်သည်းကာ ဇွတ်အတင်းရုန်းကန်သည်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်
အားကိုတော့ ဘယ်လိုမှမဆုခံနိုင်ပါ။

ယောက်ျားလေးလိုနေပေမယ့် မိန်းကလေးက မိန်းကလေးပဲ
ဟောတ်လား။ နှစ်ယောက်အားကို ဘယ်ယှဉ်နိုင်ပါ့မလဲ။

အောက်ခံဘော်လီ၊ အောက်ခံဘောင်းဘီလေးနှင့် မိုးမိုးကျော်
တိုက်တုံးလုံးဖြစ်သွားသည်။ နီးရာ သင်စာစောင်တွေဆွဲ၍ အမြန်ခြံထား
ထိုက်ရ၏။

“နင်တို့ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ၊ ငါ့ကို မုဒိမ်းကျင့်ကြမလို့ဘေး၊ ငါ
ခဲတိုင်မှာနော်၊ နှစ်ဦးသဘောတူကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူတောင်းရင် ငါဘာမဆို

ပေးနိုင်တယ်”

“အမယ်လေး အခုထိအကြာမသေဘူး၊ နင့်ကိုတာမှလုပ်မလို့ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မိန်းကလေးအဝတ်အစားဝတ်ပေးမလို့ သိပြီလား”

“ဘာ... ငါမဝတ်ဘူးနော်၊ လုံးဝမဝတ်ဘူး အသက်ချင်းလဲ ပစ်လိုက်မယ်”

“နင်ကလည်း မိန်းကလေးလိုဝတ်လိုက်ရင် နင်အရမ်းလှသွားမှာဟဲ့၊ ခဏလေးပဲဝတ်ကြည့်၊ ဒီမှာနင်နဲ့လိုက်မယ့်အဝတ်အစားကို ငါနဲ့ ဝေလွင် ကုန်တိုက်သွားပြီး သေချာရွေးဝယ်လာရတာ သိလား၊ ပိုက်ဆံ ငါးသောင်းကျော်အကုန်ခံထားရတာ”

“နင်တို့ဘာသာကုန်ကုန် ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ငါဝယ်ခိုင်းလို့လား”

“ဝေလွင်၊ သူ့အဝတ်အစားတွေ ရေချိုးခန်းထဲသွားစိမ်ထားလိုက်”

“ဟဲ့... ဟဲ့... မလုပ်နဲ့”

မိုးမိုးကျော် စောင်ကြီးခြုံထားလျက်နှင့် ခုန်ထပြီးတားလိုက်သော်လည်း မမိတော့ပေ။ ဝေဝေလွင်က မိုးမိုးကျော်ဝတ်လာခဲ့သော အဝတ်အစားတွေကို ရေချိုးခန်းထဲသွား၍ ရေစိမ်ပစ်လိုက်သည်။

“နင်ဒီအတိုင်း အရှက်မရှိ ပြန်ရဲရင်ပြန်လေ၊ ငါတို့မတားဘူး”

“နင်တို့မညစ်ပတ်နဲ့နော်၊ ငါအရမ်းတင်းနေပြီ”

“ငါတို့က တကယ်နင်ကိုမိန်းမလှလေးအဖြစ် မြင်ချင်လို့ပါ၊ နင် သာမိန်းကလေးအဝတ်အစားဝတ်လိုက်ရင် မော်ဒယ်တွေထိုင်ပုံသွားမှာ နင့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အရမ်းလှတာဟာ... တကယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မိုးရယ်၊ ဝတ်လိုက်ပါနော်”

“ကျွတ်... နင်တို့ဟာ၊ ငါတစ်ခါမှ မဝတ်ဖူးတာ၊ ဒီဆံပင်ကော ဒီမျက်နှာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မှာလဲ”

“လိုက်အောင်လုပ်ဖို့များ လွယ်လွယ်လေး၊ အလှပြင်ဆိုင်သွားပြီး ဆံမင်ကိုဆက်လိုက်မယ်၊ မျက်ခုံးတွေ ဘာတွေပြင်လိုက်ရင် ချက်ချင်း

နတ်သမီးလေးတစ်ပါးဖြစ်သွားမယ်”

“ကျွတ်... နင်တို့ဟာ”

မိုးမိုးကျော် စောင်ခြုံထဲက ထွက်လို့မရပြုလို့မရနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ အခက်တွေ့နေသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အစ်ကိုတွေလို တွားကျားလျားလျားနေလာခဲ့တာပါ။

အိမ်မှာဆို အစ်ကိုတွေနှင့် ဘောလုံးကန်သည်။ ဝိမ်းဆော့သည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေရတာကို ကြိုက်၏။ ဒါပေမဲ့လည်း တစ်ခါတလေတော့ မိန်းကလေးအဝတ်အစားတွေဝတ်ကြည့်ပြီး မော်ဒယ်တွေလို နုနုရွှရွလေး လမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်ခဲ့သည်။

“မိုး... နင်ဒီအတိုင်းပြန်မှာလား”

“နင်တို့သဘောဟာ”

“ဟေ့... အဲလိုစောစောကတည်းက သဘောတူလိုက် ဒီလို အရှက်မကွဲတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုမှနှင့်အလှက ပေါ်လွင်တာသိလား”

“သွားစမ်းပါ၊ အေး... ကိုးလိုးကုန်လို့ပျက်ပန်းပျက် မလိုက်စက်ရင်တော့ ငါတန်းခနဲ ဆွဲချွတ်မှာနော်”

“အေးပါ နင့်ကိုယ်နင်သဘောကျသွားစေရမယ် စိတ်ချ၊ ပြီးရင် နင့်ကိုတစ်နေရာခေါ်သွားမယ်”

“ဘယ်... ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ”

“ဟိုရောက်ရင်သိမှာပေါ့၊ ကဲ့ပါ စောင်ကြီးဖယ်လိုက်တော့၊ အဝတ်အစားဝတ်ကြည့်ရအောင်”

“ရှက်မနေနဲ့ မိန်းမအချင်းချင်းအတူတူပဲ”

ဝေဝေလွင်နှင့် မြသင်ဇာက မိုးမိုးကျော် ကိုယ်ပေါ်ကစောင်ကို ဆွဲခွာ၍ ဝယ်လာခဲ့သော အနက်ရောင်အပျော့သားကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံကို ဆွဲရုန်းကာ ဝတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

လည်ဟိုက်လက်ပြတ်လေးမို့ ဝင်းဝါသော မိုးမိုးကျော်လည်ကုတ်

သားလေးတွေ လက်မောင်းသားလေးတွေဖြင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။
မိုးမိုးကျော်မှာ သူ့ကိုသူ့ပုံကြည့်၍ မျက်နှာနီနီဖြင့် ရှက်နေတာ
သည်။ မြသင်ဇာက မိုးမိုးကျော်ပါးလေးကို ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်ပြီး

“လှလိုက်တာ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ မိုးရယ်၊ နင်နဲ့အရမ်း
လိုက်တာပဲသိလား၊ ငါတောင်မနာလိုဖြစ်လာပြီ”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဒီမှာရှက်လို့သေတော့မယ်၊ ဘယ်လို
အင်္ကျီမှန်းလည်း မသိဘူး”

“အမယ်လေး .. ဒီအင်္ကျီက မိုးအသားအရည်နဲ့လိုက်မှလိုက်
သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ဆို ပိုတောင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာ .. ဘယ်လို”

“ဘာ .. ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ သတို့သမီးဝတ်စုံ ထိုင်မသိမ်းတဲ့
ဘာတို့နဲ့ဆိုလည်း လိုက်မှာပဲလို့ ဟုတ်တယ်နော် ဝေလွင်”

“ဟုတ်ပဲ၊ ကြည့်ကောင်းမှကောင်း၊ နဂိုရှိလို့ နက်နင်းထွက်တယ်
ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ မိုးက ရုပ်ခံရုံပြီးသားဆိုတော့ တခြားမိန်းကလေးဝတ်စုံ
နဲ့ဆိုလည်း လှမှာပဲနော်၊ သင်ဇာထက်တောင် ရည်းစားအရင်ရနိုင်တယ်”

“ဝေလွင်မ”

အရှက်သည်းနေသော မိုးမိုးကျော် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ မျက်နှာ
နီနီ အံတကြိတ်ကြိတ် ဒေါသထွက်နေရုံသာရှိသည်။ မြသင်ဇာက သူ့တစ်
ခါလောက်စီးပြီးထားသော ဒေါက်ဖိနပ်ကိုယူလာ၍

“မိုး .. ဒီဖိနပ်စီးကြည့်စမ်း၊ ဒီဝတ်စုံနဲ့ဆိုအရမ်းလိုက်မှာ”

“မစီးချင်ပါဘူး၊ ဒေါက်ဖိနပ်ကြီးကို ငါဘယ်လိုလုပ်စီးတတ်မှာလဲ”

“ဒါဆို ဒီဝတ်စုံနဲ့ နင်စီးလာတဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးနဲ့သွားမှာလား”

“နင်တို့ကဟာ ရှုပ်နေတာပဲ ပေး .. ပေး”

ဒေါက်ဖိနပ်ကို ဆောင်ဆောင်အောင်အောင် ယူစီးလိုက်၍ မိုး
ကျော် ဝမ်းလျှားထိုး မှောက်ခုံလဲမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

“ဗုဒ္ဓေါ .. သရက်ဂုဏ် ဘုရားကယ်ပါ၊ သင်ဇာမတို့နှစ်ယောက်
ဇွဲတို့သေကြောင်းကြုံနေကြတယ်၊ နင်တို့နဲ့အပေါင်းအသင်းလုပ်မိတာ
ဇိဖားပါတယ်။ ငါ့ဘာသာအချော်တစ်လေးတွေနဲ့ သွားလန်းနေတာမှ
ထော်ဦးမယ်”

“ဒီအဝတ်အစား ဝတ်ထားတာတောင် စိတ်မကုန်သေးဘူး၊
သေဦးမယ်”

မိုးမိုးကျော်ကို သင်ဇာနှင့် ဝေလွင် ဝိုင်းထူကြသည်။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စတစ်ခုအောင်မြင်သွားပြီပဲ မြသင်ဇာ ကျေနပ်နေသည်။ ဘုန်း
နေလကို အဖြေပေးနိုင်ဖို့ နီးလာပြီ မဟုတ်လား။ အလှပြင်ဆိုင်သွားဖို့
သုံးယောက်သား အောက်ထပ်ဆင်းလာသည့်အခါမှာတော့ ကိုကြီးနှင့်
အရွှေဝတ်လွှာတို့ မိုးမိုးကျော်ကိုကြည့်ကာ အံ့ဩနေကြသည်။

“ဟ .. ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ မိုး၊ ခုနအပေါ်ထပ်မှာ မိုးကြိုး
ဖစ်သလို ဆူညံနေတာ ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးရေ၊ နို့ကိုဒီပုံစံလုပ်ပေးတာကို
အသည်အသန်အော်ဟစ်နေတယ်”

“လှသားပဲမိုးရယ်”

ဒီလို မိန်းကလေးအဝတ်အစားလေးနဲ့မှ မိုးက ချစ်စရာကောင်း
တာ အခုဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“မိုးကို အလှပြင်ဆိုင်မှာ သွား၍င်းမလို့လေး၊ ဒီထက်ဆယ်ဆ
ထူသွားအောင်လို့”

“ဒီတစ်ရက်ပဲနော်၊ ငါနောက်နေမဝတ်ဘူး”

“အေးပါ .. ကဲ ဒီတစ်ရွက်ပဲ၊ ဒီတစ်ရက်ပဲ”

ဇွတ်အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်နေမှာစိုး၍ အတိုက်အခံမလုပ်
တော့ဘဲ မိုးမိုးကျော်ကို အလှပြင်ဆိုင်ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ယိုအလှပြင်
ဆိုင်မှာ အချိန်တော်တော်များများ အသုံးချပြီးသည့်အချိန်မှာတော့ မိုး

၈၆ ✧ လှပ

မိုးကျော်ရဲ့ စတိုင်လ်က ကိုဝဏ္ဏဇေးမော အံ့အားသင့်မှိုင်းမိသွားလောက်
အောင် လှပသွားလေသည်။

လက်တွေ့အမြင်မှာ ထိုသို့ဖြစ်မဖြစ်ဆိုတာတော့...။

***

အခန်း (၁၄)

“ဟင်... ဒါ... ဒါဘယ်သူလဲ”

ကန်တော်ကြီးထဲက စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ကိုဝဏ္ဏနှင့် ဘုန်း
နေလကို ချိန်းလိုက်ပြီး မိုးမိုးကျော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးချိန်မှာတော့
ကိုဝဏ္ဏ ပါးစပ်အဟောင်းသား အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားလေသည်။

မိုးမိုးကျော်ကတော့ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာကို ဟိုဝက် ဒီဝက်။

“ဒါ... ဒါ မိုးမိုးကျော် ဟုတ်ပါတယ်နော် တကယ်ဟိုယောက်ျား
ဪ မိုးမိုးကျော်ပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို တကယ်ပြောတာ၊ ဟဲ့ မိုး... နင်သူ့အိမ်
ထဲ ထမင်းစားလာပြီးတော့ နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ”

“အာ ... မနှုတ်ဆက်ချင်ပါဘူး”

“ဟဲ့... စားပြီး နားမလည်၊ ဝါးပြီးမျိုချ၊ ချေးဖြစ်တာပဲဆိုပြီး
ဆော့ဖူးကန်းတာလား”

“... မပြောပါနဲ့ ဇီဝင်စာရယ်၊ သူ့ရှက်လို့နေမှာပါ”

ကိုဝဏ္ဏက သင်စာပြောတာကို လုံးဝလက်မခံ။ ပျာပျာလေးလေး
ဆင်တားပြီး မိုးမိုးကျော်ကို တစ်မိတ်မိတ်ကြည့်ကာ

“အရမ်းလှတာပဲ မိုးရယ်၊ ဒီလို မိန်းကလေးအဝတ်အစားလေး
နဲ့ အရမ်းလိုက်ဖက်တာပဲ”

“ခင်ဗျားကြီးနော် လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်ဆွဲထိုးလိုက်မှာ”
“ဟဲ့... မိတ်ကပ်နဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ အဲဒီလေသံ နံသာဆီနဲ့ အီး တခြားစီဖြစ်နေတယ်၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပြော”

“သူပြောတတ်သလိုပြောပါစေ သင်ဇာရယ်၊ သူ့ကို မငေါက်စံနဲ့၊ သူ့စိတ်ထဲကျဉ်းကျပ်နေလို့ဖြစ်မှာပါ”

“ဝဏ္ဏ... မင်းကတော့ လွန်ပြီကွာ၊ မိုးမိုးကျော်ကိုပြောတာ လုံးဝဆတ်ဆတ်ထိမခံပါလား၊ အဲဒီလောက်တောင် သည်းမည်းလှုပ်ပြောလားကွ၊ ကျွဲခြောက်မဆယ်နိုင်တော့ဘူးလား”

ဘုန်းနေလ တွန်းပို့တော့ မိုးမိုးကျော် ရှက်မျက်စောင်းလေး ဝဲလာ၏။ မြသင်ဇာက ဘုန်းနေလကို မျက်စပစ်ကား...

“ကိုနေလ... သင်ဇာ ရေခဲမုန့်စားချင်လို့ ဝယ်ကျွေးပါလား ဝေဝေလွင်ကလည်း ဆံပင်လုပ်ဦးမယ်ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့တယ်၊ သင်ဇာတစ်ယောက်တည်း ရေခဲမုန့်ဆိုင်ကိုသွားရမှာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့မို့ပါ”

“သွားလေ သင်ဇာ ကိုယ်လိုက်မို့မယ်၊ ဟိတ်ကောင်... ခထာနော်”

“အေး အေး”

“သင်... သင်ဇာ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ငါ့ကိုမထားနဲ့နဲ့”

“ရေခဲမုန့်ဝယ်ပြီး ပြန်လာမှာပါ၊ နင့်ဖို့ပါ ဝယ်ခဲ့မယ်”

မြသင်ဇာနှင့် ဘုန်းနေလတို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မိုးမိုးကျော် ငိုမဲ့မဲ့လေးကျန်ခဲ့တာကို လူပျိုကြီးကိုဝဏ္ဏ အကဲပို့နဲ့ အသည်းအသန်ချောနေမည်ဆိုတာ သေချာသည်။

“ချက်ချင်းကြီး မိုးကိုပုံစံပြောင်းပေးလိုက်တာ မြန်လှသည်လား မြသင်ဇာဟင် မင်းတော်လှချည်လား”

“သင်ဇာတော်လို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ မိုးကိုယ်တိုင်က ပြောင်းစေချင်ချင်ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟုတ်လို့လား၊ သင်ဇာရယ်... မိုးပုံစံကြည့်ရတာ အခုထိ ဆောက်ဖွဲ့ပုံစံပျောက်ဘဲ ရှက်နေတုန်းပါ၊ ဇွတ်အတင်းအကျပ်လုပ်လိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အောင်မယ်... သင်ဇာကပဲ ရှင်ကိုအဖြေပြန်ပြန်ပေးချင်လို့ ဒီလိုဇွတ်လုပ်လိုက်တယ် ထင်နေလား”

“ဟောဗျား... ကိုယ်လည်း အဲလိုပါလို့ မပြောရပါလား၊ သင်ဇာက ကိုယ်လိုရာတွေ့နေတာပဲ”

“ဟယ်... ရှင်”

မြသင်ဇာ ရှက်ရွံ့ထူထူးရလေသည်။ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ လျှောက်သွားရင်း ရေခဲမုန့်ဆိုင်ကိုကျော်သွားတော့ ဘုန်းနေလက သူမလက်ကို ထုန်းဆွဲထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရေခဲမုန့်ဆိုင်က ဒီမှာလေ”

“သိဘူး သွား... မစားတော့ဘူး”

“ဟောဗျား... ဒါဆို ဝဏ္ဏနဲ့ မိုး ချစ်သူပြန်ပြန်ဖြစ်အောင်၊ တမင်ဆွတ်ထားခဲ့တာပေါ့လေ၊ ဒါမှကိုယ့်ကို”

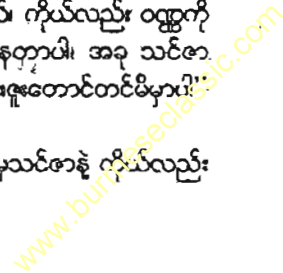
“ရှင်ကြီးနော်”

မြသင်ဇာ ပိုပြီးရှက်သွားခဲ့သည်။ ဘုန်းနေလကို လုံးဝမျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့ဘဲ၊ မျက်နှာကြီးအောက်ငုံ့ထားတော့ ဘုန်းနေလက သူမပေးဖူးလေးကနေ ပင့်ကိုင်၍ မျက်နှာလေးကိုဆွဲမော့သည်။

“ကိုယ်အလကားစနေတာပါ သင်ဇာရယ်၊ ကိုယ်လည်း ဝဏ္ဏကို ဒီနေ့မပြန်ပြန်ရစေချင်လို့ မိုးနဲ့အဲဒါပင်ပြေစေချင်နေတာပါ၊ အခု သင်ဇာ ထုတ်ပေးလိုက်လို့ အဆင်ပြေရင်၊ သန့်တုကို ကျေးဇူးတောင်တင်မိမှာပါ”

“ဘာလိုလဲ”

“သင်ဇာဆီက အဖြေလိုချင်လို့ပေါ့၊ ဒါမှသင်ဇာနဲ့ ကိုယ်လည်း ချစ်သူတော်ရမှာလေ”

“လူလည်ကြီး”
“ချစ်လို့လည်တာပါ”
“ဖယ်ပါ”

မြသင်ဇာ သူမလက်ကလေးကို ရုန်းသော်လည်း ဘုန်းနေလထဲ လွှတ်မပေးပေ။ ပိုတိုးချဲ့ပင် ဆုပ်ညှစ်ထားကာ...

“မိုးနဲ့ဝတ္ထု ချစ်သူဖြစ်မှာသေချာနေပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကိုအဖြေပေး တော့လေ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှတောင်မသေချာသေးဘဲနဲ့”

“ကိုယ့်ကို မညှဉ်းဆဲပါနဲ့တော့ကွာ၊ ကိုယ့်မှာဘာလိုအပ်ချစ် တွေရှိနေလို့လဲ”

“မရှိပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုဘာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဟိုလေ”

ကိုကြီးက အိမ်အတူလိုက်နေနိုင်မှာ သဘောတူမှာမို့လို့ပါပဲ ပြောရင် အဆင့်တွေကျော်သွားသလို ဖြစ်သွားမလား။ ဒီလူက သူမကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်မထားဘူးဆိုလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ပြောလေ... သင်ဇာ၊ ဘာလို့လဲ”

“ဟိုး... ရှင်း... ရှင် သင်ဇာကို တကယ်ချစ်တာပါနော်”

“သင်ဇာရယ်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သင်ဇာကို တကယ် မချစ်ဘဲ ချစ်တယ်လို့ ကိုယ်ပြောပါ့မလား”

“သင်ဇာကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ချစ်တာလဲဟင်”

“ဘာဟိုပြောတာလဲ သင်ဇာ”

“ဪ... လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်တာလား။ ခဏထဲ အပျော်တွဲချင်တာလားလို့ပါ”

မြသင်ဇာစကားကြောင့် ဘုန်းနေလ ခြေလှမ်းတွေစုံရပ်သွား

ထောင်စာပါ ရပ်တန့်သွားရသည်။ ဘုန်းနေလရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက လေး ဆက်တည်ကြည့်နေ၏။ မြသင်ဇာ မျက်နှာလေးကိုကြည့်နေသည့်အကြည့် မှားကာ စူးစူးနစ်နစ်ရှိလွန်းလှသည်။

“ကိုယ့်အသက်အရွယ်က အပျော်ချစ်ပြီး အပျော်တွဲနေရမယ့် အရွယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်မင်းကို လေးလေးနက်နက် တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာပါ။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်တာပါ။ မင်းဘက်က လက်ခံမယ် ဆိုရင် ကိုယ်အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်ပါတယ် သင်ဇာ”

“ဟိုး... ဟိုလေ”

“ပြောပါသင်ဇာ၊ မင်းဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ်သိချင် သေး၊ မင်းကိုယ့်ကို လက်ခံမှာလား၊ လက်မခံဘူးလား”

“သင်... သင်ဇာကိုကြီးကလေး၊ သင်ဇာလက်ထပ်ပြီးလည်း အိမ်ခွဲမနေစေချင်ဘူး၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အဲဒီအိမ်ကြီး ထဲ အတူတူနေစေချင်တာ၊ ချစ်သူတွေဘဝရောက်မှ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပည့် တွေတွေဖြစ်မှာမီးလို့ သင်ဇာ ပြောရတာပါ”

“ဪ... သင်ဇာရယ် ကိုယ်ကဘာများလဲလို့၊ ကိုယ်ကတစ် ဘက်ကြွက်ပါ။ ဟိုဘက်မှာမနေရဘူး၊ ဒီဘက်မှာနေရမယ်၊ ကိုယ့် ဘာသာအိမ်ခွဲနေကြ၊ ဘာညာ ဟိုလိုဒီလို အမိန့်ပေးမယ်ပြောမယ့်သူ မရှိပါဘူး၊ ကိုယ်အခုတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ တိုက်ခန်းကို ဒီအတိုင်း ချစ်ထားရင်ထား၊ အငှားထားရင်လည်းထားပြီး ကိုယ်က သင်ဇာတို့ အိမ်မှာလိုက်နေရင်ဖြစ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်... တ... တကယ်အဲလိုလုပ်မှာလားဟင်”

မြသင်ဇာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ပျော်ရွှင်သွားသည်။ သူမအတွက်တော့ ဒီတစ်ခုပဲလိုအပ်တာပါ။

ဒီလိုသာဆိုလျှင် ကိုကြီးဘာအကြောင်းနှင့်မှ ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်တော့ပေ။ အားလုံးအဆင်ပြေပြေ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်သွား

ပေလိခ့်မည်။ ဘုန်းနေလက သူမပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လေးလေးနက်နက်ခေါင်းညှိတ်ပြကာ

“တကယ်ပါ သင်၏ ကိုယ်ကတစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့နေထိုင်ခဲ့ရတော့ မိသားစုနဲ့နွေးထွေးတဲ့ ဘဝလေးကို အရမ်းမက်မောပါတယ်။ သင်၏အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုလိုပဲ သဘောထားမှာပါ။ သင်၏ယောင်မကိုလည်း ကိုယ်အစ်မလိုပဲပေါ့။ ကိုယ့်မှာ မမခိုင်နဲ့ တူကဲ့ပဲ ကိုယ့်မွေးချင်းမောင်နှမလို သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီးနေလာခဲ့ရတာလေ။”

“မမခိုင်နဲ့ တကယ်ရိုးရိုးသားသား မောင်နှမလို သံယောဇဉ်ရှိတာပါနော်”

“အင်းပေါ့ သင်၏ရိုးရိုးသားသားပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သင်၏ကလေး”

“အင်း”

“မမခိုင်နဲ့ ဟိုလိုဒီလိုများလားလို့ သဝန်တိုနေတာ။ မမခိုင်က ရှင်ကို အရမ်းဂရုစိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ရှင်ကလည်း မမခိုင်နဲ့ဆိုရင် မျက်နှာက ပြုံးနေတာပဲ။ တကယ်မောင်နှမရင်းတွေတောင် ဒီလောက်နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးမရှိကြဘူးလေ”

“ဪ... မမခိုင်ကိုက ကြင်နာတတ် ဂရုစိုက်တတ်တာ သင်၏ကိုလည်း မြင်မြင်ချင်း တွေ့တွေ့ချင်း တန်းခနဲ ထမင်းခေါ်တွေ့ ဂရုစိုက်တာပဲလေ။ မိုးကိုလည်း အလိုပဲမဟုတ်လား။ ချက်ချင်းပဲခင်သွားတာပါ”

“အင်း... ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သားပဲနော်။ မမခိုင်က ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် နွေးနွေးထွေးထွေးဆက်ဆံတတ်တယ်”

“ဒါနဲ့ အဲလိုထင်ပြီး -သင်၏သဝန်တိုတာ ဘယ်အချိန်တည်းကလဲ”

“အဲဒီအိမ်မှာ ပထမဆုံးထမင်းစားတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဒီလောက်”

“သင်သတိထားမိအောင် အကဲပိုနေတာကို”

“ဟာ... ဒါဆိုအဲဒီအချိန်တည်းက ကိုယ့်ကိုသင်၏ချစ်နေတာ”

“ဟင်... မ... မဟုတ်ပါဘူး”

အရှက်သည်းစွာ မြသင်၏မျက်နှာနီနီဖြင့် ခေါင်းယမ်းနေသည်။

“သင်မလေး အငိုက်မိသွားပြီမဟုတ်ပါလား။ မြတ်နိုးစွာပင် သူမ ကိုယ်”

“ဘုန်းနေလထွေးဖက်လိုက်သည်။”

ဒီကောင်မလေးရဲ့ အချစ်ကိုရနေပြီပို ဒီအချိန်မှာ တခြားစကား

“ဘာတွေမပြောချင်သေး။ ဘဝမှာတစ်ချိန်မှ မရဘူးသေးသောအရာကို

“အိုက်သလို သူဝမ်းသာအားရ ကျေနပ်ကြည်နူးသွားခဲ့သည်။”

တောင့်တမှုတွေ ပြည့်စုံသွားပြီဟုလည်း ခံစားရ၏။

မင်းကို ကိုယ်တကယ်ချစ်သွားမိခဲ့တာပါ မြသင်၏...။

ပြောမည်စကားကို နားစွင့်လေသည်။ မြသင်ဇာက အားလုံးကိုကြီး
ဖိတ်ကြိုက် ကိုကြီးသဘောအတိုင်းဖြစ်မည်သူမို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လေးဖြစ်လို့နေ
သည်။

“သူက ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းနဲ့ဆိုပေမယ့် သင်ဇာတို့နဲ့လာနေ
ဆယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကိုကြီးနဲ့ မမဝတ်လွှာကိုလည်း အစ်ကိုရင်း၊ အစ်မ
ခင်းတွေလို သဘောထားမှာပါ။ သူ့မှာကျောထောက်နောက်ခံမိသားစု
နို့ဘူးလေး၊ သူက နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝလေး လိုအပ်နေတာပါ”

“အဲဒါ သူ့အပြောပဲလား”

“ညီမလေးကိုယ်တိုင်လေ့လာပြီးသားပါ။ တခြားသူမဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ညီမလေးကြောင့် ကားမီးလုံးကွဲလို့တောင် လေ့လာလိုက်ရသေးတယ်
လေ”

“ခြောက်... သင်ဇာတို့က အဲလိုရေစက်ဆုံကြတာလား။ ဒီလို
အဆင့်အတန်းထဲကဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူးကွယ်၊ သင်ဇာထက် အသက်
ကြီးတော့ မှီလည်းမှီရမှာပေါ့။ ဒီလိုလုပ်လေ၊ ကိုကြီးနဲ့မမ အကဲခတ်လို့ရ
အောင် အိမ်ကိုထမင်းစားဖိတ်လိုက်ပေါ့”

“မောင်က အခုတလောအလုပ်များနေတယ်၊ ဝတ်လွှာရဲ့
ညှပ်သည်ကို ဖိတ်ပြီးစည့်မခံနိုင်ရင်မကောင်းဘူး၊ ညဘက်တွေဖို့ကျ
တာလည်း အဆင်မပြေဘူးလေ”

“ဒါဆို ဝတ်လွှာ စကားပြောကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ သင်တော်၏
ဆင့်တော်၏ ဝတ်လွှာလည်း အကဲခတ်တတ်ပါတယ်၊ သက်တူရွယ်တူ
ဆိုရင် စကားပြောလို့လည်း အနှုတ်ပြေမှာပါမောင်ရဲ့”

“အင်း... အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ညီမနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူ
မို့ မောင်လည်းစကားစပြောရမှာ တစ်မျိုးပဲ”

“အဲဒါပေါ့ နမလင်နေ မောင်ဖင်ကိုနီးဆိုတာ”
သုံးယောက်သား ရယ်မိကြသည်။ သင်ဇာလည်း အနားယူဖြစ်သူ

အခန်း (၁၅)

“ဘာ... ညီမလေးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဟုတ်လား၊ ဘယ်လို
လူစားလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

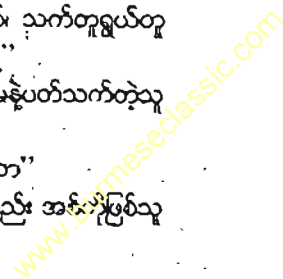
“မောင်ရယ် ဖြည်းဖြည်းမေးပါ၊ ပြောချင်လို့ပဲ ဖွင့်ပြောနေတဲ့
ဥစ္စာပဲ သိရမှာပေါ့”

“မောင်က စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ညီမလေး လူလည်ပိုင်းလုံးတွေ့ ပေါ့ပေါ့
နေ ပေါ့ပေါ့စား အပေအတေတွေနဲ့တွေ့မှာစိုးလို့ပါ”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူးကိုကြီး၊ သူက ကိုကြီးတို့အသက်အရွယ်ပါ
ညီမလေးထက် ငါးနှစ်ကျော်လောက် အသက်ကြီးပါတယ်၊ လူကြီးထု
ကောင်းလုပ်ငန်းရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ”

“လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး အကောင်းမမြင်သင့်ဘူး
ညီမလေး၊ လူရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အပြောနဲ့ဖုံးအုပ်ထားသလို၊ လူရဲ့အကျင့်
စရိုက်တွေကိုလည်း ပကာသနတွေနဲ့ ဟန်ဆောင်ထားတတ်တယ်
အတွင်းကျကျလေ့လာပြီးမှ ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်”

“မောင်ကလည်းလေး၊ သင်ဇာလေးပြောတာနားထောင်ပါပြီးဆို
သူ့ရည်းစွတ်ပြောနေတော့တာပဲ၊ မောင်သဘောထားကို အစကတည်းက
ပြောပြထားတဲ့အတွက် အဆင်ပြေတဲ့သူပဲ သင်ဇာရွေးထားတာဖြစ်မှာပါ
ရွှေဝတ်လွှာပြောလိုက်မှ မြတ်ဦးမောင် ပြိမ်သက်စွာနှင့် မြသင်ဇာ

ကို ပြောပြရတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်ပါ။

ယောက်ဖဖြစ်သူ မမဝတ်လွှာက ဖေးမစောင့်ရှောက်မှုရှိနေလို့ တော်သေးသည်။ တကယ်ကို အစ်မရင်းထက် အားကိုးရသည့်ယောက်ဖကောင်းရထားတာပါ။

“မမဝတ်လွှာ... ဟိုလေ သူ့ကိုလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပေးပါနော်၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်လေးမို့ပါ၊ သူ့အဖ သူ ဒီအခြေအနေမျိုးဖြစ်အောင် သူ့ဘာသာရပ်တည်ခဲ့ရတာ”

“အဲဒါကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းပါလာရင် ရှုပ်နေဦးမှာ၊ ဟိုဟာဖြစ်တယ် ဒီဟာဖြစ်တယ်နဲ့လေ၊ မမတို့ကလည်း မိသားစုနည်းတော့ အဆင်ပြေတော့ပေါ့”

“ကိုယ်တွေချည်း အဆင်ပြေတာပြောမနေနဲ့ဦး၊ ဝတ်လွှာ မိအတွေ့ဆီ ဆန်အိတ်တို့ ဆီပုံးတို့ ဖွဲ့လိုက်ဦးလေ၊ လစဉ်လွှာနေကျငွေလည်း လွှဲလိုက်ပါဦး၊ သူတို့မှာ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ဆေးဖိုးဝါးခက လိုအပ်နေမှာပဲ”

“မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးလည်း အလုပ်လုပ်နေပါပြီ မောင်ရဲ့ ဝတ်လွှာတို့ ငွေမပို့လည်းရပါပြီ”

“အဲလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဝတ်လွှာက သမီးအကြီးလေ မိဘတွေမသေမချင်း၊ နောက်ဆုံးသေသွားလည်း ဝတ်လွှာမှာတာဝန်ရှိတယ်၊ မောင်တို့မှာ တခြားလူကြီးမိဘလည်း ထောက်ပံ့ပြုစုစရာမှမဟုတ်တာ၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွာ၊ ပေးလိုက်ပါ၊ မောင်တို့စီးပွားလည်း ယုတ်လျော့သွားတာမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ မောင်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တကယ်ကို ရင်ထဲကလိုက်လိုက်လှဲလှဲကျေးဇူးတင်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မိသားစုရဲ့မပြည့်စုံမှုတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးမည့်သူနဲ့ မြတ်ဦးမောင်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ထင်ထားသလို အားလည်းကုန်ခဲ့ရသည်။

သူ ပြောရမည်။ မိဘတွေကို အထောက်အပံ့ပြုသလို မောင်လေးနှင့် ညီမလေးရဲ့ ပညာရေးကိုလည်း ဆုံးခန်းတိုင်သည်အထိ တာဝန်ယူခဲ့သည်။

အခုလည်း သူပဲအလုပ်သွင်းပေးထားတာပါ။ သူပိုင်သော ကုမ္ပဏီမှာ နှစ်ယောက်လုံး လစာကောင်း၊ နေရာကောင်းသည့်ရာထူးတွေရထားကြသည်။ ဒါတောင် မိဘတွေကိုထောက်ပံ့ပေးနေသည့် အတနာက ဘယ်လောက်တောင်ကြီးမားလိုက်ပါသလဲ။

“ကဲ... ဝတ်လွှာ၊ မောင်ကုမ္ပဏီသွားတော့မယ်”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ညစာကို မောင်ကြိုက်တဲ့ငါ့ဘတ်မြွေကြော်လေးလုပ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမောင်ရဲ့၊ ဈေးသွားတာနဲ့ဝယ်ခဲ့မယ်၊ သင်ဇာလေးရော ဘာစားမလဲ”

“သင်ဇာက ရပါတယ်မမရဲ့၊ မှမလက်ရာဆို အကုန်ကြိုက်စာပဲ၊ ဩမ်း... သင်ဇာကို ချက်နည်းပြုတ်နည်းတွေ သင်ပေးဦးနော်၊ သင်ဇာလည်း တတ်ထားသင့်နေပြီ”

“အောင်မယ်... အရင်က ဒီလောက်စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ သင်ပေးတာတောင် မနည်းစည်းရုံးရတယ်”

“ဟင်... ဟင်... အခု မမသင်ပေးထားတာထက်ကို သင်ဇာတတ်နေပြီနော်၊ ကိုဝဏ္ဏအစ်မ မမခိုင်သင်ပေးတာ”

“အဲဒီ ကိုဝဏ္ဏအစ်မဆိုတာက... ”

“ကိုကြီးတို့ မီးလုံးဖိုးသွားပေးတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့လူရဲ့အစ်မလေး၊ သူနဲ့ဆိုရင် မိသားစုလိုနေကြတာပေါ့”

“ဩမ်း... အင်းအင်း ကောင်းတာပေါ့”

ကိုကြီးက ဒါပဲပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ကိုကြီးရော၊ မမ

၉၈ ✧ လှဲပဲ

ဝတ်လွှာရော ဘုန်းနေလအကြောင်းပြောသည့်အခါမှာ ဘာမှအတိုက်အခံ မလုပ်ကြံ၍ တော်ပါသေးသည်။ တွေ့ပြီးလျှင်လည်း အဆင်မပြေစရာ အကြောင်းတော့မရှိပါ။

ဘုန်းနေလက ရည်ရည်မွန်မွန် ခွံခွဲညားညား တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် သူမဟုတ်လား။ ကိုကြီးတို့ စိတ်တိုင်းကျမှာသေချာနေတာမို့ သူမကြံ့ပြီ တော့ ပျော်နေမိသည်။

ဘုန်းနေလဆိုတဲ့လူကြီးရော... သင်ဇာ ရှင့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်မယ် နော်။

ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးကျေနပ်ခြင်းများနှင့် .....

* * *

အခန်း (၁၆)

“ဒါဆို မင်းတို့ချင်းအဆင်ပြေသွားပြီပေါ့၊ အဖြေပေးတာပြန်လှ ချည်လား။”

“ဒီလိုပဲ မင်းတို့ထက်နောက်ကျသွားမှာစိုးလို့ ဇွတ်လောလိုက်ရ ဘာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ပိုလည်း အိုကေသွားတယ် မဟုတ်လား။”

“အေး... ဆိုပါတော့၊ သင်ဇာက ပြန်မလာတော့၊ သူဒေါက် ဒီနပ်နဲ့အဆင်မပြေဖြစ်နေတာကို တွဲဖို့ရတယ်လေ၊ ငါလည်း အခွင့်အရေး ရတုန်း ချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။”

“ဘာပြန်ပြောလဲ၊ လက်သီးနဲ့ထိုးရောလား။”

“ပထမတော့ အံ့ဩသွားပြီး လက်သီးနဲ့ထိုးမလို့ပဲကွ၊ ငါက ထိုးချင်လည်း ထိုးပါဆိုပြီး မျက်နှာတိုးပေးလိုက်တော့ သူမထိုးရက်ဘူး ဖြစ်သွားတာ၊ နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျားအဲလိုစကားပြောရင် အသေပဲတဲ့။”

“အဲဒါဆို သေချာပြီ၊ ခဏခဏသာပြောပေတော့။”

“မင်းကလည်း ငါ့ကိုသေကြောင်းကြံနေပြန်ပြီ။”

ပြောပြီးနှစ်ယောက်သားရယ်မိကြသည်။ သူတို့ရယ်သံကြောင့် မမိုင်က ညဉ့်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ...

“သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘာတွေရယ်စရာတွေ နေဟာလဲ။”

“ဝဏ္ဏလေ၊ ယောက်ျားလျာမိုးကို ချစ်တယ်လို့သွားပြောတာ။”

www.burmeseclassic.com

တို့က သူ့ကိုလက်သီးနှံထိုးမလို့တဲ့”

“မင်းကလည်း မထိုးရက်ပါဘူးဆို၊ ပါးစပ်ကပဲ စကားအနိုင်ရ အောင်ပြောသွားတာ”

ဝတ္ထုတို့ကတော့ မိုးမိုးကျော်နှင့်ပတ်သက်လျှင် လုံးဝဆတ်ဆတ် ထိမခံပေ။ မမခိုင်က ပြုံးလျက်

“မိုးကချစ်စရာလေးပါ။ သူမင်းကိုချစ်ရင်တော့ ပြောင်းလဲလာမှာပေါ့”

“ဟာ... ပြောင်းလဲတယ် ပြောင်းလဲတယ်၊ မနေ့က မိန်းကလေး လိုဝတ်လာတာ လှလိုက်တာမှ မပြောပါနဲ့တော့ မမရယ်၊ တကယ်ကို နတ်သမီးလေးအတိုင်းပဲ”

“မင်းကတော့လွန်တယ်၊ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး သင်ဇာကမှချောသေးတယ်”

“မင်းမျက်စိထဲမှာတော့ သင်ဇာက ချောချင်ချောမှာပေါ့၊ မှီ မျက်စိထဲမှာတော့ မိုးက ဘယ်သူနဲ့မှ ယှဉ်လို့မရဘူး”

“ကဲ... လူပျိုကြီးတွေ၊ အခုမှအချစ်နဲ့တွေ့ပြီး အရူးအမူးတွေ ဖြစ်နေကြတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးလည်း သတိထားကြဦး”

မမခိုင်ပြောမှ နှစ်ယောက်သား ရှက်ဖို့သတိရာကာ ကူခြေဆယ် လိုက်ရသည်။ မမခိုင်က အလေးအနက်တွေးဆလျက်...

“နေလက သင်ဇာကိုလက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမခိုင်၊ ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်နဲ့ အတည်တကျ မိသားစုဘဝလေးတည်ဆောက်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လေးနေချင်တယ်”

“အင်း ကောင်းပါတယ်၊ သင်ဇာက အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း လေးဖြစ်မယ့်ပုံစံပါ။ အဲဒါနဲ့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းဘက်ကရော အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ မင်းကိုလက်ခံဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့... သင်ဇာပြောတဲ့ကိစ္စတွေက ကျွန်တော်မလိုက်

လျော့နိုင်စရာအကြောင်းမှမရှိတာ၊ သူ့အစ်ကိုက မောင်နှမနှစ်ယောက် တည်းမို့၊ သင်ဇာရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို သူတို့အိမ်မှာပဲ လိုက်နေနိုင်ဖို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် သတိပေးထားတယ်ထင်တယ်”

“အင်း... အဲဒီကိစ္စက မင်းလိုက်နေရင်ပြီးသွားပြီ၊ ‘တခြား တောင်းဆိုတာမျိုးရောရှိလား’”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း သူ့အစ်ကိုနဲ့ ယောက်မကိုဖွင့်ပြောပြီး ရင်တော့ တစ်ခုခုဘယ်လိုအကြောင်းလာဦးမလဲ မသိဘူး”

“အေ... အဆင်မပြေစရာအကြောင်းတော့ မရှိလောက်ပါဘူး၊ မင်းဘက်ကလည်း ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံနေပြီပဲ။ မမခိုင်ဝမ်းသာ ပါတယ်၊ စိတ်ပူတာတော့ ဝတ္ထုအတွက်ပါ၊ တစ်ခါမှမချစ်ဖူးဘဲနဲ့ ယောက်ျားလျှာကို သွားကြိုက်ရသတဲ့၊ ဘာတွေဖြစ်ကြဦးမလဲ မသိဘူး”

ပြောပြီး မမခိုင်ရယ်သည်။ ဝတ္ထုလည်း ရှက်ရယ်ရယ်လျက် မျက်နှာကြီးနီနေသည်။ သူ့က ဝတ္ထုခါးကိုတစ်တောင်ဖြင့် တို့လိုက်ပြီး

“မင်းမစည်းရုံးနိုင်ရင် သင်ဇာကူညီပေးလိမ့်မယ်၊ ပူမနေနဲ့၊ အဲဒီ နေ့ကလည်း သင်ဇာတို့ အဲဒီပုံနဲ့ရအောင်ခေါ်ထုတ်လာတာ”

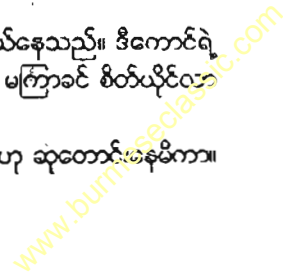
“ထင်ပါတယ်၊ သင်ဇာတို့ အစွမ်းအစပုံဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဒါပေမဲ့ ကွာ သူဘယ်လိုအဝတ်အစားဝတ်ဝတ်ပါ၊ တစ်မျိုးစီ ချစ်စရာကောင်းနေ တာပါပဲ”

“မမခိုင်ရေ... မမခိုင်မောင် ရောဂါရင်နေပြီ၊ အချစ်ရူးပါဆိုပြီး ရွာသာကြီးပို့ချင်ပို့လိုက်တော့”

မမခိုင်က မောင်ကိုအပြစ်မတင်ဘဲ ရယ်နေသည်။ ဒီကောင်ရဲ့ သည်းသည်းလှုပ်ကရုစိုက်မှုတွေကြောင့် မိုးလည်း မကြာခင် စိတ်ယိုင်လာ လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ကိုယ်လှိုပဲ၊ ဝတ္ထုလည်းကံကောင်းပါစေဟု ဆုတောင်းမနေမိကာ။

***

အခန်း (၁၇)

ဒီနေ့တော့ ချစ်သူဖြစ်သောအထိမ်းအမှတ်နှင့် အားလုံးကိုတို့ ဟိုတယ်မှာအညှိခံလိုက်သည်။ မမခိုင်တစ်ယောက်ပဲ အိမ်ကနေခေါ်ထုတ် လို့မရတာပါ။ သူ့ဘက်က ဝဏ္ဏပါသည်။

မြသင်ဇာဘက်က ဝေဝေလွင်ရော၊ မိုးမိုးကျော်ပါ ပါလား။ စိတ်ကြိုက်အစားအသောက်တွေမှာစားကြပြီး ဘုန်းနေလမှာ မြသင်ဇာတို့အတွက် အဆင်ပြေပါစေဟု ဆုတောင်းပေးကြသည်။

“အဆင်မပြေမှာတော့ မပူနဲ့ဟေ့၊ ကိုကြီးနဲ့ယောက်ဖေ ကိုနေလကို ထမင်းစားမိတ်ခိုင်းထားတယ်၊ အလွှာပ သလွှာပ စား ပြောချင်လို့နေမှာပေါ့”

“ဟဲ့... ဆွေပြုမျိုးပြုခေါ်တွေတာနေမှာပေါ့၊ မင်္ဂလာဆောင်ရ တစ်ခါတည်း ရွေးချင်ရွေးနေမှာနော်၊ ကိုနေလမှာသဘောမတူစရာ အကြောင်းမရှိတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်အစ်ကိုရော ယောက်ဖရော တွေလိုက်တာ သဘောတူမှာပါ၊ ဒီလူက ရုပ်လည်းချော၊ ဥစ္စာလည်းပေါနေတာကို”

မိုးမိုးကျော်က မနာလိုမဖြစ်တော့ဘဲ ဝင်ပြောပေးသည်။ အ က စိတ်မျိုးဆိုလျှင် ယောက်ျားမယူနဲ့ ငါ့ကိုယူဟုတားနေ ကန့်ကွက် ခြီးမှာပါ။

အခုတော့ ကိုဝဏ္ဏအပေါ် စိတ်ယိုင်နေတာကြောင့် အကောင်း မြင်စိတ်လေးဝင်နေတာဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘုန်းနေလက ဘဝမြင်သွားသလို၊ ဆော်လံစကိုမကာ ပန်းကိုတွန့်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အမျိုးကောင်းသားလေးကို ဘယ်သဘော တူသဘိုရှိပါ့မလဲ၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လေ”

“ကိုကိုနော်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြိုက်ရပါဘူး”

“ဟယ်... ချက်ချင်းကြီး ကိုကိုတွေ ဘာတွေဖြစ်သွားပါလား၊ မြသင်ဇာတို့ မြုထားတာ သိသာတယ်ဟေ့”

“ဟုတ်လား သင်ဇာ၊ ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်လိုက်တာလား”

“မသိဘူးသွား”

ဘုန်းနေလ ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးနှင့်ထုကာ မြသင်ဇာ မှုတ်နှာလေး ရဲတွတ်နေသည်။ ဘုန်းနေလက အသည်းယားကာ လူတွေ ချွေမှာပင် ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ မြသင်ဇာနဖူးလေးကို နှိတ်ခနဲ နမ်းပေးပစ်လိုက်၏။

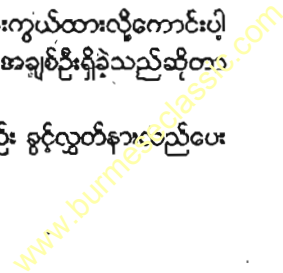
“ဟာ... ဘာမှန်းမသိဘူး”

မြသင်ဇာ လွန်ခနဲရုန်းကာ အော်လိုက်တော့ အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြ သည်။ ပြည့်စုံမှုရှိသော ဘဝရောက်မှ ချစ်သူရတာတောင် ပျော်စရာ ဆောင်းမှန်း ခုမှသိတော့၏။

မပြည့်စုံ ချို့တဲ့သောအချိန်တွေကတော့ ရင်မောစရာ ငိုကြွေး စရာတွေနှင့် အသည်းကွဲကျန်ခဲ့ရတာပါ။

ဒီအကြောင်းတွေကို မြသင်ဇာကို ဖုံးကွယ်ထားလို့ကောင်းပါ လေး။ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်မဟုတ်ပေမယ့် အချစ်ဦးရှိခဲ့သည်ဆိုတာ မြသင်ဇာကို အသိပေးသင့်သည် ဆင်သည်။

သူမမှာ အချစ်ဦးရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း စွင့်လွှတ်နားလည်ပေး မှာပါ။

“ကဲ့.. မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေးစားကြသောက်ကြတာ ငါတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် အေးချမ်းတဲ့နေရာလေးမှာ ရှေ့ရေအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ.. အဲလိုထားသွားလို့မရဘူးနော်”

“မင်းက မနေခဲ့ချင်ဘူးလား”

မျက်စပစ်ပြီးပြောလိုက်တော့ ဝတ္ထုကျေနပ်ကာ ပြုံးဖြဲဖြဲ သွား၏။ ဝေဝေလွင်ကလည်း အလိုက်တသိပင်။

“ငါက အိမ်ကိုသိပ်မကြာဘူးလို့ ပြောထားခဲ့လို့ ပြန်ရမှာ နဲ့ နင်နေရဲတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာလို့မနေရဲရမှာလဲ၊ ငါသရဲလည်း မကြောက်ဘူး၊ တစ်ခုလည်း မကြောက်ဘူး”

“အေး.. အဲဒါဆိုနေခဲ့၊ သင်ဇာ နင်တို့လည်းသွားတော့”

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်မျက်စပစ်ကာ ဖွတ်ထွက်ကြတော့ ဝတ္ထုနှင့် မိုးမိုးကျော်တို့နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ကြ သည်။ မိုးမိုးကျော်က ယောက်ျားလေးအဝတ်အစား ဝတ်ထားပေးမယ် အရင်လို တင်းမာခက်ထန်မှုတွေ သိပ်မရှိတော့ပါ။

“မိုး”

“ဘာလဲဗျ”

ဝတ္ထုက နူးညံ့စွာခေါ်လိုက်ပေမယ့် မိုးမိုးကျော် သိပ်မေ့မော မထူးတတ်ပေ။ အချစ်ကြီးချစ်နေသော ဝတ္ထုကတော့ အပြုံးပင်မပျက်ဘဲ

“ဟိုလေ.. သင်ဇာတို့အတွက် အားမကျဘူးလား”

“အားမကျပါဘူး၊ ဘာလို့အားကျရမှာလဲ”

“မိုး ချစ်မကြည့်ချင်ဘူးလားဟင်”

“ချစ်ဖူးသားပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ စော်အလန်းစားလေးတွေ အများကြီး၊ ခင်ဗျားကိုတောင် ပြန်ဖျုလို့ရတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ အဲဒီအလန်းစားတွေကို မကြိုက်ပါဘူးကွာ၊ ခင်ဗျားပဲ ရင်ခုန်တာ”

“သေလိုက်ပါလား၊ ခင်ဗျား အဲလိုစကားတွေပြောရင် ကျွန်တော် ခွဲထိုးမှာလို့ပြောပြီးပြီနော်”

“မင်းလက်လေးနဲ့ထိုးမှာ ကိုယ်အထိုးခံနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ်က ခင်ဗျားကိုချစ်နေတာကိုး”

“ဟာ.. ခင်ဗျားနော်”

မိုးမိုးကျော် ရှက်ရမ်းရမ်းကာ ဝတ္ထုမျက်နှာကို တကယ်ထိုးပစ် ထိုက်သည်။ ဝတ္ထုက တကယ်မထိုးလောက်ဘူးအထင်နှင့် မရှောင်ဘဲ

“ထိုက်မိ၍ နှာခေါင်းမိုးကို ခွပ်ခနဲထိုးပီးသွားသည်။

“ဟာ.. ခင်.. ခင်ဗျား နှာခေါင်းကသွေးတွေထွက်လာပြီ”

မိုးမိုးကျော် လန့်ဖျပ်ကာ ပျာယာခတ်သွား၏။ ဝတ္ထုကအပြုံး မပျက်ပေ။

“မင်းထိုးလို့ သွေးထွက်တာ ထွက်ပါစေ၊ ကိုယ်ကမင်းသတ် မယ်ဆိုရင်တောင် သေရဲပါတယ်”

“ဟာ.. ခင်ဗျား အရှုံးစကားတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ သွေး

သွေးက အများကြီးထွက်နေပြီ၊ ဆေးခန်းသွားမယ်လား”

“ဒီလောက်လေးကိုကွာ၊ ဆေးခန်းသွားစရာမလိုပါဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ သွေးတွေက အရမ်းထွက်နေတာ”

မိုးမိုးကျော် မိန်းမသားစိတ်မို့ အသည်းနကာ ငိုမဲ့မဲ့ပင်ဖြစ်လာ သည်။ သွေးတွေကိုမြင်ရတာ ခုတ်လန့်နေမိပြီး ကိုယ့်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ် သွားတာမို့ ကိုဝတ္ထုကို သနားလည်းသနားနေမိလေသည်။ ကိုယ်အပေါ်

ဒီလူလောက် ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံဖူးသူတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ ကိုယ်ကပဲ ဂရုစိုက်ပေး၊ ကြင်နာပေး နေတာပါ။ ဒါတောင် မိန်းကလေးတွေက သိပ်မဟုတ်ချင်၊ ယောက်ျား

စစ်စစ်တွေလောက်ပဲ အထင်ကြီးချင်ကြတာ။

“အား... ခေါင်း... ခေါင်းတွေမှူးလိုက်တာ”

“ဟင်... တား... တကယ်လား၊ သွေး... သွေးထွက်လွန်တဲ့ ထင်တယ်၊ ကျ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဝဏ္ဏဟန်ဆောင်လိုက်တာကိုမသိဘဲ မိုးမိုးကျော် ပျာပျာသေခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မှာလည်း မျက်ရှည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေ၏။

ဝဏ္ဏက ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ...

“ကိုယ်ခေါင်းတွေ အရမ်းမှူးလို့ ခဏလောက်မှီထားပါရအေး ပြီးမှ ဆေးခန်းသွားရင်လည်း သွားလိုက်မယ်”

“အင်း... ကျ... ကျွန်တော်ပဲခုံးပေါ်မှီထားလေ၊ ပြီးရင်ဆေးဆေးခန်းသွားရမယ်နော်၊ မသွားရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မချစ်တော့ဘူး”

“ဟင်... သွားရင်တော့ ချစ်မယ်ပေါ့၊ ဒါဆို အခုသွားမယ်”

“ဟား... ခင်ဗျားကောင်းသွားပြီပေါ့၊ ခေါင်းမမှူးတော့ဘူးပေါ့၊ ဝဏ္ဏအငိုက်မိသွားသော်လည်း ဟန်ဆောင်လိုက်တာ မှီမိကျော်ပဲခုံးပေါ်ကို ဇွတ်တိုးမိချလိုက်သည်။

“အား... မှူးတော့မှူးတာပေါ့၊ ကိုယ်ဝမ်းသာသွားလို့ပါ။ အတိုင်းလေး ခဏလေးနေပါရစေနော်၊ ခဏလေးပါ”

“အင်း... ခင်ဗျားသက်သာသလိုနေပါ”

မိုးမိုးစိတ်များနှင့် ဝဏ္ဏဟန်ဆောင်နေတာကိုပင် မိုးမိုးကျော် သတိမထားမိ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အထိအတွေ့မှာ မိုးမိုးကျော် မရုန်းသာ မလွန်သဘဲ ရင်ခုန်သလိုလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

နုလုံးသားနေရာက တလုပ်လုပ်ဖြစ်နေမှတော့ ဒါရင်ခုန်တာပေါ့။ ခင်ဗျားကြီးတော်တော်ဆိုးတာပဲဗျာ။

***

အခန်း (၁၈)

ကန်ကို ရှင်းလင်းစွာမြင်နေရသော ထိုင်ခုံနေရာလေးမှာ ထိုင်နေရင်း မြသင်ဇာကို ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုခံပြာရမှန်းမသိသေးပေ။ ဝဏ္ဏတို့နှင့်အတူတူ စားသောက်လာခဲ့ပြီးပြီမို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ မှာသောက်ဖြစ်သည်။

မြသင်ဇာက သူ့ပခုံးလေးကိုမှီခိုလာပြီး “ဒီလိုကန်ပေါင်ကို မြင်နေရတဲ့ဆိုးစွဲလေးမှာ ချစ်သူနဲ့ထိုင်ရမယ်ဆို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး၊ ကြည့်နူးဖို့ကောင်းလိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“သင်ဇာ ချစ်သူနဲ့လာမထိုင်ဖူးဘူးလား”
“ဘယ်ကချစ်သူရှိလို့လာထိုင်ရမှာလဲ”
“တစ်ယောက်မှ မထားဖူးဘူးပေါ့”

“ဟင်အင်း... တစ်ယောက်နဲ့မှ ရင်မခုန်ဖူးဘူး၊ ကိုကိုကသင်ဇာနဲ့အချစ်ဦး၊ အရင်ဦးဆုံးချစ်သူ”
“ကိုကို အရမ်းကံရှောင်င်းတာပေါ့နော်”

“အဲဒါကတော့ ကိုကိုယူဆချင်သလို ယူဆလေ၊ သင်ဇာကတော့ အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို အရူးအမှူးဖြစ်သွားခဲ့တာထင်တယ်၊ ဒါလည်း ဖူးစာပါလို့ဖြစ်မှာပါ၊ ကျောင်းတက်တဲ့အချိန်တုန်းကရော၊ အခုသင်တန်းတွေတက်နေတော့ရော၊ သင်ဇာ

ကို စိတ်ဝင်စားလို့ ချဉ်းကပ်တဲ့သူတွေမှ အများကြီး၊ သင်ဇာကထော့ တစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စားပေါင်း၊ ဒီကိုကိုကို မြင်မှပဲ သင်ဇာချစ်တယ် သွားတာ”

“သင်ဇာရယ်”

ပန်းလေးကို ထွေးဖက်မိရင်း အချစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးတာပြောဖို့အတွက် အားနာနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သင်ဇာအပေါ် ဘာကိုမှဖုံးကွယ်မထားချင်ဘဲ

“သင်ဇာ”

“ရှင် ကိုကို”

“ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ကိုကိုကိုချစ်သူရှိခဲ့ဖူးလားလို့ မပေးထားဘူးလား”

“ဟင်.. ရှိခဲ့လို့လား၊ အင်းလေရုံတော့ ရှိခဲ့နိုင်တာပဲ၊ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့သူမဟုတ်ဘူးဆိုရင်ပဲ သင်ဇာကျေနပ်ပါပြီ”

“အိမ်ထောင်တော့ မကျခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူတော့ ဖူးတယ်”

“အခု သူကရော”

“အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ၊ ကိုယ်လိုမပြည့်စုံတဲ့ကောင်ကိုထားပြီး အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ”

“ကိုကိုက မပြည့်စုံဘူး”

“အဲဒီအချိန်တွေက မိမိရဲ့ ဖမရှိ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေဆိုက်ပြီး ပညာသင်ဖို့ ကိုယ့်ဘာသာရုန်းကန်နေရတဲ့အချိန်တွေပေါ့၊ ကိုကိုကိုထားပြီး ပြည့်စုံတဲ့ကောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့တယ်၊ အခုချိန်လောက်ဆို ကလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်တောင်ရနေလောက်ပါပြီ”

“သူနဲ့အခုရော ဆုံဖြစ်သေးလားဟင်”

“ကိုကိုက အဲဒီအချိန်ကထည်းက နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားခဲ့တာလေ”

“အသည်းကွဲပြီး ကိုကိုတော်တော်ခံစားခဲ့ရမှာပေါ့နော်”
ဘုန်းနေလမဖြေသေးဘဲ ကော်ဖီကိုတစ်ခွက်လိုက်သည်။ ပန်းလေးကခွာသွားသော မြသင်ဇာမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာကြည့်နေ နှစ်ခြင်း ...

“သင်ဇာရှေ့မှ ကိုကိုဟန်လုပ်ပြီးဖြေတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ သင်ဇာ ခုခွင်မှလည်းယုံပါ၊ ပြောရရင် အဲဒီအချိန်က အသည်းကွဲဖို့ထက် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပဲ မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့် ခွဲပြည့်စုံမှုကြောင့် ထားခံခဲ့ရတာလေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ့်ဘဝကို ဒီလို ချစ်အောင်ကြိုးစားခဲ့တာ”

“အဲဒီနာကြည်းမှုတွေကို အခုထိသတိရနေတုန်းလား”

“ဟင်အင်း.. အဲဒီအချိန်ကထည်းက မေ့ထားခဲ့တာပါ၊ ကိုယ့် အတွက်ကိုယ်ပဲ ကြိုးစားခဲ့တာလေ၊ မမခိုင်ရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် အသည်း ကွဲနေဖို့တောင် အချိန်မရခဲ့ဘူး၊ ဝတ္ထုရော ကိုယ်ရော အလုပ်လုပ်ဖို့ အတွက် နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားခဲ့ကြတာ”

“ဪ... မမခိုင်က ကျေးဇူးရှိခဲ့တာပေါ့နော်”

သူ့ခေါင်းညှိတပြကာ သက်ပြင်းတွေကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

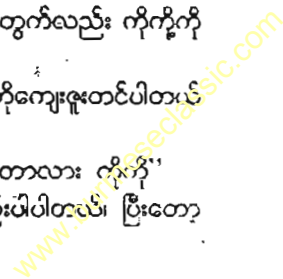
“ဒီလိုဝန်ခံရတာ ကိုကိုရင်ထဲပေါ့သွားတယ်၊ သင်ဇာက ကိုကို အချစ်ဦးမဟုတ်လို့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ အချစ်ဦးမဟုတ်ပေမယ့် သင်ဇာက ကိုကိုရဲ့ အချစ်ဆုံးပါ”

“သင်ဇာယုံပါတယ်၊ ဒီလိုဖွင့်ပြောတဲ့အတွက်လည်း ကိုကိုကို သင်ဇာ လေးစားပါတယ်”

“အဲဒီလို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကိုကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် သင်ဇာ”

“ဒီစကားတွေပြောချင်လို့ ဒီကိုခေါ်လာတာလား ကိုကို”

“ရှေ့ရေးအတွက် တိုင်ပင်ချင်တာလည်းပါပါတယ်၊ ပြီးတော့

ဒီနေရာလေးက ကိုကိုတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် အထိမ်းအမှတ် နေရာလေးပေါ့။ သင်ဇာကိုတွေ့ချင်ရင် ဒီနေရာလေးကို ကိုကိုလာခဲ့မယ်။ သင်ဇာက တွေ့ချင်ရင်လည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ကိုကိုကို ဒီနေရာမှာဆိုလေ။ ကိုကိုတို့ရဲ့ဆိုရပ်လေးပေါ့။ ချစ်သူနဲ့ ချိန်းထားတာကို ကန်ရေပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်း စောင့်ရတာ ဘယ်လောက်အိမ်ရှိလိုက်မလဲ။

ကိုကိုရဲ့စိတ်ကူးယဉ်မှုလေးကို သဘောကျကာ သူမ ပြုံးမိလိုက်သည်။ ကိုကိုရင်ခွင်မှာပြန်ပြီး မိန့်လိုက်ကာ

“သင်ဇာကို တစ်သက်လုံးချစ်ပါနော် ကိုကို”

“အင်း.. တစ်သက်လုံးချစ်မှာပေါ့ သင်ဇာရဲ့။ ကိုကိုက အကြာကြီးတောင် ခွဲမထားချင်ဘူး။ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်တာ”

“ဒါဆို ထမင်းစားဖိတ်တာကိုလာရင်းနဲ့ သင်ဇာယောက်ဆီ တိုင်ပင်လိုက်ပေါ့”

“ဟင်း.. သင်ဇာအစ်ကိုကရော ရှိမနေဘူးလား”

“ကိုကြီးက ကိုကိုတို့တွေ့ဖို့ မျက်နှာပူနေသေးတယ် ထင်မိတယ်။ ညီမနဲ့ပတ်သက်မယ့်သူဆိုတော့လေ။ ပြီးတော့ ကိုကြီးက ဒီရုတ်ထဲ အလုပ်လည်း တော်တော်များနေတာ။ ကိုကိုကိုတွေ့ဖို့ အချိန်မပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ.. ကိုကိုနားလည်ပါတယ်။ သင်ဇာယောက်မနဲ့ကော အရင်ပြောကြည့်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။ သင်ဇာအပေါ်ကောင်းစေတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပေးရမှာပေါ့”

ကိုကိုရဲ့သိတတ်မှုကြောင့် ကိုကိုကိုပို၍ လေးစားမြတ်နိုးသွားသည်။ သင်ဇာကို ဒီလိုမျိုးတစ်သက်လုံး ထန်ဖိုးထားပြီး ချစ်သွားပေးပါစေလို့ ရင်ထဲမှာဆုတောင်းမိရင်း...။

* * *

အသန်း (၁၉)

ဒီနေ့ သင်ဇာတို့အိမ်ကို ဆွေပြုမျိုးပြု မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရဖို့ လာခဲ့ရသည့်အတွက် အရင်နေ့တွေထက် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆေးဝတ်လာမိသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလည်းရှိတာမို့ ကိုယ့်ကိုလက်မခံဘူး သဘောမတူဘူးလို့ ငြင်းဆန်မလွှတ်မှာကတော့ သေချာသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတွေဖြင့် သူရောက်လာသည့်အခါ ဆ သင်ဇာက အပြေးလေးလာပြီးကြိုလေသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တော့ သင်ဇာက သူ့လက်မောင်းကိုလာပြီး ဖက်သွယ်၍..

“ကိုကိုစောသားပဲနော်။ သင်ဇာကနေ့လယ်စာ စားချိန်အမိပဲ ဘာမယ်ထင်တာ”

“ဪ.. ကိုကိုက နောက်ကျနေလို့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ သင်ဇာရဲ့။ စကားတွေ ဘာတွေပဲပြောရဦးမယ်ဆိုတော့ စောထွက်လာတာပေါ့။ ဘာလဲ သင်ဇာက မကြိုက်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သင်ဇာက ကိုကိုအကြိုက်လေးတွေပြောပြီး ဆန့်အတူချက်ပြုတ်နေတာ။ ရေလည်းမချိုးရသေးဘူး။ အလှလည်း မပြင်ရသေးဘူး”

“ဪ... သင်ဇာက ဒီအတိုင်းလေးလည်း လှပြီး ချောပြန်သားပါ။ ဝဏ္ဏက သူ့မျက်စိထဲမှာ မိုးကနတ်သမီးလေးတဲ့၊ ကိုကို့မျက်စိထဲမှာလည်း သင်ဇာကနတ်သမီးလေးပဲ”

“ဟွန်း... ပိုပြီ”

“မပိုပါဘူးဗျာ၊ ထကယ်ပြောတာပါ”

“ကံပါ... မြောက်မပြောလည်း ထမင်းတော့ကျွေးမှာပါနော် လာ ကိုကို၊ မမရွှေဝတ်လွှာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟင်... ဘယ်... ဘယ်သူ”

“သင်ဇာ့ယောက်မလေ ကိုကို့ရဲ့၊ အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီး ကိုယ့်ကားသံကြားတာနဲ့ ညှော်ခန်းထဲမှာထိုင်စောင့်နေတယ်”

“နာ... နာမည်ပြောတာ ခုနက သင်ဇာခေါ်လိုက်တာ”

“ရွှေဝတ်လွှာလေ... မမရွှေဝတ်လွှာ၊ ကိုကိုက အဲဒီနာမည် သိလို့လား”

“ဟင်... မ... မသိပါဘူး”

မဟုတ်ပါစေနဲ့။ နာမည်ပဲတူပါစေဟု ရင်ထဲက အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းမိလိုက်သည်။ ဒီနာမည်က သူ့နှင့်ရင်းနှီးပြီးသားပါ။

ထကယ်ကိုရင်းနှီးပြီးသားပါ။ သူ့ရဲ့အချစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ဝတ်လွှာ။

“ကိုကိုလာလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ... အင်း”

သူ့ဘာကြောင့်ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်နေစရာလိုသလဲ။ ဟုတ်ရင်တောင် သူ့နှင့်ဘာဆိုင်လို့လဲ။

သူ့မဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူ့မထားရစ်ခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမဆိုချစ်ခွင့်ရှိတာပဲ။

“မမရေ... ဧည့်သည်ရောက်လာပြီ”

“ဪ... အေး အေး”

“ကိုကို... ဒါသင်ဇာ့ယောက်မ မမရွှေဝတ်လွှာ၊ မမ ဒါသင်ဇာ့ကို ကိုဘုန်းနေလတဲ့”

“ဟင်”

ရွှေဝတ်လွှာ သွေးပျက်ထုန်လှုပ်သွားရသည်။ နာမည်က ဘုန်းနာမည်က မတူပေမယ့်၊ လူကတော့ တစ်ထေရာတည်း၊ တစ်ရပ်တည်းပါ။

လင်းကို... လင်းကိုပဲဖြစ်မှာပါ။

“ကျွန်တော် ဘုန်းနေလပါ”

“ရွှေ... ရွှေဝတ်လွှာပါ”

အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုလို လက်ကမ်းပေးလာ၍ နှုတ်ဆက်ဆိုက်ရသည့်အချိန်မှာ လက်ကိုဖျစ်ညှစ်ခံလိုက်ရ၍ မိမိရဲ့ရည်းစားဦးထင်းကိုဆိုတာ သေချာသွားခဲ့သည်။

ဒါ... ဒါမောင်ရဲ့ညီမလေး၊ မြသင်ဇာရဲ့ချစ်သူ၊ လက်ထပ်မည့်သူ ခဲ့လား။ ဟင်အင်း... ဟင်အင်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါ။ မဖြစ်သင့်ပါ။

“ကိုကို ထိုင်လေ၊ သင်ဇာရေချိုးပြီးမှ ထမင်းစားရအောင်နော်၊ အခုကော်ဖီသောက်ထားမလား။ သင်ဇာ သွားဖျော်လိုက်မယ်”

“သင်ဇာ... မမသွားဖျော်လိုက်မယ်၊ သင်ဇာထိုင်ပါ”

လင်းကိုကို စေ့စေ့ကြည့်ဖို့တောင် ခက်နေတာမို့ ရွှေဝတ်လွှာ ခပ်သုတ်သုတ်ထထွက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းထဲရောက်မှ လှုပ်ခတ်နေသော ရင်အစုံကိုလက်ကလေးနှင့်ဖိ၍ အသက်ကိုဝံ့ရှုကြည့်ရသည်။ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လှချည်လား။

မိမိရဲ့ရည်းစားဟောင်းက ယောက်မလေးရဲ့ချစ်သူတဲ့။

“မမဝတ်လွှာ အထွေးလေး ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ဪ... အထွေးလေး ရ... ရတယ်၊ ဧည့်သည်အတွက်

၁၁၄ ❖ လှမ

ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲဖျော်ရမှာပါ။ အထွေးလေး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ဆောင်

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမဝတ်လွှာ နေမကောင်းဘူးလားလို့ပါ။”

“ကောင်း... ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရတယ်ပေါ့ အထွေးလေး”

အထွေးလေးက မိမိအဖြစ်ကို စိုးရိမ်ပြီး အလိုက်တသိလာဆောင် ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုကူကြွေပျက်နေလို့မဖြစ်ပါ။

ဘယ်သူမှမသိအောင် ဟန်ဆောင်ပြီး လင်းကိုကိုရှောင်ထွက် သွားအောင်ပြောရမည်။ ဘာသဘောနဲ့ မိမိယောက်မကိုမုကြိုက်ရတာလဲ၊ မိမိကိုလက်စားချေချင်လို့လား။ သူ့ကိုအသည်းကွဲအောင် ထား ရစ်ခဲ့လို့ မိမိကိုတိုက်ခိုက် တုံ့ပြန်ချင်သည့်သဘောလား။

“ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါဦး”

လက်ကို မတုန်အောင်သတိထားရင်း လင်းကိုရှေ့မှာ ကော်ဖီ ခွက်လေးချပေးလိုက်ရသည်။ လင်းကိုက ကူကြွေမပျက်ပြီးနေလျက်နှင့်

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ မရွှေဝတ်လွှာ”

“မ... အခုပဲ မမအကြောင်းပြောနေတာ၊ သင်ဇာယောက်ျားက အရမ်းစိတ်သဘောထားပြည့်ဝတာ၊ ကိုကြီးအပေါ်လည်း သစ္စာပေး တယ်၊ နန်းကောင်းပီသတယ်၊ သင်ဇာကိုလည်း ညီမလေးလိုချစ်တယ်၊ စောင့်ရှောက်တယ်လို့”

“ဪ... အင်း”

“ဟိုလေ ကော်ဖီသောက်ရင်း မမနဲ့ခဏလောက်စကားပြော နေပါဦးနော်၊ သင်ဇာရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှထမင်းစားကြတာပေါ့”

“အင်း... သွားလေ သင်ဇာ၊ မြန်မြန်ချိုးနော် အအေးပတ်စေ မယ်”

“အင်းပါ ကိုကိုရဲ့၊ စိုးရိမ်နေလိုက်တာ တကယ်ပဲ”

“ချစ်လို့ စိုးရိမ်တာပေါ့ သင်ဇာရယ်”

မထိခဲ့ပြင်ပြီးပြီး ပြောလိုက်တာက မိမိကိုအရွံ့တိုက်နေသလိုပင်။

မိမိကိုအပြီးနှင့် လက်စားချေတိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် သင်ဇာလေးကို အသုံးချ ချီတိတာ သေချာနေပြီမဟုတ်ပါလား။

“လင်းကို”

“မင်းမှတ်မိသေးသားပဲ ရွှေဝတ်လွှာ၊ ငါက မင်းယောက်ျားယူ ချွားကတည်းက ငါ့ရှင်ငါ့အသံအားလုံး မေ့ထားလိုက်ပြီအောက်မေ့တာ”

“နင်ဘာလို့ သင်ဇာလေးကိုချစ်ခဲ့တာလဲ”

“ဘာ”

“နင်ငါ့ကိုလက်စားချေချင်လို့ သင်ဇာကိုအသုံးချနေတာ မဟုတ် ထား၊ သင်ဇာက ငါ့ယောက်မမှန်သိဖို့ ဒီလိုမျိုးအခြေအနေရောက် အောင်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟား... ရွှေဝတ်လွှာ၊ မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီကိစ္စ ဒီတွေ့တောင်မတွေ့မိဘူး၊ သင်ဇာကို မင်းယောက်ျားမှန်း ငါတကာယ်မသိ ခဲ့ဘူး၊ သူ့ကိုငါချစ်လို့ ချစ်ခဲ့တာ၊ သူနဲ့ငါ့ရဲ့ဆုံဆည်းမှုက အရမ်းကို နှစ်စင်းပါတယ်”

“နင်အပိုတွေမပြောနဲ့၊ နင်အသည်းကွဲခဲ့တာတွေအတွက် ဒီလို အကြံအစည်တွေရှိခဲ့တာဆိုရင် ရပ်တန့်ကရပ်လိုက်ပါ”

“ဟား”

ရွှေဝတ်လွှာ ပြောချင်တာတွေ ပြောနေတာကို သူသည်းမခံ နိုင်တော့၊ အသံကျယ်ကျယ်ပေါက်ကွဲလို့လည်း မဖြစ်နှင့် ရင်ထဲမှာတင်း ကျပ်လာသည်။ ရွှေဝတ်လွှာက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်အသံနှင့် ...

“ဒါမှမဟုတ် နင်ငါ့ကိုစိတ်မပြတ်သေးလို့လား၊ လင်းကို”

“မင်းကိုယ်မင်း အထင်ကြီးနေတာလား၊ ဘဝင်မြင့်နေတာလား ရွှေဝတ်လွှာ၊ ငါအရင်ကလင်းကိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့ ဘုန်းနေလဲဖြစ်နေပြီ၊ အေး... မင်းသိအောင်ထပ်ပြောမယ်၊ ငါဆိုတဲ့

ကောင်က မိန်းမတစ်ယောက်ကိုနှစ်ခါထပ်မချစ်ဘူး။ အဲဒီမိန်းမအတွက်နဲ့ လက်စားချေလောက်အောင် ငါမရူးနိုင်ဘူး။ ဟိုအရင်အချိန်ကတည်းက မင်းကို ငါပေးထားခဲ့လိုက်တာ ဝေ့ဝေ့လို့လား”

“ဒါဆိုလည်း သင်စာနဲ့ကိစ္စမေ့လိုက်ပါ။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်တာ၊ နင်နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ လင်းကို”

“ဟိုမှာ သင်စာလာနေပြီ”

မေးမော့ကာ ခပ်တိုးတိုးအသံပြုလိုက်တော့ ရွှေဝတ်လွှာ တီခနဲ အသံတိတ်ကျသွားပြီး မျက်နှာပါ ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

“ဪ... သင်စာ ရေချိုးပြီးသွားပြီလား။ မမထမင်းပွဲပြင်လို့ပဲ တော့မယ်လေ”

“သင်စာလည်း အတူတူပြင်မယ်လေ မမ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ အတွေးလေးနဲ့ ပြင်လိုက်ပါ့မယ်။ သင်စာက ကိုဘုန်းနေလနဲ့ စကားပြောလိုက်ပါဦး။ ကိုဘုန်းနေလ ခဏလေးပါနော်။ ကျွန်မ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ၊ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် မပြန် သေးပါဘူး။ သင်စာနဲ့ တိုင်ပင်စရာတွေရှိသေးလို့”

ရွှေဝတ်လွှာ မျက်မှောက်ကြည့်ကြည့်လျက်၊ သင်စာမမြင်အောင် ဘာမှမပြောဘဲ သတိပေးနေသည်။ သူလည်းပြောဖို့ မရည်ရွယ်ပါ။

သင်စာအနေခက်သွားနိုင်သလို သူတို့နှစ်ယောက်ဝေးသွားနိုင် သည့် ကြံ့မှာဆိုလည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ရွှေဝတ်လွှာထွက်သွားသည့်အချိန်မှာ သင်စာပန်းလေးကိုစက်၍ ဆံနွယ်လေးတွေကို ရှိုက်နမ်းလိုက်ပြီး

“ခေါင်းလျှော်လာတာလား။ ရှန်ပူနဲ့လေးက မွှေးနေတာပဲကွာ

ပါးကသနပ်ခါးကရော မွှေးလားမသိဘူးနော်”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ကြော်ငြာတွေထဲကလို သိချင်ရင် မွှေးကြည့်လို့ပြောပါလား”

“အင်း... မွှေးကြည့်”

ပါးလေးထိုးပေးလာတော့ သူ့အသည်းတွေယားသွားကာ ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရှိုက်ခနဲ နမ်းမွှေးပစ်လိုက်သည်။ သင်စာက ခေါင်းလေး မော့ထားလျက်နှင့်ပင်...။

“မမဝတ်လွှာနဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေလားဟင် ကိုကို”

“အင်း... ဘာအဆင်မပြေစရာရှိလဲ။ တွေ့တွေထူးထူးလည်း ပြောရသေးပါဘူး။ ကိုကိုတို့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ် သင်စာ၊ သင်စာ တို့ကြီးကိုပြောပါ။ မြန်မြန်လက်ထပ်ချင်စွယ်လို့”

“ဘာလို့လောတာလဲ ကိုကို၊ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်တွေပြီးရင် ခင်လက်စွဲ စကားပြောဖို့လည်း အဆင်ပြေသွားမှာပါနော် ကိုကို”

“အင်းပါသင်စာရယ်၊ ကိုကိုက သင့်စာနဲ့မခွဲနိုင်လို့ပါ”

“ဘာလို့ခွဲရမှာလဲ၊ သင်စာတို့ အခုလည်း တွေ့နေရတာပဲ”

မြသင်စာက သူ့ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုနား မထည့်။ သူမကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်တာကတော့ အသေအချာပါ။ အခုရွှေ

ဝတ်လွှာက ဘာတွေထင်မြင်ယူဆနားလည်မှုလွှဲပြီး ကန့်ကွက်နေခဲ့ရတာ ပဲ။ တကယ်ဆို ရွှေဝတ်လွှာနှင့် ချစ်ခဲ့ကြသည်က ဟိုးလွန်ခဲ့သည် ငါး

နှစ်ကျော်က အတိတ်မှာပါ။ သူမထားရစ်ခဲ့သော အတိတ်မှာချန်ထားခဲ့ ထို့ ရနေတာပဲ။ သူ့အခုချစ်နေသော မြသင်စာက သူမရဲ့ယောက်မဖြစ်

အဖို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေစရာလား။ သူမကို ချစ်နေတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သိနေလျက်

နဲ့...။

***

အခန်း (၂၀)

“ဘာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သင်ဇာရဲ့ယောက်မက မင်းရဲ့ အရင်အချစ်ဦးလား၊ ဟိုတစ်ခါ ဝိုက်ဆံလာပြီး အလျော်လာပေးတဲ့ ထစ်ယောက်၊ သင်ဇာ့အစ်ကိုရဲ့ မိန်းမဆိုတာလေ”

ဝဏ္ဏအရမ်းကို အံ့ဩနေသည်။ သူ့ချစ်သူရွှေဝတ်လွှာကို ဝဏ္ဏကို တစ်ခါမှမိတ်ဆက်မပေးဖူးပါ။

သူနေရသော အဒေါ်တို့အိမ်ကို ဝဏ္ဏမှမရောက်ဖူးတာ။

“ငါလည်း အရမ်းအံ့ဩသွားခဲ့တယ်၊ တွေ့နေတဲ့တစ်လျှောက်လုံးမှာ သင်ဇာက သူ့ယောက်မနာမည်တစ်ခါမှ မပြောပြခဲ့ဘူး။ ငါနာမည်ပြောင်းထားခဲ့တာဆိုတော့ သင်ဇာက သူ့အိမ်ကိုပြောပြထားလည်း ရွှေဝတ်လွှာသတိထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲ၊ ကံကြမ္မာက ဘာလို့ ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်ရတာလဲ”

“ဟဲ့... ထားပါတော့၊ သင်ဇာက ရွှေဝတ်လွှာရဲ့ယောက်မထဲ ထားပါတော့၊ သူနဲ့ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပြီလေ၊ အခု သင်ဇာနဲ့ ချစ်တာ သူ့ကိုဘာထိခိုက်လို့လဲ၊ မင်းလက်ထပ်မှာ သင်ဇာကို သူနဲ့ဘာမှမဆိုဘူး”

“အဲဒါကို ငါနားမလည်တာ၊ သူက သူ့ကိုနာကြည်းသွားစဉ် ငါက သင်ဇာကို အသုံးချတာလို့ စွပ်စွဲတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အသည်း

တွဲရတာကို မကျေနပ်လို့ သူ့ကိုပြန်တိုက်ခိုက်တာတဲ့”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ”

“အဲဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့ကိုမမေ့နိုင်လို့လားတဲ့လေ၊ ငါကပဲ သူ့အိမ်ထောင်ရေးမိသားစုအကြောင်း စုံစမ်းပြီး ဒီလိုဖြစ်အောင်ကြံစည်ထားသလိုပဲ”

“ဟား... ဒီမိန်းမ ဘာတွေလာကြောင်နေတာလဲ၊ အမိပွယ်မရှိတာ၊ မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“သူကနောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၊ ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါတဲ့၊ ငါက သင်ဇာကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ရအောင်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ဒါအမှန်ပဲ၊ ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်တယ်”

ဝဏ္ဏအားရကျေနပ်သွားသည်။ လူခိုက်အားပေးလုပ်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မခံမရပ်နိုင်လို့ တိုက်တွန်းတာပဲဖြစ်မည်။

သူ့ရင်ထဲမှာဆုံးဖြတ်ချက်တို့ ခိုင်မာနေကာ...

“ငါ သင်ဇာကို မစွန့်လွှတ်ဘူး၊ သူ့ထားခဲ့တုန်းက ငါဒီအတိုင်း နေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ငါ့မှာ ဘာအင်အားမှမရှိလို့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖွဲ့နဲ့ပစ်ခံရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်မာနထိခိုက်လဲ၊ အခုမာနထိခိုက်မှာစိုးလို့ သင်ဇာကိုမစွန့်လွှတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သင်ဇာကို ငါချစ်လို့၊ ငါအရမ်းချစ်လို့ မစွန့်လွှတ်တာ”

“မင်းပိုင်ဆိုင်သင့်ပါတယ်၊ မင်းအတိတ်ကိုလွှမ်းမနေတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်သူထားခဲ့တုန်းကမူလည်း နာကျင်နေတာ အသည်းကွဲနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေဝတ်လွှာကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေ၊ သူ့ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ အပြီးအပိုင်ထားခဲ့ပြီး မင်းအတွက်မင်း ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့တာ ငါအသိဆုံး၊ သူ့သံသယနဲ့ စွပ်စွဲနေတာ အရှက်မနေနဲ့၊ လိုအပ်ရင် သင်ဇာကို ရှင်းပြလိုက်”

ဒါကိုတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာမို့ ဘုန်းနေလေ ခေါင်းယမ်း

လိုက်ရသည်။

“သင်ဇာသိရင် သူ့အစ်ကို သိရင်၊ ငါတို့ဘယ်လိုလုပ် နိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ သင်ဇာနာကျင်သွားရလိမ့်မယ်။ ငါ့မှာအချစ်ဦးတော့ သူ့နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့်၊ သူ့ယောက်မဖြစ်နေတာကိုတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ ခံစားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါသာမန်အဆင့် အတန်းမတူ မိဘတွေသဘောမတူတဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုမိန်းမရဲ့ချစ်သူကို ချစ်သူတော်လိုက်ရတဲ့ ခံစားချက်၊ သူ့ရော ရွှေဝတ်လွှာစွပ်စွပ်သလို အဆုံး ချခံရတာပါလို့ တွေးမသွားနိုင်ဘူးလား။”

“အေး... အဲဒီလိုတော့ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီမိန်းမက အဖို့ အထောင်လုပ်လိုက်ရင် ပိုတောင်ပွဲပြီးသွားဦးမယ်။ သူကလည်း သူ့ယောက်ျားကို မင်းက သင်ဇာကို ရည်းစားဦးရဲခဲ့တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့သလို ဖွင့်ပြောထားခဲ့တယ်ဆိုရင် မိန်းမကိုယ်ယုံကြည်နေခဲ့မှာလေ။ သူ့မိန်းမရဲ့ ရည်းစားကို သူ့ညီမနဲ့ပေးစားပါလား။”

ဝဏ္ဏရဲ့တွေးဆမှုက သူ့တွေးထားခဲ့သလိုပင်။ ရင်ဖွင့်ချင်လို့ ဝဏ္ဏကို အိမ်ခေါ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ဝိုင်ပုလင်းတွေချထားပေးမယ့် သူ့ရော ဝဏ္ဏရော နည်းနည်းလေးမှ မသောက်ဖြစ်သေးပါ။

ရွှေဝတ်လွှာ တားဆီးမှုတွေကိုနားမလည်နိုင်ဖြစ်ရင်း မခံချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။ တကယ်ဆို ရွှေဝတ်လွှာနှင့်က ပြီးပြီးသား ကိစ္စတွေ။

ဝဏ္ဏက စားပွဲခုံကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး နောက်တစ်မျိုးစဉ်းစားလို့ ရဟန်ဖြင့်

“ရွှေဝတ်လွှာက မင်းကိုစိတ်မကုန်လို့များလား။”

“အား... မဟုတ်တာ။ ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်တောင်ပြု သွားသေးတာ။”

“အဲဒါလေ။ မင်းကိုချစ်ရဲ့နဲ့ မိသားစုအခက်အခဲကြောင့် မင်းကို

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ အခုသူ့ယောက်မနဲ့ရရင် တစ်အိမ်တည်းနေရမှာ မျက်နှာပူ အနေခက်နေတာမျိုး။”

“မျက်နှာပူ အနေခက်တာတော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါ့ကို စိတ်မကုန်လို့ ချစ်နေသေးလို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သင်ဇာက ပြောတယ်။ မမရွှေဝတ်လွှာက ကိုကြီးအပေါ် သစ္စာ မထား အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း ပီသတယ်။ သူ့အပေါ်လည်း ညီမရင်း မထားတစ်ယောက်လို ကောင်းတယ်တဲ့။ ပြောရရင် ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို သူ့ကျေနပ်နေတယ်။ သူ့ပျော်နေတယ်။”

“ဒီလိုဆိုတော့ မင်းနဲ့သင်ဇာကို ခါးခါးသီးသီးတားဆီး ပိတ်ပင် အဆုံးအကြောင်းအရင်းက”

“ငါဘာမှမသိချင်ဘူး။ သင်ဇာကို မြန်မြန်လက်ထပ်ချင်တဲ့ အကြောင်း သူ့အစ်ကိုကို ပြောခိုင်းထားတယ်။ သူ့အစ်ကိုသဘောထား တွေ ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ရွှေဝတ်လွှာကို ငါမယုံဘူး။ ဘာ သိချင်မလဲ ဝဏ္ဏ။”

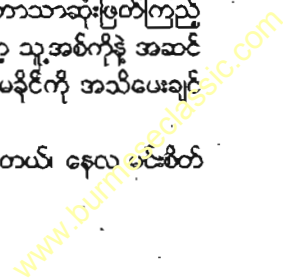
“နောက်ဆုံး အဆင်မပြေရင် ခိုးပြေးကွာ။ ဘာခက်တာမှတ် တဲ့။”

“သင်ဇာက မိကောင်းဖခင်သမီးလေ။ ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ရော မပြေးတဲ့အဖြစ်မျိုးတော့ မလုပ်ချင်ဘူး။”

“ဒီကိစ္စ မမခိုင်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမလား။”

“စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်ကိစ္စဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာဆုံးဖြတ်ကြည့် ပါလား။ သင်ဇာလည်း ငါ့ကိုခွဲနိုင်တာမဟုတ်တော့ သူ့အစ်ကိုနဲ့ အဆင် မပြေအောင်တော့ ညှိနှိုင်းနေမှာပါ။ မင်းနဲ့ဘာသာ မမခိုင်ကို အသိပေးချင် သေးထားလေ။”

“ဪ... အင်း အဲလိုလည်းကောင်းပါတယ်။ နေလ မင်းစိတ် မင်းရဲနေလား။”

“ဖြောင့်ဖြူးမယ်ထင်တဲ့အရာက ပြဿနာအကြီးအမားကြီး စိတ်တော့ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပဲ။ တိုက်ဆိုင်မှုက အခန်း အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်”

ဘုန်းနေလ မျက်နှာတကယ်ကို ညှိုးနွမ်းနေတာဖြစ်သည်။ ဝတ္ထု လည်း ဘယ်လိုဖျောင်းဖျရမလဲဆိုတာ မသိ။

“ရှေး... ဝိုင်သောက်လိုက်ကွာ၊ နည်းနည်းလန်းသွားတာပေါ့ ဝိုင်ခွက်ကို သူ့ရှေ့တိုးပေးတော့ သူ့ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“အချစ်အတွက် စိတ်ညစ်တာကို ငါဒီလိုနည်းနဲ့ မဖြေဖျောက် ချင်ဘူး။ အသည်းကွဲတုန်းကတောင် ငါအရက်တစ်စက်မှ မသောက်ဘဲ ဘဲနဲ့၊ ငါအခု သင်ဇာကြောင့် အသည်းကွဲနေတာမဟုတ်ဘူး။ ရွှေဝတ်လွှာ ဆိုတဲ့မိန်းမကိုပဲ မကျေနပ်တာ”

“အရမ်းတော့ ခံစားမနေနဲ့၊ မြသင်ဇာက မင်းဘက်မှာပဲရှိပါ ပါ။ မင်းကို သူ့အရမ်းချစ်တာ ငါသိတယ်”

“အေးပါကွာ”

နည်းနည်းစိတ်သက်သာရာရကာ ဆိုဗာထိုင်ခုံကို ခပ်လျှော့ လျှော့မှီ၍ ကျောကပ်ကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဝတ္ထုက ဝိုင်ကိုနှစ်ခွက် ဆင့်သောက်ပြီးမှ ...

“ငါနဲ့ မိုး အဆင်ပြေသွားလို့ ပျော်နေတဲ့နေ့မှကွာ၊ မနက်ဖြန် ဆို မင်းတို့လိုပဲ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဆိုင်မှာကျွေးမလို့ပဲ”

“မင်းအစီအစဉ်မဖျက်ပါနဲ့၊ ဒါမှ ငါနဲ့သင်ဇာတွေ့လို့ ကောင်း မှာ၊ ရွှေဝတ်လွှာသာ မရှုပ်ခဲ့ရင်၊ ပျော်တော့ ပျော်စရာကောင်းနေမှာပဲ ငါ့ကိုက အချစ်ရေးကံမကောင်းတာလား မသိပါဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ အတိတ်ကိုချန်ထားခဲ့ပြီးပြီဆိုရင် အနာဂတ်မှာရှိနေတဲ့ အားနဲ့ပျော်အောင်နေပါ။ မြသင်ဇာက အချစ်နဲ့ မဟုတ်ပေမယ့် အချစ်ဆုံးဆို”

“အဲဒါအမှန်ပါပဲ၊ ငါမညာပါဘူး၊ သင်ဇာကို တကယ်ချစ်တာ၊ ရွှေဝတ်လွှာနဲ့တုန်းက ရူးသွပ်မှုမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလေးအနက်တန်ဖိုးထား ပြီး ချစ်တာပါ”

ရင်ဖွင့်လိုက်ရ၍ ဝေဒနာသက်သာသွားသလိုဖြစ်သွားသော် လည်း ရင်ထဲမှာ အစိုင်အခဲတစ်ခုက ကျန်နေသေးသည်။ ဘာကြောင့် နူး ရွှေဝတ်လွှာလို မိန်းမနှင့် နောက်ထပ်ဆုံဖို့ဖြစ်လာရတာလဲ။ ကမ္ဘာကြီးကကျဉ်းသည်ဆိုတာ အခုမှသူယုံတော့သည်။ မနက်ဖြန်တွေ့အတွက် ဘာကြောင့်များ ရင်လေးနေသည် သိပေ...။

***

အခန်း (၂၁)

“သင်တော့အတွက်တော့ ဝတ်လွှာရင်လေးမိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဝတ်လွှာ”

ညီမအတွက်ဆိုတော့ မြတ်ဦးမောင် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ယှာယှာသလဲ ပြန်မေးမိသည်။ ရွှေဝတ်လွှာက ခုတင်ခြေရင်းမှာ ထိုင်နေလျက်နှင့် မြတ်ဦးမောင်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို အလောတကြီး မစီစဉ်စေချင်သေးဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝတ်လွှာ၊ နေ့လယ်က ညီမလေးချစ်သူ လာသွားတာ စိတ်တိုင်းမကူးစရာတွေ့လို့လား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး... ဟို...”

ရွှေဝတ်လွှာ ဘာပြောပြီး ဘယ်လိုတားဆီးရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘုန်းနေလဘက်က မိမိနှင့်သာ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဘာမှမပြစ်ပြောစရာမရှိပေ။ လုပ်ငန်းရှိသည်။ ကားရှိ အိမ်ရှိသည်။ အသိုက်အဝန်းမဲ့မို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာလာနေမှာလည်း သေချာ၏။ အပြစ်ပြောစရာတစ်ခုခုရှိခဲ့လျှင်တောင် မြတ်ဦးမောင်က ညီမကိုချစ်သောစိတ်နှင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလိုက်မှာပင်။

“ဟိုလေ... သင်ဇာလေးချစ်သူကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဝတ်လွှာ

ဝမ်းနည်းသွားတယ်၊ ကိုယ့်ပျက်စိအောက်မှာ ကိုယ်စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ကလေးက အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာပါလားလို့တွေးမိလိုက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ အရွယ်လည်း ငယ်သေးတယ်၊ ဝတ်လွှာ အရမ်းနူးမြောတယ်မောင်”

“မောင်လည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ညီမလေးကို တခြားတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်ရတော့မယ်လို့ တွေးမိတဲ့အချိန်မှာ ရင်ထဲမှာလစ်လာပြီး အရမ်းတိုနူးမြောသွားမိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ညီမလေးကို တခြားကို ခွဲမထုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ အတူတူလာနေနိုင်မယ့်သူမှ လက်ထပ်ရမယ်လို့ ပြောထားတာပေါ့။ ဘုန်းနေလက ဒီအိမ်မှာလိုက်နေမယ်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ညီမလေး မောင်တို့ပျက်စိအောက်မှာပဲရှိမှာပါ။ အရမ်း စိတ်ကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့”

မြတ်ဦးမောင်က မိမိအတွေးကိုမသိဘဲ ပခုံးကိုဖက်ကာ နှစ်သိမ့်နေသည်။ ရွှေဝတ်လွှာ သက်ပြင်းတွေချမိရင်းက...

“ညီမလေးက မြန်မြန်လောပြီး လက်ထပ်ချင်တယ်ပြောလာရင် လတ်တလောကြီး ခွင့်မပြုပါနဲ့ဦးမောင်၊ နောက်တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ဆိုထားမျိုးနဲ့ အချိန်ဆွဲထားပါ။ ညီမလေးကို အပျိုစင်ဘဝလေးနဲ့ မြင်ချင်သေးလို့ပါ။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်သွားတော့မယ်ဆိုတာကို လုံးဝမိစားနိုင်သေးဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဪ... ဝတ်လွှာရယ်၊ မင်းက ညီမလေးကို တကယ်မိခင်စိတ်နဲ့ကို ချစ်နိုင်တာပဲ၊ မိတတွေက ကိုယ့်သားသမီး ဘယ်အရွယ်ပဲရောက်သောက်၊ လူလားမမြောက်သေးဘူးဘဲထင်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုမှာ တခြားလူပေးလိုက်ရမှာ အရမ်းကြောက်ကြောက်တယ်။ မေတ္တာစိတ်နဲ့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးလေ။ အဲလိုမေတ္တာတွေထားဖို့အတွက် အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝတ်လွှာရယ်၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဇနီးမယားလေးကို မောင်တို့အဖို့ ချစ်ပါမယ်”

ရင်ခွင်ထဲဆွဲဖက်ကာပြောလိုက်သော မြတ်ဦးမောင်စကား

www.burmeseclassic.com

တွေ့ကြောင့် အားနာသွားခဲ့မိသည်။ တကယ်ဆို မိမိကအတ္တတစ်ခုကို လှည့်ဖြားနေခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။

“ဝတ်လွှာ”

“ရှင်”

“မောင်လေ သားတွေသမီးတွေမွေးပြီး မိသားစုဘဝလေး နေချင်တယ်ကွာ၊ ကလေးတွေရဲ့ ဆူဆူညီညီအသံတွေနဲ့ သားသမီး မိသားစုဘဝမျိုးလေး အရမ်းလိုချင်တယ်၊ မောင်တို့ဆေးစစ်ကြည့် အောင်နော်၊ ဒီမှာမွေးလို့မရရင် အိုကျီနဲ့တိုင်ပင်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ”

“မောင်... အလိုကိုယ့်ရင်သွေးမဟုတ်ဘဲ အစားထိုးကိုယ် ဆောင်ပြီး မွေးရတာမျိုးမလုပ်ချင်ဘူး၊ မောင် ကလေးလိုချင်ရင် ငွေ လိုရပါတယ်၊ ငွေတွေအရမ်းအကုန်ခံပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဆေးစစ်ကြည့် လို့ မောင်မှာအားနည်းချက်ရှိတာဆိုရင် မောင်အားငယ်ဦးမယ်၊ ဝတ်လွှာ ကဆိုရင်လည်း ဝတ်လွှာ သတ်သေချင်လောက်အောင် သိမ်ငယ်သွား မှာပဲ မောင်”

“ဝတ်လွှာရယ်၊ အဲဒါဆိုလည်း ညီမလေးကိုပဲ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ပြီး ကလေးတွေမွေးခိုင်းရအောင်လေ၊ တူလေး တူမလေးတွေဆိုလည်း ကိုယ့်သွေးသားအရင်းတွေပဲ မဟုတ်လား၊ နော် ဝတ်လွှာ”

ရွှေဝတ်လွှာ အသက်ရှူကြပ်ကာ မောဟိုက်လာ၍ မြတ်ဦးမောင် ပခုံးပေါ်မှီချလိုက်ရသည်။ ဒီယောက်ျားကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးလာပြီဖြစ်၍ သူ့ ဆန္ဒတွေမှန်သမျှ လိုက်လျောပြည့်ဆည်းပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှအလိုလုပ်လို့မရပါ။

“မောင်”

“ဟင်... ပြောလေ ဝတ်လွှာ”

“ဝတ်လွှာတို့၊ ကလေးတစ်ယောက်စမ်းပြီး မွေးစားကြည့် အောင်လေ၊ မောင်က ကလေးအရမ်းလိုချင်နေတာဆိုတော့ မွေးစား

ကလေးကို မောင်ချစ်လာမှာပါ။”

“အင်... မွေးစားမယ်ဆိုရင်တောင် မောင်က သမီးမိန်းကလေး ခိုချင်တယ်၊ ဒါမှဝတ်လွှာအတွက် အဖော်လည်းရ၊ ကြီးလာရင်လည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရ မခက်တော့ဘူး။”

“အို မောင်ရယ်၊ သမီးမိန်းကလေးက ဘယ်နယ်မခက်ရမှာလဲ၊ အရွယ်ရောက်ရင် ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်၊ အခုခေတ်မှာ သမီးမိန်းကလေး တိုပြီးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရခက်တယ်၊ သားယောက်ျားလေးဆိုရင် ခိုင်ကျကျ ပြားကျကျ၊ နောက်ဆုံးထိန်းမရ သိမ်းမရ ပွေ့ရင်ရှုပ်ရင်တောင် ခက်တော့ကြီးမလာဘူး မောင်”

“ဝတ်လွှာက သားဖောက်ျားလေးလိုချင်တာပေါ့။”

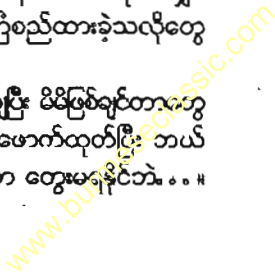
“အင်... ဝတ်လွှာက သားယောက်ျားလေးပဲ မွေးစားချင်တာ”
“ဒါဆိုလည်း ခဏတော့နေပါဦး ဝတ်လွှာရယ်၊ ညီမလေး အိမ် ဆောင်ပြုပြီး ဘာလေးမွေးလာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်၊ သားလေး မွေးရင် မောင်လိုချင်တဲ့ သမီးလေးကို မွေးစားလိုက်မယ်၊ သမီးလေးမွေး ရင်တော့ ဝတ်လွှာလိုချင်တဲ့ သားလေးမွေးစားလိုက်ပေါ့၊ မကောင်းဘူး လား”

ဝတ်လွှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုကိစ္စတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးလာရတာလဲ မသိပေ။

မြသင်ဇာ လက်ထပ်မည့်သူက ဘုန်းနေလသာမဟုတ်လျှင် ဒီလိုတွေ ရှုပ်ထွေးလာစရာအကြောင်းမရှိ။ မိမိကြစည်ထားခဲ့သလိုတွေ အဆင်ပြေပြေဖြစ်လာနိုင်မှာ မိမိကြာတော့ပေ။

မြတ်ဦးမောင်ရဲ့ ပုဒ်ကြည့်မှုနဲ့တွက်အသုံးချပြီး မိမိဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာမှာပါ။ အခုတော့ ဘယ်အရာတွေကို ဖွင့်ဖောက်ထုတ်ပြီး ဘယ် အရာတွေကို ဘယ်လိုပိတ်ပင်တားဆီးရမည်ဆိုတာ တွေးမရနိုင်ဘဲ...။

***

“သြော်.. အင်း မရှိပါဘူး”

မြသင်ဇာ အားကိုးရှာကာမေးလိုက်၍ အလိုက်သင့်ဖြေပေး
ထိုက်ရသည်။ ညီမကိုချစ်သောစိတ်နှင့် မြတ်ဦးမောင် လိုက်လျောလိုက်မှာ
နှစ်လည်း ရင်ထိတ်နေရသည်။ မြတ်ဦးမောင်က မျက်နှာမကောင်းစွာ
နဲ့ပင်..။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ညီမလေးရယ်၊ အခုစေ့စပ်ရင် စေ့စပ်ထား
နောက် အေးအေးဆေးဆေးမှ လက်ထပ်ရင်ရော”

“သြော်.. မောင်ရယ်၊ စေ့စပ်ထားတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ၊
မောင်ညီမကို အပျိုစင်လေးအတိုင်းမြင်ချင်တာဆို၊ စေ့စပ်ပြီးရင် ပိုင်တာ
ဆိုပြီး အမှားအယွင်းဖြစ်တော့ မိန်းကလေးဘက်ကနှစ်နာရုံပေါ့၊ ဒီလို
သင်ဇာရယ်၊ သင်ဇာကိုကြီးကလေး သင်ဇာကို လက်ထပ်မပေးချင်သေး
ဘူး ဒီအတိုင်းလေး မြင်ချင်သေးတယ်တဲ့၊ တကယ့် တကယ်အိမ်ထောင်
ပြုတော့မယ်ဆိုတော့ နှမြောနေတာပေါ့၊ သင်ဇာက ကိုကြီးကိုချစ်တယ်
ဆိုရင် ကိုကြီးစကားကို လက်ခံလိုက်ပါ”

“ဟဟ.. အဲဒါအဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ သဘောမတူစရာအကြောင်း
ထည်း မရှိဘဲနဲ့ ဘာလို့နောက်ဆုတ်ခိုင်းနေတာလဲ၊ သင်ဇာက ယောက်ျား
ပျိုပြီး အဝေးကိုထွက်သွားမှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုကြီးသက်သက်
ညစ်ပတ်နေတာ”

“ညီမလေး.. ကိုကြီးကို ဘယ်လိုတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ့်
ညီမလေးကို နှမြောတာ ညစ်ပတ်တာလား”

“ဒါဆို ကိုကြီးရစ်နေတာပဲ”

မြသင်ဇာ မွန်နေပြီဖြစ်၍ မနိပြာစဖူး ကိုကြီးကိုပြန်ပြောလိုက်ခံ
သည်။ ဘာမှ အဆင်မပြေရာလည်း မရှိဘဲနှင့် ဖြစ်သင့်လို့လား။

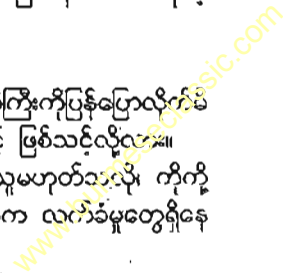
သူမလည်း အသက်မပြည့်သေးသည့်သူမဟုတ်သလို၊ ကိုကို
ဘက်ကလည်း အရာရာပြည့်စုံပြီးသားပင်။ အစက လက်ခံမှုတွေရှိနေ

အခန်း (၂၂)

“ညီမလေးက ဘာလို့မြန်မြန်လက်ထပ်ချင်နေတာလဲ၊ တစ်နှစ်
နှစ်နှစ်လောက်နေပါဦးလား၊ ကိုကြီး ဒီလိုပြောတာ ဘုန်းနေလနဲ့ သဘော
မတူလို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဝတ်လွှာကလည်း ပြောပါတယ်၊ ဘုန်းနေလထက်
လူကြီးလူကောင်း လူရည်သန်တစ်ယောက်ပါတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး
ငယ်သေးတယ်၊ ကိုကြီး မျက်စိထဲမှာ ကလေးလေးလို့ပဲထင်နေတယ်
အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်သွားမှာ ကိုကြီးခံစားလို့မရသေးဘူး ညီ
မလေးရယ်.. နော်”

မြတ်ဦးမောင် စကားကို မြသင်ဇာလက်မခံချင်သလို ခေါင်း
ယမ်းသည်။ အခုမှ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောလာတာ နားမလည်နိုင်ဘဲ
အစကတော့ ညီမလေး လက်ထပ်မည့်သူကို အကဲခတ်လို့
အောင်၊ စကားပြောကြည့်ရအောင်ခေါ်လာပါလို့ လက်ခံမှုတွေရှိခဲ့ပြီး
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မသိပေ။

“ကိုကြီးကလည်း လက်ထပ်ပြီးလည်း သင်ဇာက ဒီအိမ်မှာ
ကိုကြီးတို့နဲ့ အတူတူနေမှာပဲ ဥစ္စာ၊ ကိုကိုက အသေအချာကိုပြောထား
တာပါ၊ ကိုကြီးနဲ့ မမဝတ်လွှာကိုလည်း အစ်ကိုရင်း အစ်မရင်းတွေလို
သဘောထားမယ့်သူပါ၊ မမဝတ်လွှာလည်း တွေ့ပြီးပြီပဲဥစ္စာ၊ အဆင်
မပြေတဲ့ကိစ္စမျိုးမရှိပါဘူး.. နော် မမဝတ်လွှာ”

၁၃၀ ✧ လှဲမ

ပါလျက် အခု မမဝတ်လွှာကလည်း သူမဘက်က ရပ်တည်မပေးပေ။
တကယ် သူမကိုတန်ဖိုးထားလို့ နှမြောသည်ဆိုဦးတော့ အိမ်
မှာအတူနေပါမည်ဆိုတာကို နားလည်လက်ခံပေးလို့ မရဘူးလား။

ကိုကိုကို ဒီစကားတွေ ပြန်ပြောပြလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေ
ဦးမည်။ မနက်စာပိုင်းမှာ သူမစားသောက်နေရတာ စိတ်မပါတော့၍
ထထွက်လာခဲ့သည်။

“ညီမလေး ဘယ်လဲ”

“မိုးတို့နဲ့ ချိန်းထားလို့”

တိုပြတ်စွာပြောပြီး မြသင်ဇာ မျက်နှာစုပုပ်ပုပ်ဖြင့် ထွက်သွား
သည်။ မြတ်ဦးမောင်လည်း စားချင်သောက်ချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။

“မောင်”

“လက်ထပ်ပေးလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ် ဝတ်လွှာ
ရယ်၊ ညီမလေး မောင်ကို ဒီလိုတစ်ခါမှ မဆက်ဆံဖူးဘူး”

“သင်ဇာက လိမ္မာပါတယ်မောင်ရယ်၊ မောင်စကားကို နား
ထောင်မှာပါ။ အခုစိတ်ဆိုးတာက မောင်ထက်ချစ်ရမယ့်သူရှိသွားပြီဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်ပဲ၊ မောင်စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘူးလား”

ဝတ်လွှာ ဒီလိုမေးတော့လည်း စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းညှိတ်မိသည်။

တကယ်လည်း ဒီအစ်ကိုထက် ချစ်ရမည့်သူရှိသွားလို့ ဒီလို
ဆက်ဆံလိုက်တာမဟုတ်ပါလား။

ရင်ထဲတကယ်မကောင်းပါ။ ညီမလေးရဲ့ အမုန်းမခံရအောင်
လိုက်လျှောလိုက်ချင်ပေမယ့် ဝတ်လွှာကလည်း ညီမလေးကို အိမ်ထောင်
မကျစေချင်သေးတာမို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်မသိပေ။

ဝတ်လွှာကလည်း ညီမလေးအပေါ် မိခင်တစ်ယောက်လို
မေတ္တာတရား ကြီးမားလွန်းသည်မဟုတ်လား...။

* * *

အခန်း (၂၃)

“သင်ဇာ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”
ဘုန်းနေလ အရေးတယူမေးတာကို မဖြေနိုင်သေး။ မိုးနှင့်
တို့ဝဏ္ဏတို့ ချစ်သူဖြစ်ကြသည် အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျွေးမွေးညှော်ခံနေ
တာမို့ မိမိကြောင့်အပျော်တွေကို မပျက်စီးစေချင်။

“ကိုကိုပြီးမှ သင်ဇာတို့ ဟိုဆိုင်လေးကိုသွားရအောင်၊ အခု
တော့ သူတို့ကိုအားပေးလိုက်ပါဦး”

ခပ်တိုးတိုးသတိပေးရင် ကူနေ့မပျက်ပင် သူတို့နှင့်အတူတူ
ပျော်ရွှင်ပေးလိုက်သည်။ စားကြသောက်ကြ အော်ကြဟစ်ကြဖြင့် မာလာ
ဇညှော်ခံပွဲပြီးလို့ ဒင်နာညှော်ခံသလိုပင် ဆူညံပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သူမနှင့်
တို့ကိုတုန်းကလိုပါပဲ။ မိုးနှင့် ကိုဝဏ္ဏကြီးကို နမ်းခိုင်းကြသည်။ တစ်
ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မုန့်တွေခွဲကျွေးခိုင်း၏။ ဒီထဲမှာ ဝေဝေလွင်
တစ်ယောက်သာ အတွဲမရှိဘဲ လစ်လပ်လျက်ရှိသည်။ ဝေဝေလွင်ကို
ဘယ်သူနှင့် အောင်သွယ်ရမလဲ၊ နောက်မှစဉ်းစားပေးရဦးမည်။

အပြန်လမ်းခွဲကြသည့်အချိန်မှာတော့ ကိုကိုနှင့် သူမတွေနေကျ
ဆိုင်လေးကို လာခဲ့ကြသည်။ အခုမှသက်ပြင်းတွေ လေးလံစွာရုပ်လိပ်၏။
“သင်ဇာ”

“ကိုကြီးတို့က နောက်မှအေးအေးဆေးဆေးလက်ထပ်ပါလား”

www.burmeseclassic.com

၁၃၂ ◊ လှမ

လို့ ပြောနေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် ကိုကို”

“သင်ဇာယောက်ကောရောလား”

သိပြီးသားမို့ မေးလိုက်မိချိန်မှာ သင်ဇာက ခပ်သွက်သွက်လေး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဒီကိစ္စကျမှ မမဝတ်လွှာလည်း သင်ဇာဘက်ကရပ်တည်မပေး တော့ နားလည်ရခက်နေတယ်”

“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်တဲ့လဲ”

“သင်ဇာကို အဖျိုးစင်ဘဝလေးနဲ့ မြင်ချင်သေးလို့ အိမ်ထောင်ကျ သွားပြီဆိုတာကို လက်မခံနိုင်သေးဖို့တဲ့”

“ဪ”

ရွှေဝတ်လွှာ အကြံအစည်ပဲဆိုတာ အတတ်သိလိုက်သည်။ ရွှေ ဝတ်လွှာ ဘာတွေများ ဖြစ်ချင်နေတာလဲ။

“ကိုကို”

“ဟင် သင်ဇာ”

“လက်ထပ်ဖို့ကို တစ်နှစ် နှစ်နှစ်စောင့်ခိုင်းနေတယ်... အဲဒီ”

“သင်ဇာ ဆန္ဒမရှိရင် ကိုကိုစောင့်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ဆန္ဒဆို ရင်တော့ သူတို့လည်း သင်ဇာအရွယ်မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပဲကွာ။ နည်း နည်းနားလည်ပေးသင့်ပါတယ်။ အိမ်ခွဲနေမှာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဘာ ကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုကိုအရွယ်နဲ့ နောက်ထပ်စောင့်ခိုင်း မယ်ဆိုတာက...”

“သင်ဇာကတော့ လက်ထပ်ဖို့ ဇွတ်ပြောကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်။ အဲလိုချုပ်ချယ်ကန့်သတ်တာမျိုး သင်ဇာလည်း မကြိုက်ဘူး။ နောက်ဆုံးလက်မခံဘူးဆိုရင် သင်ဇာမှာကိယံဝန်ရှိတယ်တွေ ဘာတွေ လုပ်ပစ်လိုက်မှာ”

“ဟင်... သင်ဇာ”

“မဟုတ်ကဟုတ်ကနဲ့ စိန်ခေါ်သင်ရင်လည်း ခေါ်ရုံပဲ ကိုကို၊ အဆင်မပြေစရာအကြောင်းမရှိဘဲ အဆင်မပြေဖြစ်နေရတာကို သင်ဇာ ကျေနပ်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ”

ကလေးဆိုးလေးလို့ နှုတ်ခမ်းစွဲကာပြောနေတာမို့ သူ့မြတ်နိုး သွားမိသည်။ သင်ဇာကိုယ်လေးကို သူထွေးဖက်လိုက်ပြီး

“ကိုကိုလည်း သင်ဇာနဲ့ ခွဲမနေနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ် ထာတော့ ပိုပြီးတော့တောင် မြန်မြန်လက်ထပ်ချင်သေးတယ်။ သင်ဇာ ကိုကိုကိုကို နားဝင်အောင်ပြောကြည့်ပါဦး။ ခုနပြောတဲ့ လက်နက်ကိုထုတ် သုံးတာက သင်ဇာသိကွာရော၊ ကိုကိုသိကွာရော ထိခိုက်တယ်။ တကယ် လို့ မဖြစ်မနေဆိုရင် သင်ဇာကိုကိုကိုကိုကိုတွေကြည့်ပါမယ်”

“ကိုကိုက မမရွှေဝတ်လွှာပြောပေးရင်တောင် ရပါတယ်။ မမကို ကိုကိုကအရမ်းချစ်တာလေ။ ကလေးယူဖို့ကိစ္စကို မမရွှေဝတ်လွှာ က ဆေးမစစ်ချင်ဘူးဆိုတာတောင် နားထောင်တယ်”

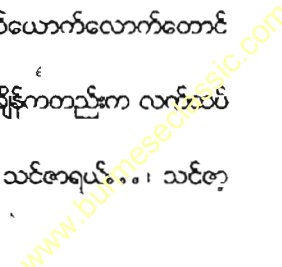
“ဟင်... သူတို့က အခုချိန်ထိတောင် ကလေးမရကြသေးဘူး လား”

“မသိပါဘူး။ ကိုကိုကလား။ မမရွှေဝတ်လွှာကလား ချွတ်ယွင်း ချက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ။ မမရွှေဝတ်လွှာကတော့ ရင်သွေးမရလည်း မိဘပဲ ခဏဟာကနေ ကလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးစားလိုက်မယ်လို့ပြော တယ်။ ကိုကိုက သင်ဇာတို့ ရင်သွေးလေးရရင် ချစ်လို့ရတာပဲဆိုပြီး မွေးစားဖို့ကို မလုပ်ခိုင်းသေးတာ”

“ဪ... ကိုကိုက သူတို့ကလေးနှစ်ယောက်လောက်တောင် ချပြီ ထင်နေတာ”

“ဟင်... ကိုကိုက ကိုကိုကိုကို အိမ်အချိန်ကတည်းက လက်ထပ် တယ်ထင်လို့ အဲဒီလိုတွေးမိတာလဲ”

“ဟိ... မှန်း... မှန်းဆကြည့်တာပေါ့ သင်ဇာရယ်... သင်ဇာ

အစ်ကိုလည်း ကိုကိုအရွယ်ပဲမဟုတ်လား၊ ကိုကို အဲဒီအချိန်ကလက်ထပ်
ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက်ရနေလောက်ပြီ
ပေါ့။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုကိုအိမ်ထောင်မကျခဲ့လို့ သင်ဇာနဲ့တွေ့
တာ၊ သင်ဇာလည်း ကိုကိုနဲ့နီးချင်ပြီ ကိုကိုရယ်”

“သင်ဇာရယ်”

ဒီကောင်မလေးရဲ့အချစ်ကို သူမလေးစားဘဲမနေနိုင်ပါ။ ချစ်
တတ်လှမ်းသည်အတွက် သူမခွဲနိုင်ဖြစ်နေရခြင်းပင်။

သူနှင့် သင်ဇာရဲ့အချစ်ရေးက ဘယ်လိုများဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ဧ
ဝတ်လွှာနှင့်တွေ့ကြည့်ဖို့တော့ လိုပြီထင်သည်။

မသိမသာ သင်ဇာ့ဆီမှာ ဖုန်းနံပါတ်စုံစမ်းကြည့်ပြီး .....

အခန်း (၂၄)

“မင်းဘာလို့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ရှုပ်နေတာလဲ ရွှေ
ဝတ်လွှာ၊ မင်းငါ့ကို မျက်နှာပူလို့လား၊ ချို့မမဟုတ် မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်
တွေအတွက် ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဘဲသူလို မျက်နှာချင်း မဆိုင်
ရဲဖြစ်နေတာလား”

“မဖြစ်သင့်လို့ ငါတားနေတာ၊ ဟိုအရင်ချိန်ကတည်းက နင့်ကို
အားနာဖို့ ငါ့မှာအခွင့်အရေးမရှိခဲ့ဘူး၊ ငါမိသွားစုအတွက် ရွေးချယ်လိုက်ရ
တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကိုပဲ ငါကျေနပ်အောင်နေခဲ့တာ”

“အခု နင်အဆင်ပြေနေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုအဆင့်အတန်း
မြင့်မြင့် ထည်ထည်ဝါဝါနေရတဲ့ဘဝမှာ နင်ပျော်ရွှင်တယ်မဟုတ်လား၊
ငါ နင့်ကိုမနာလိုမဖြစ်ဘူး ရွှေဝတ်လွှာ၊ ငါ့ဘဝ ငါ့အနာဂတ်ကို အနှောင့်
အယှက်မပေးဖို့ဘဲ ငါမေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်၊ ငါဘယ်သူနဲ့လက်ထပ်ထပ်
နိုင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“နင်တခြားဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်ထပ် ငါမဆိုင်သလိုနေလို့ရ
တယ်၊ အခု သင်ဇာက ငါ့ယောက်မ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ငါနဲ့ပတ်သက်ရ
တော့မှာပဲလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်မဆိုင်သလိုနေလို့ရမှာလဲ၊ နင့်မှာမိန်းမ
ဒီလောက်ရှားနေလို့လား၊ သင်ဇာကလွဲရင်”

“ငါ သင်ဇာကိုပဲလက်ထပ်မှာ”

ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာစွာနှင့် ယတိပြတ်ပင် ပြောချလိုက်သည့် ရွှေဝတ်လွှာ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ပို၍ခိုင်မာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေဝတ်လွှာနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ချင်ပေမယ့် သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အသိပေးချင်လို့ ချိန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြော စရာတွေများနေ၍ ရွှေဝတ်လွှာလည်း ရောက်အောင်လာခဲ့တာဖြစ်မည် ထင်၏။

အစိမ်းရောင်မျက်လုံးများနှင့် ခက်ထန်မှုတွေကြောင့် သူမမှာ ဘာအငြိုးတွေရှိနေလဲ နားမလည်နိုင်အောင်ပင်။ တကယ်ဆို ကိုယ်က သူမချန်ထားခံရသူပါ။

“နင် သင်တို့ကိုလုံးဝလက်မထပ်ရဘူး။ လက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူး လင်းကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးခွန်းနှင့် မေးမိလိုက်ချိန်မှာ သူမချာခနဲ တစ်ဖက်ကိုလှည့်သွားသည်။ သူမတစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားတာတော့ အထင်အရှားပင်။

“ငါမေးတာဖြေလေ၊ သင်တို့ကို ငါဘာလို့လက်ထပ်လို့ မဖြစ် တာလဲ”

“နင့်ကို ငါရှင်းပြမနေနိုင်ဘူး လင်းကို၊ မဖြစ်လို့ မဖြစ်ဘူးပြော တာ နင်လက်ခံလိုက်ပါ”

“နင်ထားခဲ့တုန်းက နေခဲ့ရသလိုမျိုး ငါ့ကိုအမိန့်တွေနဲ့ နောက် ဆုတ်သွားအောင်မလုပ်နဲ့ ရွှေဝတ်လွှာ၊ အကြောင်းအရင်းမရှိဘဲ၊ နင် ဖြစ်ချင်တာပဲပြောနေတာ နင်အားမနာတတ်ဘူးလား၊ ငါနဲ့ သင်ဇာအကြား မှာ နင့်ကိုဂြိုဟ်တစ်ကောင်လို့ မသတ်မှတ်ချင်ဘူး”

“နင်သတ်မှတ်ပြီး ဒီအသိုက်အဝန်းထဲ ဝင်မလာရင် ပိုကောင်း တယ် လင်းကို၊ နင့်ကို သင်ဇာကလွှဲပြီး ငါ့ရော မောင်ရော လက်မခံဘူး”

“ငါကလည်း သင်ဇာတစ်ယောက်ပဲ လက်ခံဖို့လိုတာပဲ။ ငါ ထက်ထပ်ချင်တာက သင်ဇာလေ၊ နင်တို့လက်မခံတာကို ငါဂရုစိုက်စရာ ထား”

“လက်ထပ်ခြင်း၊ အိပ်ထောင်ပြုခြင်းမှာ အသိုက်အဝန်းမပါလို့ ချော့နူး၊ သင်ဇာက ရူးမိုက်တဲ့အရွယ်မဟုတ်ပေမယ့် နင့်ကိုရူးသွပ်နေ တာ - လက်မထပ်ရအောင် နင်ပျောင်းဖျသင့်တယ်”

“နင်ဒီလောက်ခါးသီးနေတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါနဲ့ချစ်သူဖြစ် ခဲ့တာကြောင့်လား၊ ဒါဆို ငါ့ကိုရူးသွပ်နေတဲ့ သင်ဇာကိုရှင်းပြလိုက်လေ၊ ဘုန်းနေလက မမရဲ့အချစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လို့ လက်မထပ်ပါနဲ့လို့”

“လင်းကို”

“မင်းယောက်ျားလည်း အမှန်တရားသို့သင့်တယ်ထင်တာပဲ၊ အဲဒီမင်းဘာကြောင့် ငါနဲ့သင်ဇာကို လက်မထပ်စေချင်တာလဲဆိုတာ ချင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်သွားတာပေါ့”

“လင်းကို... နင်... နင်”

ပါးစပ်ဖျားရောက်လာသော စကားလုံးတို့က ပြောမထွက်။ နာကျင်မှုများကြောင့် မျက်ရည်တွေရစ်ပိုင်းလာသည်။ ဒီလိုဝေဒနာ ဂုက္ခမျိုး ခံစားရလိမ့်မည်ဟု တွေးပင်မတွေးခဲ့ဘူးပါ။

ထိုအချိန်မှာ မိမိရဲ့ဟန်ဖုန်းလေးက မြည်လာသည်။ ဝင်လာ ဆွာနံပါဝတ်ကြည့်ပြီး ရွှေဝတ်လွှာ ခပ်မြန်မြန်ပင် ဖုန်းဖွင့်နားထောင် ချိတ်၏။

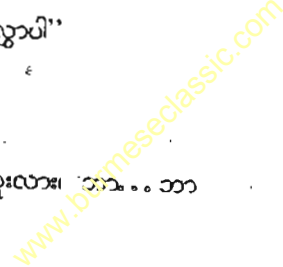
“ဟယ်လို... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မရွှေဝတ်လွှာပါ”

“... ..”

“ရှင်... ဘာ... ဘာဖြစ်တယ်”

“... ..”

“ဘာ... အလင်းလေး နေမကောင်းဘူးလား၊ ဘာ... ဘာ

ဖြစ်တာလဲရှင်”

“...”

“ရှင်... ရှင် သွေးလွန်တုတ်ကွေး၊ အရမ်းစိုးရိမ်ရလား၊ တော်တော်လေးစိုးရိမ်ရလား”

“... ..”

“ဆေးရုံပို့ရမယ်ဆို ပို့လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ အခုပဲလာခဲ့ပါမယ်... ဟုတ်ကဲ့... ဂရုစိုက်လိုက်ပါနော်၊ ကျွန်မ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်၊ ငွေရေးကြေးရေးလုံးဝနောက်ဆံ့မတင်းပါနဲ့ လုပ်သာလုပ်လိုက်ပါ”

“ဟာ... ရွှေဝတ်လွှာ ဟိတ် နေဦးလေ”

စကားပြောမပြတ်သေးတာမို့ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဇွတ်အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း ရွှေဝတ်လွှာက ပြန်စောင်းပင်ခတ်မသွားပေ။ ဘာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အလင်းရိပ်ဆိုတာ သွေးလွန်တုတ်ကွေးဖြစ်နေသည်ဆိုတာကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒီလိုစိုးရိမ်တကြီး ပြေးသွားပုံထောက်တော့ သူမရဲ့ဆွေမျိုးသာချင်းမောင်လေးတစ်ယောက်များလား။

ဆေးရုံတောင် တင်ခိုင်းသည်ဆိုတော့၊ တော်တော်လေးစိုးရိမ်စရာကောင်းနေလို့ဖြစ်မည်။ အလင်းရိပ်တဲ့၊ နာမည်လေးကြားရတာတော့ ရင်ထဲအေးမြသွားသလိုပါ။ နာမည်လေးကိုက အေးချမ်းသည့် အတိတ်နိမိတ်ပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ငူငိုငံ့ ကျန်ရစ်တာမို့ ပြန်ဖို့စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ဝဏ္ဏဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

“အေး ပြောဝဏ္ဏ”

“မင်းဘယ်မှာလဲ”

“စားသောက်ဆိုင်မှာ”

“ဟာ... မင်းက ငါ့ကိုမခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း သွားကွဲ”

သာလား၊ မင်းသစ္စာဖောက်ပဲ”

“ငါရွှေဝတ်လွှာနဲ့ ဝေ့နေတာပါ”

“ဘာ”

“အခုတော့ သူပြန်သွားပါပြီ မင်းလာချင်လာခဲ့လေ၊ ငါမွန်းကျပ်မွန်းလို့ ထိုင်နေရာကနေတောင် မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“အေး... ငါ့အခုပဲလာခဲ့မယ် သူငယ်ချင်း၊ ခဏပဲစောင့်”

“အိုကေ သူငယ်ချင်း”

ဝဏ္ဏလာမှ ပေါက်ကွဲခွင့်ရပြီး ဝေဒနာတို့ သက်သာပေလိမ့်မည်။ နောက်နာရီဝက်အတွင်းမှာ ဝဏ္ဏရောက်လာသည်။ မှာထားပြီး ဒေသကဖြစ်သော ဘီယာခွက်ကို ဝဏ္ဏက ကောက်ခနဲမော့သောက်ပြီးမှ ဝဏ္ဏက ဝင်ထိုင်၏။

“ဘာဖြစ်နေလဲ နေလ၊ ဟိုမိန်းမသောင်းကျန်းသွားတာလား၊ သင်ဇာနဲ့ကိစ္စ ခါးခါးသီးသီးပြောဆိုသွားပြန်ပြီလား”

“ငါပြောစရာရှိလို့ ချိန်းလိုက်တာ၊ စကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်ဘူး၊ အကြောင်းပေါ်လာလို့ သူပြန်ပြေးသွားတယ်”

“ဘာယောက်ျားက ဖုန်းဆက်ခေါ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သွေးလွန်တုတ်ကွေး ဖြစ်လို့တဲ့၊ ငိုမချရုံတမယ် စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ကိုပြေးသွားတာ”

“အဲဒီကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“သူ့ကလေးဖြစ်မှာပေါ့၊ သင်ဇာအစ်ကိုနဲ့ရတာ”

“သူတို့မှာ ကလေးမရသေးဘူးတဲ့ သင်ဇာပြောတာ၊ တစ်ယောက်ယောက်မှာ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိနေလို့ မွေးစားဖို့တောင် စီးဥနေတဲ့ပဲ၊ သင်ဇာအစ်ကိုက သင်ဇာအိမ်ထောင်ကျပြီးရင် တူလေး ဟူမလေး တွေရနိုင်လို့ မွေးစားဖို့ကို အလောတကြီးမလုပ်သေးတာ”

“ဟ.. ဒါဆို သင်ဇာအစ်ကိုက မင်းနဲ့သဘောတူနေတဲ့သဘောပဲ”

“ရွှေဝတ်လွှာတစ်ယောက်ပဲ ကန့်ကွက်နေတာလို့ထင်တယ် ငါလည်း တွေးမရတော့ဘူး”

“ရှုပ်လိုက်တာကွာ”

ဝဏ္ဏ ဘီယာထပ်ထည့်ပြီးသောက်၏။ သူကတော့ သက်ပြင်း တွေနှင့်ပင် မောနေသည်။

“ချလေ”

“တော်ပြီ”

“မင်းက စိတ်ညစ်ရင် လုံးဝမသောက်တော့ဘူးနော်”

“ပျော်လို့သောက်ရတာ ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းတာပေါ့ကွာ စိတ်ညစ်လို့သောက်ရင် ပိုပြီးစိတ်ညစ်ရတယ်”

“မင်းဘာလုပ်မှာလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းကိုမမေးနဲ့၊ ငါဘာလုပ်ရမုန်းကို မသိတော့တာ သင်ဇာက ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ပြောပြီး အကျပ်ကိုင်လိုက်ရမလားတဲ့၊ ဒီလိုသာလုပ်ရင် ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဘယ်နေရာကသွားကောက်ရမလဲ”

“အချစ်နဲ့ သိက္ခာ မင်းဘယ်ဟာရွေးမှာလဲ”

သူတွေ့ခန့်ဖြစ်သွားလျက်၊ ဘီယာခွက်ကိုယောင်ပြီး ကောက် ကိုင်ပြီးမှ ပြန်ချလိုက်ရသည်။ သူ့ခေါင်းက မသောက်ရဘဲမူးနေတာနေ တာပါ။

“မင်းပြောကြည့် နေလ၊ သင်ဇာကိုစွန့်လွှတ်မှာလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟိုကအရွယ်သာငယ်တာ မင်းထက်ဦးနေတာပြေးတယ်၊ သူ့ အစီအစဉ်မဆိုဘူးကွာ၊ ဒီလိုသာဆို မဖြစ်မနေလက်ထပ်ပေးကြတော့မှာ လေ”

“သိက္ခာနဲ့ရင်းရမာထက် တစ်သက်လုံးမျက်နှာပူနေရမယ့် အလုပ်ကြီးတော့ မလုပ်ချင်ဘူးကွာ၊ သင်ဇာက ငယ်ပါသေးတယ်၊ သူ့ ကိုယ်ကျင့်တရားစွန်းထင်းသွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဘာမှမဟုတ် လည်း အမည်းစက်ထစ်ခုပဲလေ”

“အင်း.. မင်းတန်ဖိုးထားတာ ငါလေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ အစ်ကိုနဲ့ ရွှေဝတ်လွှာက..”

“သင်ဇာ အတိုက်အခံလုပ်ကြည့်လိမ့်မယ်၊ လိုအပ်ရင် ငါဝင် မယ်၊ မရတော့ဘူးဆိုရင် ရွှေဝတ်လွှာနဲ့အကြောင်းကိုပါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သင်ဇာကိုဝန်ခံမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

ဝဏ္ဏစိုးရိမ်တကြီးမေး၏။ သူ့ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

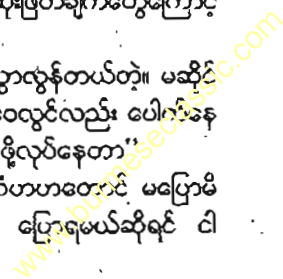
“ငါဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ငါသင်ဇာကိုချစ်ခဲ့တာ စွန့်လွှတ်ဖို့မပါ ဘူး၊ ရွှေဝတ်လွှာကြောင့် ငါပိုပြီးမစွန့်လွှတ်ဘူး၊ သူထားခဲ့တဲ့အချိန်တုန်း က ငါ့ကိုအားမနာဘူးလေ၊ အခု ငါ့သူ့ကိုအားနာပြီး သင်ဇာကိုစွန့်လွှတ် ရမှာလား”

“မမခိုင်ကတောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ မင်းအခုတလော စိတ်ဆင်းရဲလို့လားမသိဘူး၊ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားလို့တဲ့”

“မမခိုင်လည်း ငါ့အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေမှာပဲ၊ ရွှေဝတ်လွှာ နဲ့တုန်းက မမခိုင်ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်၊ အခုငါ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကြောင့် တိုက်တွန်းရဲပါဦးမလားတောင် မသိဘူး”

“မမခိုင်က မင်းဘက်ကပါ၊ ရွှေဝတ်လွှာလွန်တယ်တဲ့။ မဆိုင် တော့တာကို ကန့်ကွက်နေလို့တဲ့လေ၊ မိုးနဲ့ ဝေဝေလွင်လည်း ပေါက်ပေးန တယ်ကွာ၊ သူတို့က မင်းတို့မဟုတ်ဘဲအောင်မှာကဲဖို့လုပ်နေတာ”

“ငါ့ရွှေဝတ်လွှာအကြောင်း မိုးကိုလေသံဟဟတောင် မပြောမိ စေခဲ့ဦးကွာ၊ သင်ဇာကို မသိစေချင်သေးဘူး၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ငါ

၁၄၂ ✧ လုံမ

ကိုယ်တိုင်အသိပေးဝန်ခံချင်တယ်”

“အေးပါကွာ”

ဝဏ္ဏတောင် လေးလံသောသက်ပြင်းတွေနှင့် အသံတိုးလျှသွား၏။ ပျော်ရွှင်မှုခံသော ဘိယာကိုတော့ ဝင်အောင်သောက်နိုင်သည်။ သူက တော့မသောက်ဘဲ မူးနောက်ရီဝေလို့နေသည်။

အိမ်မှာ သင်ဇာရော ဘယ်လိုရင်ဆိုင်နေလဲ။ တင်းကျပ်မှုတွေ ဖွင့်ဖောက်ထုတ်ပြီး ပေါက်ကွဲနေမိသလားမသိပေ။

ဝေဒနာတွေ မပေးချင်ခဲ့ပါဘူး သင်ဇာရယ်...။

* * *

အခန်း (၂၅)

“ဒါဘယ်ကပြန်လာတာလဲ၊ အွယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“ညှိခန်းမှာကိုကြီးထိုင်နေတာသိလျက်နှင့် ကျော်ဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့၊ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးခွန်းက သူမကို ဝမ်းနည်းသွားစေသည်။

ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားလျက်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ကိုကြီးရှေ့ကခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုကြီး စိုးရိမ်စွာကြည့်နေချိန်မှာ မျက်ရည်က အလိုလိုဝဲတက်လာခဲ့သည်။

“ညီမလေး”

“ဘယ်အချိန်တုန်းက အဲလိုမေးခွန်းတွေနဲ့မယုံသံကာဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ ကိုကြီး”

“အရင်က ချစ်သူရည်းစားမရှိသေးတဲ့အချိန်လေ၊ ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် စိတ်ချလို့ရတယ်၊ အခုက ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ”

“အမှားလုပ်ချင်တဲ့သူက အချိန်နေရာရွေးမနေပါဘူး ကိုကြီး၊ ချစ်ချယ်ကန့်သတ်လာရင်သာ အရှုံးတိုက်ပြီး မှားတတ်ကြတာပါ”

“ညီမလေးကို ကိုကြီးဆုံးမနေတာ”

“သင်ဇာ ဘာတွေမှားနေလို့လဲ၊ ဘာတွေပိုက်မဲနေလို့လဲ၊ ချစ်သူ

၁၄၄ ✧ လှမ

ရှိတဲ့အကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံထားတယ်။ ဖြစ်သင့်တဲ့လူမိလို့ ရွေးချင်ပြီးတော့ တွေ့ပေးထားတယ်။ လိုလိုလားလား အိမ်ခေါ်တွေ့ပြီးမှ စိတ်တွေ့ပြောင်းကုန်တာ ကိုကြီးတို့နော် သူ့လက်မခံလို့ သင်ဇာနည်က နှစ်ဆန်သေးတာ”

“ကျွတ်”

စိန်ခေါ်နေတာက၊ ဘုန်းနေလ အားပေးအားမြှောက်မလုပ်လို့ အခွင့်မရှိသေးသည့်ပုံစံမျိုးပင်။ တကယ် ညီမလေးမိုက်ရူးရဲဆန်သွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

အတွေးက နားထင်ကြောတွေတောင် ထောင်ထလာစေသည့် တစ်ခုခုသာလုပ်သွားလျှင် ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့။ ဝတ်လွှာကိုပဲ နားလည် အောင်ဖျောင်းဖျူကြည့်ရတော့မှာပါ။

“ဘုန်းနေလကို ကိုကြီးတွေ့ကြည့် စကားပြောကြည့်ချင်တယ်”

“မမဝတ်လွှာကို ဖုန်းနံပါတ်ရော အိမ်လိပ်စာရော ပေးထားတာ ပဲ။ သူနဲ့အချိန်မရွေးစကားပြောလိုရတယ်။ သွားတွေ့လို့ ခေါ်တွေ့လို့ရ တယ်။ သင်ဇာထက် အသက်လေးငါးနှစ်ကြီးတာကလွဲရင် သူ့မှာဘာ အပြစ်ပြောစရာမှမလိုဘူး ကိုကြီး”

“ကိုကြီးက သဘောမတူဘူးပြောနေလို့လား ညီမလေးရယ် ညီမလေးကိုပဲ နှမြောတာပါ။ ကိုကြီးထက်ချစ်ရမယ့်သူရသွားပြီဆိုတာကို နားလည်ပေးလိုက်ဖို့ခက်နေတာပါ”

“အချစ်ချင်းက တခြားစီပါ။ ညီမလေးထက် မမလွှာကို အချစ်နဲ့ တာ၊ ဂရုစိုက်နှေးတွေ့တာ ညီမလေးတစ်ခါမှ မနာလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ငါ့အစ်ကို ငါ့ယောက်မဆိုပြီးတော့ပဲ ဂုဏ်ယူနေတာပါ။ သင်ဇာအလှည့်ကျ မှ မမဝတ်လွှာကလည်း ရပ်တည်မပေးဘူး။ ကိုကြီးကလည်း နားလည် မပေးဘူး။ သင်ဇာ ခိုးရာလိုက်သွားပြီဆိုရင် ကိုကြီးက လက်ခံတောင်မှ ဒီအိမ်ကို ခြေရာချမှာမဟုတ်ဘူး”

“ညီမလေး”

စိုးရိမ်ကာ ညီမလေးနားစွေ ခနဲရောက်လာလျက် ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်မိသည်။

“ညီမလေး၊ လုံးဝအဲလိုမလုပ်ရဘူးနော်။ ကိုကြီးတို့ ဂုဏ်သိက္ခာ က ရှိသေးတယ်။ ဘုန်းနေလနဲ့သဘောမတူဘူးလို့ ကိုကြီးပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ပဲစောင့်ခိုင်းတာ”

“ကိုကြီးလည်း သင်ဇာအသက်အရွယ်လောက်ကတည်းက အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာပါ။ သင်ဇာထက်ပိုချစ်သွားမလားဆိုပြီး သင်ဇာစိုးရိမ် မနေခဲ့ဘူး။ အစ်မတစ်ယောက်ရပြီဆိုပြီး သင်ဇာပျော်နေခဲ့တာ။ အခုကိုကြီး တို့လုပ်နေတာက သင်ဇာတို့ကို နှုတ်ဖျက်ကြောက်နေသလိုပဲ။ အပျိုစင် ဘဝလေးပဲရှိစေချင်တာ။ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားမှာကို လက်မခံနိုင် သေးဘူးဆိုတာတွေက အကြောင်းပြချက်တွေပဲ။ သင်ဇာ တကယ်လို့ မိုက်သွားမယ်ဆိုရင်ရော ကိုကြီးတို့ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“အေး... အေးပါ ညီမလေးရယ်/ အဲလိုအတွေးမျိုးလုံးဝမဝင် လိုက်ပါနဲ့။ ညီမလေးဘုန်းနေလနဲ့ လက်ထပ်ရမှာပါ။ ညီမလေးကိုချစ်လို့ မခွဲနိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဝတ်လွှာကိုလည်း ကိုကြီးဖျောင်းဖျူလိုက်ပါမယ်”

“ဟင်... တ... တကယ်နော် ကိုကြီး”

မြသင်ဇာမျက်နှာလေး အရောင်ပြောင်းကာ ဝင်းလဲ့သွားသည်။ မြတ်ဦးမောင်ခါးကိုဖက်ကာ ပါးကိုဖျတ်ခနဲ နှမ်းလိုက်သေး၏။ ညီမဖြစ်သူ ပျော်သွားတာမြင်တော့ မြတ်ဦးမောင် စိတ်ချမ်းသာရသည်။

“ကိုကြီးမှာ ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ ကိုကြီး စိတ် ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ရက်ပါဘူးကွာ။ ငွေဖေ မေမေတို့မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ညီမလေးအိမ်ထောင်ရေးအတွက် ကိုကြီးမှာတာဝန်အရှိဆုံးပါ။ ဘုန်းနေလ က လူတော်တစ်ယောက်ဆိုရင် ဘာသဘောမတူစရာရှိလဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာပဲ အတူတူနေရမှာနော်။ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြီးလည်း အိမ်ပေါ်က

မဆင်းရဲဘူး၊ ခိုးရာလည်း မလိုက်ရဘူး”

“လက်ထပ်ဖို့ ကိုကြီးလက်ခံတယ်ဆိုရင် သင်ဇာကဘာလို့ ဒီနေ့ လိုက်ရမှာလဲ ကိုကြီးရဲ့၊ တကယ်တော့ သင်ဇာက ကိုကြီးနဲ့ မမဝတ်လွှာ ကို အခွဲထိုက်ပြီး ခိုးရာလိုက်ချင်ပါတယ်၊ လက်ခံလာအောင်လို့ ကလေး ရှိနေပြီလို့ ရှင်ရှင်ဆန်ဆန်ပြောဖို့လည်း လုပ်သေးတယ်၊ ကိုနေလက မဟုတ်တောင်မှ အဲလိုပြောလိုက်ရင် သိက္ခာကျစရာဖြစ်မှာစိုးလို့ လုံးဝ မပြောရဘူးပြောထားလို့”

“ဪ... ဘုန်းနေလ ဦးနှောက်ရှိသားပဲ၊ ညီမလေးကတော့ တကယ့်တစ်စွတ်ထိုးကွား၊ ယောက်ျားအဲလောက်တောင်လိုချင်နေသလား ကိုကြီးကို မျက်နှာမပူဘူးလား”

“ကိုကြီးလည်း မိန်းမယူတာပဲလေ၊ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ဥမကွဲ သိုက်မပျက် တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူနေရရင်တော်ပြီပေါ့၊ သင်ဇာတို့ ခွဲနေရမှာမဟုတ်တာ၊ ကိုနေလက သူ့အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ဆို ရင် ဒီအိမ်မှာလိုက်မနေနိုင်ဘူးလို့ ပြောရင်တောင်ရပါတယ်၊ သူက သင်ဇာကိုချစ်လို့သာ ဒီအိမ်မှာလိုက်နေဖို့ သဘောတူလိုက်တာ”

“သူကလိုက်မနေဘူးပြောလည်း ညီမလေးက ဒီအိမ်ကိုကို ပုန်ကန်ပြီးလိုက်သွားမှာပဲ မဟုတ်လား၊ တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ ဒီအိမ်ကိုကြီး ကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ”

မြသင်ဇာ ရှက်ကီးရှက်ကန်းဖြစ်သွားလျက် ဇော်ကလေးပုကာ ရယ်သည်။ သူမ မညှာချင်ပါ။ ဘုန်းနေလကို မခွဲမခွာနိုင်အောင် မှူးမှူး မူးမူးကိုချစ်နေမိသည်။

သူမကိုတန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတာတွေ သိလာရလို့ ပိုပြီးချစ်မြတ်နိုး ခဲ့မိတာဖြစ်သည်။ ဒီလိုအချစ်မျိုး ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီကမှ ထပ်မံလိုချင်တော့ပါ။

“ကိုကြီး”

“ဟင် ညီမလေး”

“မမဝတ်လွှာကို သေချာဖျောင်းဖျက်သိမ့်ပေးပါနော်၊ သင်ဇာ ကိုကြီးကိုရော မမဝတ်လွှာကိုရော မချစ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ကိုနေလကို ခိုချစ်သွားလို့ အိမ်ထောင်ပြုသွားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မမဝတ်လွှာနဲ့ ဘိုကြီးကို မိဘလိုသဘောထားပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးလိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“အများကြီးရှင်းပြစ်ရာမလိုပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ကိုကြီး နားလည်ပါတယ်၊ ဝတ်လွှာကိုလည်း နားလည်ပေးလိုက်ပါ၊ သူက ညီမလေး ကို မိခင်တစ်ယောက်လိုချစ်တာပါ၊ ဒါကြောင့် မစွန့်လွှတ်နိုင်ဖြစ်နေတာ၊ သူ့အခုတလော မအိပ်နိုင် မစားနိုင်လောက်အောင်ကို စိတ်ထိခိုက်နေတာ ညီမလေး၊ ညညဆို သူ့အိပ်မပျော်တာ ကိုကြီးသိတာပေါ့၊ ထထပြီးထိုင် တယ်၊ ရေထသောက်တယ်၊ လသာဆောင်ဘက်ထွက်တယ်၊ ဘာဖြစ် လို့လဲမေးရင် သင်ဇာကိုနုမြောလို့ပါတဲ့”

“ဪ”

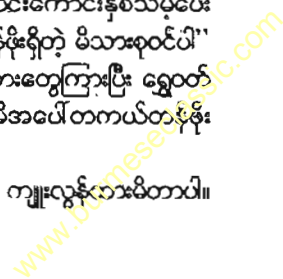
သူမအပေါ် မမဝတ်လွှာ ဒီလောက်တောင်ချစ်ပါလားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“မမဝတ်လွှာကို သင်ဇာချောပြီးဖြေသိမ့်လိုက်ပါမယ်၊ အရမ်း စိတ်မထိခိုက်အောင် ကိုကြီးလည်း ဖြေသိမ့်ပေးလိုက်ပါနော်၊ မမဝတ်လွှာ သနားပါတယ်”

“အေးပါ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကြီး ကောင်းကောင်းနှစ်သိမ့်ပေး လိုက်ပါမယ်၊ ဝတ်လွှာက ကိုကြီးတို့အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိသားစုဝင်ပါ”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ပြောနေသည့်စကားတွေကြားပြီး ရွှေဝတ် လွှာ မျက်ရည်တွေအလိုလို စီးကျလာသည်။ မိမိအပေါ်တကယ်တန်ဖိုး ထားပြီး လေးလေးနက်နက်ချစ်ကြတာပါလား။

မိမိကသာ သူတို့အပေါ်အပြစ်ကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်သွားမိတာပါ။

၁၄၈ ◊ လှဲမ

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သင်္ဃာနှင့် ဘုန်းနေလ ဘယ်လိုမှလက်ထပ်လို့ မဖြစ်ပေ။ ဘုန်းနေလ... နင်ငါ့ဘဝထဲ ဘာလို့များ နောက်ထပ်ပေါ်လာ သေးတာလဲ ဘုန်းနေလရယ်။ ငါထားခဲ့တဲ့ လင်းကိုဘဝနဲ့ပဲကျန်နေခဲ့ ရောပေါ့။

ငါရဲ့သာယာနေတဲ့ ဆဝလေးကို နင်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ ဘုန်း နေလ။

ငါပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ ဒီဘဝလေးထဲကို နင်လုံးဝကို ဝင်လို့မရဘူး ဘုန်းနေလ ငါဘာလုပ်ရမလဲ...။

***

အခန်း (၂၆)

“ဟိတ်ကောင် မင်းဖုန်းပြည်နေတယ်”

ဝဏ္ဏ သတိပေးမှ စားပွဲပေါ်တင်ထားသောဖုန်းကိုယူကာ နား ထောင်လိုက်ရသည်။ အခုတလော စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်ဖြစ်နေတာမို့ ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲဆိုတာတောင် နံပါတ်ကြည့်မနေဖြစ်ပါ။

“ဟယ်လို”

“လင်းကို”

“ဟင်... ရွှေဝတ်လွှာ”

“ငါနင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ အရင်လိုအပြင်မှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ငါက အိမ်ထောင်သည်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပြင်မသင့်တော်သလို မောင်နဲ့ သင်ဇာလေး သိသွားရင်လည်းမကောင်းလို့ နင့်တိုက်ခန်းမှာတွေ့ကြမယ်”

“ဟင်... ငါ့တိုက်ခန်းမှာ”

“တစ်မျိုးမထင်နဲ့ အရေးကြီးတဲ့စကားပြောစရာရှိတယ်၊ နင် အပြင်မှာဆိုလည်း နောက်တစ်နာရီအတွင်း နင့်တိုက်ခန်းကိုရောက်အောင် ပြန်လာပါ”

န

ပြောပြီးဖုန်းချသွားသည်။ ဝဏ္ဏက ဘာလဲဟု မေးငေါ့မေး၏။

“ရွှေဝတ်လွှာလား”

“အင်း”

“မင်းတိုက်ခန်းကို လာမလို့တဲ့လား၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပြောစရာရှိလို့နေမှာပေါ့”

“အပြင်တစ်နေရာဆိုရတာပဲ၊ ဘာသဘောလဲ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်တဲ့၊ သင်ဇာနဲ့ သူ့ယောက်ျားသိမှာလည်း စိုးရိမ်နေတယ်”

“မဖြစ်သင့်ဘူးနောက် သူ့ဘာတွေကြုံစည်နေလဲမသိဘူး၊ အပြင်မှာ မတွေ့ချင်ရင် လာမတွေ့ဘူးပြောလိုက်ပါလား”

“ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ သူ့အိမ်ထောင်ရေးပျက်စီးမှာ ကြောက်နေတဲ့မိန်းမက ငါ့ကိုထောင်ချောက်ဆင်အိမ်မင်းဖို့တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့စကားပြောဖို့တဲ့၊ သင်ဇာနဲ့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာပဲ ပြောမလို့နေမှာပေါ့”

သက်ပြင်းတွေနှင့် ပြောမိတော့ ဝဏ္ဏလည်း သူ့ပန်းကိုပုတ်ကာ သက်ပြင်းချသည်။

“ရွှေဝတ်လွှာ တော်တော်နားမလည်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ၊ လုံးဝကိုအိမ်ပွယ်မရှိဘူး၊ မင်းပြတ်ပြတ်သားသားပဲပြောခဲ့ကွာ”

“ငါလည်း အဲလိုပဲဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒီတစ်ခါအပြတ်သားဆုံး ပြောမယ်၊ သင်ဇာ့ကို မခွဲနိုင်ဘူးလို့၊ ဒါမှလက်မခံရင် သူ့ယောက်ျားနဲ့ သင်ဇာ့ကို ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ရုံပဲ၊ သူက မသိစေချင်တဲ့ပုံ ပေါက်နေတော့ ကြောက်တော့ကြောက်သွားလောက်ပါတယ်”

“အေး... အဆင်ပြေလာပါစေကွာ၊ အခြေအနေတော့ အပြန်ဆုံးဖုန်းပြန်ဆက်နေ”

“အေးပါ... ငါသွားမယ်၊ မမခိုင်ကို ငါနေ့လယ်စာမစားဖြစ်တော့တဲ့အကြောင်းပြောလိုက်ဦး၊ ငါသွားပြီ”

စိတ်မပါစွာနှင့်ပင် ကားကိုမောင်း၍ တိုက်ခန်းကိုပြန်လာခဲ့သည်။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း သူပြန်ရောက်လာတော့ ရွှေဝတ်လွှာ

ရောက်မလာသေးပေ။ သံဘာကျာတံခါးကို စေ့စိုစေ့ထားပြီး ဧည့်ခန်းဆိုဟန်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

နောက်ထပ်မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသောအခါမှ လူခေါ်ဘဲလဲ တီးသံကြားရ၏။

“စေ့ရုံပဲစေ့ထားတာ၊ ဘယ်ဘက်ကိုတွန်းပြီး ဝင်လာခဲ့” အထဲကနေပဲ အသံပြုလိုက်သည်။ တမင်တံခါးကို မပိတ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဝတ်လွှာက ကျွန်းတံခါးကို လော့ပြန်ချသံ ဘာကျာကို ဆွဲပိတ်ပြီးမှ ဝင်လာခဲ့သည်။

အရင်ကလို နုပျိုဆဲပဲလို့ မချီးမွမ်းချင်ပါ။ လူကုထံအသွေးအမွှေးဖြင့် ဝံ့ထည်တင်တယ်နေတာကမီတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ထိုင်... ပြောစရာရှိတာပြော” မျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ဘဲ ဧည့်ဝတ်ကျောရုံပြောလိုက်တော့၊ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အိမ်တင်းတင်းမျက်နှာပေါ်မှာ ဟိုအရင်ချစ်ခဲ့ဖူးသည့်အချိန်က အနိမ့်အရောင်တွေ နည်းနည်းမျှ မရှိပါ။ သူ့မျက်နှာကလည်း တင်းထန်နေက... ”

“သင်ဇာနဲ့ လက်မထပ်ဖို့ကိစ္စလာပြောတာဆိုရင် ငါကလည်း လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မယ်လို့ ပြန်ပြောမယ့်စကားကို မင်းကြားရမှာပဲ”

“နင် သင်ဇာ့ဆီက ဘာလိုချင်တာလဲ၊ ဘာရချင်တာလဲ”

“ဘာ... စည်းစိမ်ဥစ္စာပြောတာလား၊ မင်းမက်ခဲ့တဲ့အရာတွေ ငါ့မှာရှိပြီးသားပဲ၊ ငါကမင်းလျှောက်လောက်မရှိတဲ့အတွက် အချစ်ကလွဲရင် သင်ဇာ့ဆီက ငါဘာမှယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါပေးနိုင်သလောက်ပဲ သူ့ကိုပေးသွားမှာ”

“နင်လက်ထပ်ချင်တာ လူကိုရချင်တာမဟုတ်လား၊ လူကိုယူလို့မရတဲ့အကြောင်းအရင်းကို နင်သိချင်လား၊ သင်ဇာ့ကိုလက်ထပ်လို့မရ

တဲ့အကြောင်းအရင်း နင်သိရမဖြစ်မှာလား”

“ဘာအကြောင်းကိုသိရမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စက ပြီးပြီးသား အတိတ်၊ အခုငါချစ်နေတဲ့သူက သင်ဇာ... မြသင်ဇာ၊ မင်းယောက်မမှန်း မသိခင်ကတည်းကချစ်ခဲ့တာ၊ မင်းကိုလက်စားချေလိုစိတ်တွေ လက်တံ့ပြန် လိုစိတ်တွေ လုံးဝမရှိဘူး၊ အဲဒါငါရဲ့သစ္စာတရား”

ပေါက်ကွဲစိတ်များနှင့် ဇွတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ရွှေဝတ်လွှာ အံ့ကြိတ်၏။ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေကိုကိုက်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။

“လင်းကို”

“ဘာလဲ”

“နင်နဲ့ငါ့အကြောင်းကို ပြီးပြီးသားအတိတ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်လို့ နင်သတ်မှတ်ထားတယ်ပေါ့”

“အဲလိုပဲလေ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲလိုဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ငါလည်းနင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ မေ့ထားလိုက်ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့”

ပြောပစ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှရောက်လာခဲ့တာတောင် ပြော ထွက်ဖို့တော်တော်အားယူနေရသည်။ စိတ်ဝင်စားပုံမရပေမယ့် မိမိဘာ ပြောမလဲဆိုတာကိုတော့ ဘုန်းနေလ နားစွင့်နေသည်။

“မင်းပြောဖို့ရောက်လာတာမဟုတ်လား ပြောလေ၊ ငါနဲ့ပတ် သက်ပြီး မေ့ထားလို့မရတဲ့အကြောင်းကဘာလဲ၊ သင်ဇာကိုလက်ထပ်လို့ မရတဲ့အကြောင်းကဘာလဲ”

“ငါ့မှာ သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဘာ... သင်ဇာကပြောတော့ မင်းတို့ကလေးမရကြသေးဘူး

ဆို”

“ဟုတ်တယ်... သင်ဇာအစ်ကိုနဲ့ရတဲ့ကလေးမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်...ဘာ ဒါဆို”

“ငါတို့လူငယ်သဘာဝအတွေ့အထိခွဲ မှားယွင်းခဲ့မိကြတာတော့ နင်မမေ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဒါ... ဒါက”

သူခေါင်းတွေ ချာချာလည်သွားသည်။ တစ်ခါဆို တစ်ခါတည်း

မိ

ချစ်သူဘဝလျှောက်လည်ရင်းနှင့် အလည်လွန်ကာ အိမ်ပြန် နောက်ကျသည့်နေ့က။

“ရွှေ... ရွှေဝတ်လွှာ”

“ငါ့ကိုယ်ငါလည်း သူတိမထားမိဘူး၊ အိမ်မှာအဆင်မပြေမှု တွေနဲ့ ငါ့ကို မြတ်ဦးမောင်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ ဖေဖေပြောတဲ့နေ့မှ သိလိုက် ရတာ၊ မြတ်ဦးမောင်ကို လိမ်ညှာဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ် မိဘူး၊ ငါ့မိသားစုကို ငါကယ်တင်ဖို့အတွက်”

“မင်း... မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အဲ... အဲဒီကလေးရော”

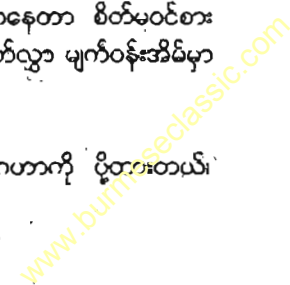
“ငါယောက်ျားမယူချင်လို့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတဲ့ တောမှာကလေးကိုသွားမွေးလိုက်တယ်၊ ဦးတော့ ငါပြန်လာတယ်”

“အဲဒီကလေးရော၊ သားလေးရော၊ ငါနဲ့ရလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဘလေးရော”

ကျန်သည့်အရာတွေ ရွှေဝတ်လွှာပြောနေတာ စိတ်မဝင်စား နှိုင်း သူသိချင်တာပဲ ဇွတ်မေးနေမိသည်။ ရွှေဝတ်လွှာ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်စတွေနှင့် ...။

“မိ... မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ”

“ဘာ... က... ကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာကို ပို့ထားတယ်၊ ဘာ... ရွှေဝတ်လွှာ... မင်း... မင်းကွာ”

“ဒါဆို ငါဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ နှင့်ကိုယူပြီး ငါ့ကလေးကိုရော၊ ငါ့မိဘကိုရော မပြည့်စုံချို့တဲ့တဲ့ဘဝမှာ ထားရမှာလား”

“မင်း ငါ့ကိုဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာ အဲဒါကြောင့်လား ရှစ်လကျော်လောက်ပျောက်သွားခဲ့တယ်၊ ပြန်လာတော့ ယောက်ျားယူတော့မယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုမေ့ခိုင်း၊ မုန်းခိုင်းတယ်၊ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခိုင်းတယ်၊ အဲဒီအချိန်က ကလေးကိုမွေးပြီး မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ စွန့်ပစ်ပြီးပေးပေါ့၊ ငါ့ကိုဘာလို့ အဲဒီကလေးမပေးတာလဲ၊ မင်းမလိုချင်ရင်တောင် ကလေးအဖေဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုပေးသင့်တာပေါ့”

“အဲဒီအချိန်က နှင့်ကိုယ်နှင့်တောင် ရပ်တည်နိုင်လို့လား၊ ဆွေမျိုးတွေကိုမို့မို့ပြီး အခြေအနေမဲ့နေတဲ့နှင့်ကို ဘယ်လိုအားကိုးရမှာလဲ၊ ငါ့မှာတခြားရွေးချယ်စရာမရှိဘူး၊ ဒီလိုမလုပ်ရင် ငါ့မိဘတွေစိတ်ဆင်းရဲမယ်၊ ငါ့မောင်လေးနဲ့ ညီမလေး ပညာမတတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲမယ်”

“တောက်... မင်းမိသားစုအတွက်နဲ့ ငါ့သားကိုမိဘမဲ့ဂေဟာကို ပို့ရက်တယ်၊ မင်းမိခင်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ မိခင်ပီသရဲ့လား”

သူ့ရဲ့ပေါက်ကွဲမှုကို ရွှေဝတ်လွှာခပ်မဲ့မဲ့တုံ့ပြန်လျက်...

“ငါ့သားကို ငါဒီအတိုင်းပစ်ထားတယ်လို့ နှင့်ထင်နေလား၊ မိဘမဲ့ဂေဟာက ဆရာမကြီးဆီမှာ ငါ့ဘဝအခြေအနေအကုန်ပြောပြပြီး ငါ့သေချာအပ်ထားတာ၊ မြတ်ဦးမောင်မသိအောင် ငါလစဉ်လတိုင်း ငွေကြေးထောက်ပံ့တယ်၊ လိုအပ်တာဝယ်ပေးတယ်၊ အမေဆိုတာ အသိမခံခဲ့ပေမယ့် ငါတစ်ခါတစ်ခါ သားကိုသွားကြည့်တယ်၊ သူ့ဘယ်နှလသားဖြစ်သွားပြီ၊ ဘယ်နှနစ်သားဖြစ်သွားပြီဆိုပြီး ပီတိတွေနဲ့ငါ့ကြည့်နူးနေခဲ့တယ်”

“အဲဒါနဲ့ မိခင်တာဝန်ကျေရာလား ရွှေဝတ်လွှာ၊ မိဘတွေနဲ့ရဲ့နဲ့ မိဘရင်ခွင်မှာနေခွင့်မရတဲ့ အဲဒီကလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်

များ သိမ်ငယ်မှုတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ အထီးကျန်မှုတွေ ခံစားနေရမလဲ၊ သူ့ဘဝ သူတွေ့ပြီး ဘယ်လောက်တောင်ထိခိုက်နာကြည်းနေမလဲ”

“အဲဒါကြောင့် မြတ်ဦးမောင်နဲ့ ငါ့ကလေးမယူခဲ့တာ၊ ငါ့သားလေးကို ငါတစ်နေ့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပြန်မွေးစားဖို့အတွက် မြတ်ဦးမောင် သိအောင် တားဆေးတွေ့ ငါ့သားစွဲနေခဲ့တယ်၊ ငါ့အဲဒီရည်ရွယ်ချက်လေး တစ်ခုနဲ့၊ ငါ့သားလေးကို ငါပြန်ခေါ်နိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်းနဲ့ ငါ့အပေါ်အရမ်း ကောင်းတဲ့ သင်ဇာတို့မောင်နှမအပေါ် အရမ်းကိုရက်စက်နေမိခဲ့တာ သိလား လင်းကို၊ ငါ့ရင်ထဲကို နှင့်ဝင်ကြည့်စမ်း၊ ငါ့လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေနဲ့ ငါ့ပြန်ခံစားနေရတာ တန်ရဲ့လားလို့”

ရွှေဝတ်လွှာ မျက်ရည်တွေကျကာ ပေါက်ကွဲသည်။ သူ့ရော ဘယ်လိုပေါက်ကွဲရမလဲ။ ရွှေဝတ်လွှာမှာ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးပါသွားတာ တောင်မသိဘဲ လျစ်လျူထားခဲ့မိတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

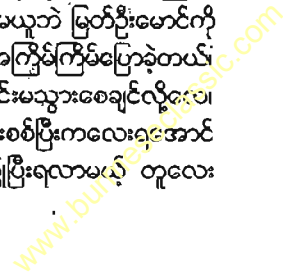
ဘယ်သူက အပြစ်ပိုများလဲဆိုတာတောင် မတွေးတတ်တော့ပါ။

“ငါ့သားလေးကို ငါတွေ့ချင်တယ်၊ ငါ့သားလေးကို ငါမွေးမယ်၊ ရွှေဝတ်လွှာ ငါ့သားရှိနေတဲ့လိပ်စာကိုပေးပါ”

“နှင့် မြသင်ဇာနဲ့ လက်မထပ်ဘဲနေနိုင်လို့လား”

“ဘာ”

“နှင့်ကို မြသင်ဇာနဲ့ လက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ၊ ငါ့သားကို ငါပြန်မွေးစားဖို့အတွက် ငါ့ကလေးမယူဘဲ မြတ်ဦးမောင်ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကလေးမွေးစားရအောင်လို့ ငါ့အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့တယ်၊ ငါ့သားလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ဒီလိုမျိုးကြီးပြင်းမသွားစေချင်လို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မြဦးမောင်က မမွေးစားချင်ခဲ့ဘူး၊ ဆေးစစ်ပြီးကလေးရအောင် လုပ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့ညီမအိမ်ထောင်ပြုပြီးရလာမယ့် တူလေး တူမလေးတွေကိုပဲ ချစ်ချင်တယ်”

“ဒါ သူမှန်တာပဲ။ သူစိမ်းကိုဘယ်မွေးစားချင်ပါ့မလဲ”

“ဟုတ်တယ် သူမှန်တယ်။ သူ့နေရာမှာငါဆိုလည်း ဒီလို ဆုံးဖြတ်မိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါကသားလေးရဲ့ မိခင်ဖြစ်နေတယ်။ အမေဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာထားဖို့၊ ငါ့နည်းအမျိုးမျိုးခွဲကြီးစားနေရဦးမှာပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ နင်ကပေါ်လာပြီး မြသင်ဇာနဲ့ လက်ထပ်မယ်လို့အော်နေတယ်။ တကယ်လို့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင်၊ ငါ့သားလေးကို ငါမွေးစားပြီးပြီဆိုရင် နင်နဲ့သင်ဇာကမွေးတဲ့ကလေး။ နင်နဲ့ငါနဲ့ မွေးထားတဲ့ကလေး။ တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူနေကြပြီး ဘယ်လိုတွေ တော်စပ်ကုန်ကြမှာလဲ”

“ရွှေဝတ်လွှာ”

ဒါကြောင့် ဒီလောက်တောင် တားဆီးပိတ်ပင်နေခဲ့တာပါလားလို့ အခုမှသဘောပေါက်သည်။ အခုသူဘာလုပ်ရမလဲ။ ရွှေဝတ်လွှာက မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်ပြီး . . .

“နင့်ကို အရင်ကတည်းကထားခဲ့လိုက်ပြီ၊ ငါ့သားကိုတော့ ငါ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ သားအရင်းပါလို့ အသိပေးလို့မဖြစ်ပေမယ့် ငါ့အောင်မွေးစားမှာ၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ မြသင်ဇာကို နင်လက်ထပ်မယ်ဆို သားကိုမိဘမဲ့ဂေဟာမှာပဲထားရမှာ၊ နင်အဲလိုဖြစ်စေချင်သလား ပြောလင်းကို၊ နင်ပြောကြည့်စမ်း”

“ရွှေဝတ်လွှာ . . . ငါ . . . ငါ”

ရင်ကိုမီးစတွေနှင့် အထိုးခံရသလို နာကျင်လှသည်။ ရင်တစ်ခုလုံး ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေ၏။ သူမြသင်ဇာကို စွန့်လွှတ်ရမှာလား။ သားကို မသိသလိုဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားရမှာလား။

“နင်ပြောလေ လင်းကို”

“သားက ဘယ်မိဘမဲ့ဂေဟာမှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါကဖအေတစ်ယောက်လေ၊ ငါ့သားကို ငါတွေ့ချင်တာပေါ့”
“နင်တွေ့ချင်တိုင်းတွေ့ရအောင် နင်က ဖအေနေရာမှာနေခဲ့ရလို့လား”

“ဒါ ငါသိရက်နဲ့ ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တာဝန်မကျေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းဆီမှာ ကိုယ်ဝန်ပါသွားမှန်းလည်းမသိဘူး။ မင်းကရာ ငါ့ကို ကလေးအဖေပါလို့ အသိပေးခဲ့လို့လား။ မင်းဘာသာ ခင်းဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်ခဲ့တာ၊ ငါ့မှအပြစ်ရှိသလား”

“မြသင်ဇာနဲ့ ချစ်ခဲ့တာ၊ မြသင်ဇာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့လုပ်တာ၊ အဲဒါအပြစ်ပဲ။ နင် မြသင်ဇာကိုလက်ထပ်ဖို့ကိုတာနဲ့ သားရဲ့အဖေဆိုတာ တစ်သက်လုံးမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ လင်းကို”

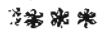
“ဟာ . . . အား”

မွန်းကျပ်မှုတွေဖြင့် သူ့အသံကုန်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာတာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားတာလဲ။ အားရပါးရူပီပစ်ချင်သည်။

ရင်တွေ ပွင့်ပေါက်ထွက်သွားအောင် ဖွင့်ဖောက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ သူ့အခုလောလောဆယ်မှာ မြသင်ဇာကို စွန့်လွှတ်မလား။ သားကို စွန့်လွှတ်မလား။ ပြတ်သားသောအဖြေလည်း မပေးနိုင်။

ရွှေဝတ်လွှာပြန်သွားသည့်အချိန်မှာ သူ့ချိုးပွဲချင်ပစ်လိုက်သည်။ ဗုလောင်မှုကြောင့်ကျလာသော မျက်ရည်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူ့အခုမှ ကောင်းကောင်းသိ၏။

ငိုနှိုက်သံတွေ မဆဲစွာနှင့်ပင် . . .။

အသန်း (၂၇)

“နေလ... ဟိတ်ကောင် ဘာလို့ငိုတာလဲ၊ ငိုရတဲ့အကြောင်း အရင်းကို အရင်ပြော၊ ပြီးမှဆက်ငိုချင်ငို၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ဒီမှာစိတ်လို့သေတော့မယ်၊ နေလ ဟိတ်ကောင်”

ကျောတစ်ပြင်လုံးသိမ့်သိမ့်လှုပ်အောင် ရှိုက်ငိုနေသော ဘုန်းနေလကို ဝဏ္ဏက စိုးရိမ်ကာလှုပ်လှုပ်ပြီးမေးသည်။ မမခိုင်က ဘုန်းနေလ ကျောပြင်လေးကိုပုတ်တာ

“နေလ... ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ မမခိုင်တို့ကိုပြောပြစေ၊ မင်းဒီလိုကြီးငိုနေတော့ မမခိုင်တို့ဘယ်စိတ်ကောင်းမှာလဲ၊ ရွှေဝတ်လွှာတွေကြတယ်ဆို၊ သူက မြသင်ဇာနဲ့ လက်မထပ်ရဘူးလို့ပြောသွားပြန်ပြီလား၊ ဒါတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊ သင်ဇာလေးမင်းကိုချစ်တာပဲ၊ သူ့အစ်ကိုနဲ့ ယောင်းမကိုဆန့်ကျင်ပြီး မင်းကို လက်ထပ်မှာပါ၊ ဟိုဘက်ကလည်း အခိုက်အတန့် မကျေနပ်တာရှိလည်း နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါနေလရယ်”

“ဟုတ်သားပဲကွာ၊ မမခိုင်ရင် ခိုးပြေး၊ ဒါမှမဟုတ် တရားရုံက လက်မှတ်ထိုးထားလိုက်၊ သိက္ခာတွေ ဘာတွေတွက်မနေနဲ့၊ တကယ်မမခိုင်ဘူးဆိုရင် တစ်ခုခုအဆင်ပြေသွားအောင်လုပ်လို့ရပါတယ်”

“ဝဏ္ဏ”

“အေး... ပြော”

“မမခိုင်”

“နေလပြောလေ၊ မင်းဘာတွေခံစားနေရလို့ ယောက်ျားတန်ခိုး နှိုက်ကြီးတင်ငိုရတာလဲ၊ ရွှေဝတ်လွှာယောက်ျားယူသွားပြီး မင်းကိုထားခဲ့တုန်းကတောင် မျက်ရည်တစ်စက်မကျခဲ့ဘဲနဲ့၊ အခုဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ၊ မြသင်ဇာကို ဟိုတုန်းက ရွှေဝတ်လွှာကိုချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ထက် ဆောင် ပိုချစ်သလား”

“ချစ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟင်... နေလ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွှေဝတ်လွှာမှာ ငါနဲ့ရတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိနေတယ်”

“ဘာ... ဟာ... အဲဒါဘယ်လိုဖြစ်”

မှားယွင်းမိခဲ့တယ်လို့ ဘုန်းနေလပြောခဲ့ဖူးတာ သတိရပြီး၊ စကားဆက်လို့မရဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။ မမခိုင်လည်း အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားကာ

“ရွှေဝတ်လွှာပြောတာလား၊ မင်းနဲ့ရတဲ့ကလေးရှိတယ်လို့”

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ် မမခိုင်၊ အဲဒီကလေးက... ကျွန်တော် သားလေးက မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ”

“ဟယ်”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ”

“ငါတို့ချစ်သူဖြစ်တယ်၊ ချိန်းတွေ့ရင်းနဲ့ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တစ်ခြမ်းတစ်ခါ မှားယွင်းမိကြတယ်၊ နောက်ပိုင်းအသိစိတ်မလွတ်အောင် နှိပ်ကိုင်ဖို့ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြပါပြီ၊ မှားတာကို မှားမှန်းသိရဖို့ ခိုတိဆင်ခြင်ခဲ့ကြတာ၊ သူ့မှာကိုယ်ဝန်ရှိမှန်း သူလည်းမသိဘူး၊ ငါလည်း မသိဘူး၊ နောက်တော့ သူ့ပျောက်သွားတယ်၊ မင်းကိုတောင် ငါပြောပြ မိသေးတယ်၊ ဒီအမှားကို ရှက်လို့ သူတစ်နေရာသွားပုန်းနေတာလား”

မသိဘူးလို့၊ အဲဒီတော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်နှစ်လရှိနေပြီ၊ နောက်ရှစ်လ ကျော်လောက်မှ သူပြန်လာတယ်။ သူ့အဖေပေးစားတဲ့ မြတ်ဦးမောင်ကို ယူဖို့ ငါ့ကိုမေ့လိုက်တော့တဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ မမခိုင်ကျေးဇူးနဲ့ မင်းနဲ့အတူ နိုင်ငံခြားထွက်သွားတယ်။ ဒါပဲ ငါနဲ့သူ့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဒါပေမဲ့ကွာ”

“နေလ”

“မိဘတွေ မသိအောင် တောမှာကလေးသွားမွေးနေတာတဲ့ မွေးပြီးကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး သွားအပ် တယ်။ ပြန်လာတော့ မြတ်ဦးမောင်ကိုယူပြီး မိသားစုကိုစောင့်ရှောက် တယ်”

“ကလေးကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်တော့တာပေါ့ ရက်စက် လိုက်တာ”

မမခိုင်က အလောတကြီးတွေ့ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်ရည်တွေနှင့်ပင် ခေါင်းခါပစ်ကာ

“သူ မြတ်ဦးမောင်ကိုယူပြီး မိသားစုကိုဖြည့်ဆည်းခဲ့သလို သား အတွက်လည်း လိုအပ်တဲ့ထောက်ပံ့မှုတွေပေးပြီး တာဝန်ကျေခဲ့တယ် ပြောရမှာပဲ။ အခုလည်း သားကိုသားအရင်းလို့ အသိအမှတ်မပြုနိုင်မေ မယ့်၊ သူ့ရင်ခွင်ရိပ်မှာထားနိုင်အောင် မွေးစားဖို့လုပ်နေတယ်”

“ဪ”

“အဲဒါ တစ်အိမ်တည်းအတူတူနေကြရင်၊ ကျွန်တော့်နဲ့သင်တို့ က မွေးတဲ့ကလေးနဲ့၊ သူနဲ့ကျွန်တော်ရထားတဲ့ကလေး၊ ဘယ်လိုထပ် စပ်ကုန်မှာလဲ၊ သိသွားတဲ့တစ်နေ့ကျရင် ဘယ်လိုတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်မှာ လဲ၊ အဲဒါတွေကြောင့် မြသင်ဇာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုတားရတာပေါ့”

“ဟား... ရှုပ်ပြီပေါ့ကွာ”

ဝဏ္ဏသူနုနု သူရိုက်၍ နားလည်သွားရသောကိစ္စတစ်ခုအတွက်

စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်တူသည်။ မမခိုင်ကတော့ အလေးအနက်စဉ်းစား ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်

“မင်းနဲ့ သင်ဇာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကို ဆုံဆည်းခဲ့ကြတာပဲ။ ဒင်းတို့ချင်းမတွေ့ရင်၊ မင်းလည်း သားတစ်ယောက်ရှိမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအခု ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် မသိလို့ပေါ့၊ မမခိုင်ရယ်၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း ဆယ်ဖြစ်နေတာပါ။ သင်ဇာကို လက်ထပ်ရင် သားကိုမိဘမဲ့ဂေဟာမှာပဲ ထားရတော့မှာတဲ့။ နင်အဲဒီမိဘမဲ့ဂေဟာမှာပဲ သားကိုကြီးပြင်းစေချင် သလားလို့ ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။ ကျွန်တော် သင်ဇာကိုလက်ထပ်ရ နှာလား။ သားကိုဒီအတိုင်းထားရမှာလား” မမခိုင်

ပြန်အမေးခံလိုက်ရတာကို မမခိုင်မဖြေတတ်။ ဘာကိုလုပ်ပါလို့ ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်ပေးရမလဲ။

ရင်သွေးနှင့်ချစ်သူ ဘယ်သူ့ကိုဖြတ်တောက်ပါလို့ မပြောရက် ခါ။ ဝဏ္ဏက သက်ပြင်းမောတွေချလျက်။

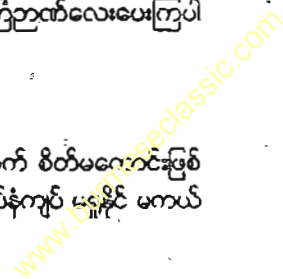
“သင်ဇာက မင်းကိုအရမ်းချစ်တာပဲ။ သင်ဇာကို စွန့်လွှတ်လိုက် မယ်ဆိုရင် သင်ဇာအရမ်းသနားစရာကောင်းလိမ့်မယ်။ ကလေးကို မိဘမဲ့ ဂေဟာမှာပဲ ထားရမယ်ဆိုတာကလည်းကွာ၊ မိဘတွေဖြစ်တဲ့ မင်းတို့နှစ် ယောက်လုံး ရင်နာရမှာ”

“အဲဒါကြောင့် ငါဆုံးဖြတ်ရခက်နေတာပေါ့။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ၊ မမခိုင် ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အကြံဉာဏ်လေးပေးကြပါ ညီ၊ ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

“နေလရယ်”

“သူငယ်ချင်းရာ... ”

မမခိုင်ရော၊ ဝဏ္ဏရော ဘုန်းနေလအတွက် စိတ်မကောင်းအဖြစ် တာ မျက်ရည်ပဲနေကြသည်။ တကယ်ကို ဘေးကုန်ကုန် ပြုနိုင် မကယ်

နိုင်အဖြစ်မျိုးပဲ မဟုတ်ပါလား။

မမခိုင်က ဘုန်းနေလ ကျောပြင်လေးကိုပုတ်၍...

“မမခိုင်ကတော့ သေချာစဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်စေချင်တယ်။ သား သမီးဆိုတာ ဘယ်တော့မှာ အစားထိုးလို့မရဘူး။ ချစ်သူဆိုတာကတော့ ရွှေဝတ်လွှာနေရာမှာ မြသင်ဇာကို အစားထိုးနိုင်သလိုမျိုးပေါ့။ တစ်သက် မှာ တစ်ယောက်တည်းချစ်မယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အစားထိုးအချစ်ဆိုတာ မျိုး ပေါ်ချင်ပေါ့လားနိုင်သေးတယ်။ မင်းရွေးချယ်ရမှတစ်ဆင့်တည်းဆိုရင် မြသင်ဇာကို ထားခဲ့ဖို့ပဲရှိတယ်”

“မမခိုင် ပြောတာတော့ဟုတ်တယ် နေလ။ မြသင်ဇာအပေါ် မတရားရာရောက်ပေမယ့် ကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ မိမိမဲ့ထားရမယ် ဆိုတာကြီးကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး”

“ငါသင်ဇာကို စွန့်လွှတ်ရမယ်ပေါ့။ ဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့လဲ။ ဘယ်လိုပြောပြီးတော့လဲ”

“သွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားလို့ရအောင် မင်းရှောင်နေလိုက်ပါ။ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ကိစ္စကြီးဖြစ်သွားပြီဆိုတာ ငါ သိတယ်။ သင်ဇာက အလွယ်ခွဲထားခံမှာမဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းအရင်း ကို သိချင်မှာ မင်းဘယ်လိုပြောမှာလဲ။ သားတစ်ယောက်အပေါ်ဆိုရင် သင်ဇာ ခွင့်လွှတ်နားလည်ချင်လည်လိမ့်မယ်။ ရွှေဝတ်လွှာနဲ့ရခဲ့တာပါဆို ရင် သူတို့မိသားစု အမြန်ဆုံးကွဲကွာသွားမှာပဲ။ ရွှေဝတ်လွှာနဲ့ သူ့နောက် က မိသားစုဘဝ၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ သင်ဇာလည်း ဝေးသထက်ဝေးမှာ”

ဘုန်းနေလ ပိုင်ကျသွားသည်။ အလွယ်များခဲ့မိသည်က အခက်ခဲ ဆုံး ဖြေရှင်းရမည့်ကိစ္စမျိုးဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။

ရွှေဝတ်လွှာနှင့် လမ်းခွဲခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း နောင်တတစ်ကြိမ် တစ်ခါမှမရုံးသော်လည်း အခုချိန်မှာတော့ ချစ်ခဲ့ဖူးသည့်အချိန်ကိုတောင် နောင်တအကြီးအကျယ်ရနေ၏။

“နေလ... မင်းဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“ရွှေဝတ်လွှာက ငါမြသင်ဇာကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် သားရှိ နေတဲ့နေရာကိုတောင် ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ သားကို တစ်သက်လုံး အဲဒီ နေရာမှာပဲထားလိမ့်မယ်။ ငါနဲ့ သင်ဇာပြတ်ပြီဆိုရင်တော့ သားကိုသူ့ရင်ခွင် နှိပ်မှာထားနိုင်အောင် မွေးစားလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုနည်းလမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် သားကို ငါပိုင်ဆိုင်ရမှာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားကို အဲဒီဘဝထဲမှာ တော့ မထားနိုင်ဘူး”

“အေး... အဲဒါ မိဘမေတ္တာပေါ့ကွ။ မင်းတွေးတာမှန်ပါတယ်”

“ငါ”

စကားကပြောမထွက်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်က ပါးပြင်ဖော်လို့မဲ့ဆင်း ဖာသည်။ သူ့အံကြိတ်ကာ တင်းခံလိုက်၏။

မြသင်ဇာနှင့် ဆုံဆည်းဖို့ ရေစက်မပါဘူးဆိုတာ မြသင်ဇာ ထက်သင့်ခံနိုင်ပါ့မလား။ အမုန်းကြီးမုန်းသွားပြီး နာကြည်းစိတ်တွေနှင့် သူမ အလွယ်တကူမေ့နိုင်ပါစေ။

သင်ဇာရယ်။ ကိုကိုထားခဲ့တဲ့ဘဝမှာ မင်းပျော်နိုင်မှာလား။

***

အခန်း (၂၈)

အပျော်စိတ်တွေနှင့် ကိုကို့ဆီဖုန်းခေါ်လိုက်သော်လည်း ကိုကို့ဖုန်းက ပိတ်ထားသည်။ ကိုကြီးက လက်ထပ်ဖို့ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတာ ကိုကို့ပျော်သွားအောင် ပြောပြချင်လို့ပါ။

ကိုကိုဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာလည်းမသိပေ။ လုပ်ငန်းကိစ္စအရေးကြီးလို့လား တခြားအရေးကြီးညွှန်ညွှန်တွေနှင့် တွေ့နေလို့လား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအချိန်မရွေးဆက်သွယ်နေမည်ဆိုတာ သိထားပြီး အကျိုးအကြောင်းရှိလျှင်လည်း ကြိုပြောထားသင့်သည်။

“ဟဲ့... သင်ဇာ မပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်ထပြေးမလို့လဲ”

“ငါ ကိုကိုဆီသွားမလို့”

“ဪ... သင်တန်းဆင်းမှ သွားလည်းရတာပဲ၊ မပြောမဆိုကပျာကသိနဲ့”

“ကိုကိုဆီ မနေကတည်းက ဖုန်းခေါ်နေတာ တစ်ညလုံးလည်းခေါ်တာပဲ၊ ဖုန်းခေါ်လို့မရဘူးဟာ၊ စက်ပိတ်ထားတယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး”

“ငါ့ကို ဝတ္ထုကြီးဆီ ဆက်ကြည့်ပါလား”

“ကိုဝတ္ထုဖုန်းကလည်း လူကြီးမင်းနဲ့ တိုးနေတာပဲ၊ မမခိုင်ဆီလည်း ဆက်ကြည့်တာပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး မအားပါဆိုတာချည်းပဲ”

“အာ... ဟုတ်လို့လား၊ ငါတောင်မနေ့ညက ကိုဝတ္ထုနဲ့ဖုန်းအကြာကြီးပြောဖြစ်တယ်၊ လူ့ချင်းမတွေ့ရလို့လေ”

မိန်းမဆန်ဆန်ဖြစ်လာသော မိုးက ခပ်ကြားကြားလေးပြောနေသည်။ ဝေဝေလွင်က မျက်စောင်းပစ်ထိုး၍

“မိုးတို့ကတော့ ကံပြီဟေ့၊ ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေလို့သာပဲ မိန်းမစစ်စစ်ဆိုရင် ကိုဝတ္ထုနားကတောင်ခွာမှာမဟုတ်ဘူး”

“နင်လည်း အတွေ့အကြုံရအောင် ရည်စားထားကြည့်ပါလား”

“အမလေး... မလိုချင်လို့ပါနော်၊ ရှုပ်လွန်းလို့ တွေ့ချင်ရတာနဲ့ ချိန်းရတာနဲ့ စိတ်ကောက်လို့ဖြေရှင်းရတာနဲ့ ချောဖို့အတွက် ဟိုဟာ ဒီဟာ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးရနဲ့”

“အဲဒါ ဖီးလ်ပဲလေ၊ ဘယ်လောက်ခံစားလို့ကောင်းလဲ”

“မိုးရယ်၊ နင်ရဲ့အဲဒီစကားတွေကလေ ဒီအဝတ်အစား ဒီဆံပင်ကောနဲ့မလိုက်ဘူး၊ မိန်းမလိုဝတ်ပြီး ဆံပင်အရှည်ထားတော့၊ နင့်ကို အဲဒါမှ ကိုဝတ္ထုကြီး ပိုချစ်လာမှာ”

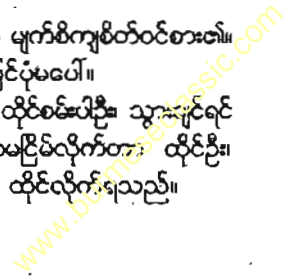
“အဲဒါခက်တာပဲ ဝေဝေလွင်၊ နင်ဘာမှမသိသေးဘူး၊ ငါ့ရဲ့ ဒီစတိုင်လ်ကို ကိုဝတ္ထုခိုက်သွားတာလေ၊ နင်မသိဘူးလား၊ နင့်လိုမိန်းကလေးပီပီသသ ချောမောလှပတဲ့သူကို သူ့မြင်လို့လား”

“အဲ”

ဝေဝေလွင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

မိုးလိုယောက်ျားလျှောက်မှု ကိုဝတ္ထုက မျက်စိကျစိတ်ဝင်စား၏။ မိမိလို မိန်းမချောလေးကိုတော့ မျက်လုံးထဲမြင်ပုံမပေါ်။

“ဟဲ့... သင်ဇာရဲ့ မိုးတိုးမတ်တတ်နဲ့ ထိုင်စမ်းပါဦး၊ သွားရှင်ရင်လည်း သင်တန်းဆင်းမှသွားစမ်းပါ၊ ဖင်ဂနာမငြိမ်လိုက်တာ ထိုင်ဦး၊ ဝေဝေလွင်က လက်ကုံးဆွဲပြီး ဇွတ်ထိုင်ခိုင်း၍ ထိုင်လိုက်ရသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ လေးလေးပင်ပင်နှင့် တစ်မျိုးကြီးပါ။

“နင်တို့ ဘယ်အချိန်မကလာဆောင်မှာလဲ၊ မိုးနဲ့ငါ သတို့သမီး အရံလုပ်မှာနော်၊ ကိုဝဏ္ဏက သတို့သားအရန်ဆို မိုးနဲ့က အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ငါ့အတွက်တစ်ယောက်တော့ ရှာပေးရမယ်”

“နင် ငါတို့ကို အားကျနေပြီမဟုတ်လား၊ အတွဲလိုချင်တယ် ပေါ့လေ”

“အားကျလာတာပေါ့ဟယ်၊ နင်ကို ကိုဘုန်းနေလက အရမ်းချစ်တယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်၊ ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံတတ်တယ်၊ မိုးဆိုလည်း ကြည့်ပါဦး ယောက်ျားလျှာစိတ်ပေါက်နေတာတောင် ကိုဝဏ္ဏကြီးက သည်းသည်းလှုပ်လို့”

“လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆုံဆည်းရတယ်ဆိုတာ နေ့ရေစက်ပါတယ်ဟဲ့၊ ကိုကိုက ငါ့ကိုချစ်တာ၊ ငါကကိုကိုချစ်တာ အတိတ်အကြောင်းကံပါလာလို့ပေါ့၊ အရင်ဘဝက သူများတွေချစ်ခြင်းကို နင်နဲ့ ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် နင်ဒီဘဝအချစ်နဲ့ ဆုံဆည်းရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ်... တော်တို့က ချစ်သူတွေရှိနေကြတော့ ပြောအားရှိနေကြတာပေါ့လေ၊ ငါရည်းစားရမှ နင်တို့ထက်ကိုချစ်ပြလိုက်ဦးမယ်”
ဝေဝေလွင် အားကျမခံပြောနေတာမို့ မိုးနှင့် သင်ဇာရယ်မိကြသည်။ ရယ်သာရယ်နေရသော်လည်း မြသင်ဇာရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်မနေကိုကိုဆီ ဆက်သွယ်လို့မရတာကြောင့် ရင်ထဲမှာလွမ်းသလိုလိုကြီး လစ်ဟာလျက်ရှိသည်။

“ငါဒီနေ့ သင်တန်းတက်လည်း စိတ်ပါမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုကိုနောက်လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်ဟယ်၊ ငါပြောမှာကိုနားထောင်ပြီး ပျော်ရွှင်သွားမယ့် ကိုကိုမျက်နှာလေးကို ငါ့မြင်ချင်လှပြီ”

“ကြီး... တားမရလည်း ကြတော့၊ တကယ်ပဲ မပြောချင်တော့ဘူး”

“အေးလေ... ကဲကိုကဲတယ်”

မိုးနှင့် ဝေဝေလွင် ဘာပြောပြောနားမထောင်တော့ဘဲ ကားလေးကိုမောင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုကိုကို အမြန်ဆုံးကိုတွေ့ချင်နေလို့ပါ။

“ဟား... နေလ၊ ဟိုမှာသင်ဇာကားလာနေတယ်ကွာ သွားသွား”

မြသင်ဇာ ကားလေးဝင်လာတာမြင်၍ ဘုန်းနေလ အမြန်ပြေးဖုန်းရသည်။ ကားကိုတော့ ဂိုထောင်ထဲမှာသိမ်းထားပြီးသားဖြစ်၍ ကိစ္စမရှိ။

“ဟား... သင်ဇာ အလည်လာတာလား၊ လာလေ သင်ဇာထိုင်ဦး”

“ကိုကိုရော ကိုဝဏ္ဏ၊ ကိုကိုဆီဖုန်းဆက်မရလို့”

“ဪ... နေလ၊ အရေးကြီးတဲ့လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ စင်ကာပူထွက်သွားရတယ်”

“ဟင်း... ကိုကိုက သင်ဇာကိုလည်း ဘာမှပြောမသွားဘူး”

“ဟိုလေ... အရေးတကြီးထွက်သွားရလို့ အကျိုးအကြောင်းမပြောဖြစ်တာဖြစ်မယ်”

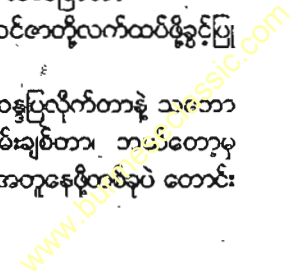
“ဘယ်လောက်ပဲ အရေးကြီးကြီးပေါ့၊ မနေ့ကတည်းက ဖုန်းဆက်နေတာ၊ စက်ပိတ်ထားတော့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှာလဲ”

“အင်း... ဒီကောင်မနေ့ကတည်းက ထွက်သွားတာ သင်ဇာရဲ့”

“ဟား... ကိုကိုမကောင်းဘူးကွာ၊ သင်ဇာက ကိုကြီးဆီက ခွင့်ပြုချက်ရလို့ ကိုကိုပျော်သွားအောင်ဆိုပြီး လာပြောတာ”

“ဟုတ်လား... သင့်ဇာကိုကြီးက သင်ဇာတို့လက်ထပ်ဖို့ခွင့်ပြုလိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်... သင်ဇာနဲ့ညည်းနည်းဆန့်ပြလိုက်တာနဲ့ သဘောတူလိုက်တာလေ၊ ကိုကြီးက သင်ဇာကိုအရစ်ချစ်တာ၊ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာအညှိုးမခံဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးရင် အိမ်မှာအတူနေဖို့တယ်ခုပ် တောင်း”

ဆိုတယ်။ ကိုကိုဖုန်းကတော့ စက်ပိတ်ထားတယ်။ တခြားဆက်သွယ်တဲ့ ရမလားလို့”

“ဟိုလေ သင်ဇာ ဒီကောင်မှာ သူ့ဖုန်းပဲပါသွားတာ။ ဝား... တခြားဆက်သွယ်လို့ရမယ့်ဖုန်း ကျွန်တော်မသိဘူး”

မြသင်ဇာ မျက်နှာလေးညှိုးသွားသည်။ မျက်ရည်တွေပါ ချစ်ချစ် ချင်းဝဲတက်လာ၏။ ဝတ္ထု စိတ်မကောင်းသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင် ထိန်းချုပ်ထားရလွန်း၍ အသက်ရှုကြပ်လောက်အောင်ပင် ခြစ်ရသည်။ ချောင်းမြောင်းကြည့်ပြီး နားထောင်နေသော ဘုန်းနေလတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိပါ။

“ကိုဝတ္ထု”

“ဟင် သင်ဇာ”

“ကိုကိုဆီက အဆက်အသွယ်ရရင် သင်ဇာဆီဖုန်းဆက်ပေးပါနော်။ ကိုကို အခုသင်ဇာကိုနှုတ်မဆက်ဘဲ ခရီးထွက်သွားတာ သင်ဇာ စိတ်မကောင်းဘူး။ သင်ဇာကို ကိုကိုတကယ်မချစ်လို့လား မသိဘူးနော်”

“... မဟုတ်လောက်ပါဘူး သင်ဇာရယ်။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု တကယ်အရေးကြီးလို့ပါ”

“အဟင်”

“ဟား... သင်ဇာ ဗိုတော့မငိုလိုက်ပါနဲ့။ ဒီကောင်နဲ့အဆက်အသွယ်ရရင် ကျွန်တော် သေချာပြောလိုက်ပါမယ်”

“ဒါဆို သင်ဇာပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

မြသင်ဇာ မျက်ရည်တွေနှင့်ပြန်သွားပြီးမှ ဘုန်းနေ အပြင်ကို ထွက်လာသည်။ ဘုန်းနေလ မျက်ဝန်းအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်ပါ။ ဆက်တိုက်ပေါ် အရုပ်ကြီးပြတ်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...။

“ငါဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးရော့ကွာ”

“ငါမပြောရက်လို့ပေါ့ကွာ။ သူ့ကိုဒီလိုကြီး အစိမ်းရွှေလိုက်ရင် သူ့မသက်မသာခံစားသွားရလိမ့်မယ်။ သူ့အစ်ကိုသဘောတူလက်ခံလို့ အပျော်တွေနဲ့ရောက်လာခဲ့တာ နေလ။ ငါ သင်ဇာကိုသနားလို့ ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ဘူး”

“ငါသိပါတယ်။ မင်းသင်ဇာကို အားနာနေမယ်ဆိုတာ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဝတ္ထု။ ငါ... ငါ သင်ဇာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ။ နောက်နေ့တွေလည်း သူ့ရောက်လာဦးမှာပဲ”

ဘုန်းနေလကို ပခုံးဖက်ကာနှစ်သိမ့်ရင်း ကိုယ်ပါမျက်ရည်ဝဲချင်လာသည်။ မချစ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘဲ။ စိတ်နာကြည်းစရာအကြောင်း ကိစ္စတွေလည်း မရှိပါဘဲ။ ဒီလိုရှောင်တိမ်းခွဲခွဲရတာ ရင်နာစရာကောင်းမည်ပေါ့။

“နေလ”

“မမခိုင်”

မမခိုင်ရောက်လာပြီး ပခုံးပုတ်ကုန်ခေါ်သည်။ သူ့မော့ကြည့်ပြီး ထူးလိုက်ချိန်မှာ သူ့မျက်ရည်တွေကို မမခိုင်တွေ့သွား၏။

“မနေ့ကတည်းက မင်းထမင်းမစားဘူး။ အခုနေ့လယ်စာပြင်ထားတယ်။ ထမင်းစားရအောင်”

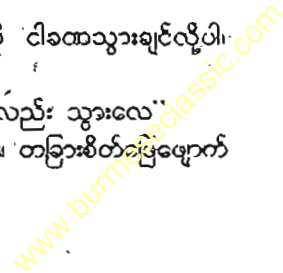
“ကျွန်တော်မစားချင်ဘူး မမခိုင်ရယ်။ ဝတ္ထုငါ့ကိုမင်းကားသော့ခဏပေးပါလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သင်ဇာနဲ့ထိုင်နေတု့ ဆိုင်လေးကို ငါခဏသွားချင်လို့ပါ။ အလွမ်းပြေပေါ့”

“နေလရော... အေးပါ မင်းသွားချင်လည်း သွားလေ”

ဝတ္ထုကားကိုယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ တခြားစိတ်အမြဲဖျောက်စရာနေရာတွေကိုလည်း မသွားချင်ပါ။

၁၇၀ ⇨ လုံမ

သင်ဇာနှင့် ထိုင်နေကျနေရာလေးကို အလွမ်းပြေလိုပြေငြိမ်း
ရောက်အောင်လာခဲ့သည်။

“ဟင်... သင်... သင်ဇာ”

ကားပါကင်နေရာမှာ ကားရပ်ခဲ့ပြီး အမိုးရိပ်ကလေးနှင့် ထိုင်နေ
ပိုင်းလေးရှိရာကိုလာခဲ့စဉ်မှာ သင်ဇာကရောက်နှင့်နေပြီး ကန်ဘက်တီ
ငေးနေခဲ့သည်။ သူ့အလျင်အမြန်ပင် သင်ဇာမသိအောင် ခပ်သုတ်သုတ်
ပြန်ထွက်လာခဲ့ရ၏။

မြသင်ဇာရယ်... မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုလွမ်းနေ သတိရနေ
တယ်ပေါ့။ ကိုယ်တို့ ဒီထဲကပိုဝေးကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘယ်လို
လုပ်မလဲ ကလေးရယ်။ ကိုကိုမင်းကို မခွဲနိုင်ပါဘူး၊ မခွဲချင်ပါဘူး။ မခွဲ
ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်နိုင်တော့တာ
ကံကြမ္မာပါပဲ။ ကံကြမ္မာပါပဲ ကလေးရယ်။

***

အခန်း (၂၉)

“ညီမလေး ဘုန်းနေလကို ပြောခဲ့ပြီလား”
ညနေစောင်းမှ ပြန်လာသော မြသင်ဇာကို ဘုန်းနေလနှင့်တွေ့
ခဲ့ပြီးပြီထင်၍ မြတ်ဦးမောင် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြသင်ဇာမျက်နှာ
မကောင်းစွာပင် မြတ်ဦးမောင်ရှေ့က ဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး...

“ကိုနေလက ခရီးထွက်သွားတယ်၊ သင်ဇာ မပြောခဲ့ရသေးဘူး
ကိုကြီး”

“ခရီးထွက်သွားတယ်၊ ဒါဆို ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊
အဆင်ပြေတဲ့အကြောင်း သိထားတော့ သူလည်းစိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့၊
ဒီကြားထဲ သူစိတ်ညစ်နေခဲ့မှာပဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့... သူ့မှာမိဘတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုကြီးတို့မှာလည်း
မရှိဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲ မင်္ဂလာရက်လေး ဘာလေး သတ်မှတ်
ရမယ်၊ သူခရီးကပြန်လာရင် အိမ်ကိုတစ်ခေါက်ခေါ်ခဲ့ပါဦး၊ ဒီတစ်ခါတော့
ကိုကြီးနဲ့စကားပြောပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီး၊ ကိုနေလ ပြန်လာရင်ခေါ်ခဲ့ပါမယ်”

မြသင်ဇာမျက်နှာလေး ဖြူဖျော့လျက် အားလျော့သလိုပြောနေ
တာကို အကဲခတ်မိသော ရွှေဝတ်လွှာက...

“ဘုန်းနေလက ဘယ်ကိုခရီးထွက်သွားလို့လဲ ညီမလေး”

“စင်ကာပူလို့ ပြောတာပဲ၊ အရေးပေါ်ခရီးဆိုတော့ သင်တော့
တောင် ဖုန်းဆက်မသွားနိုင်ဘူး”

“ဪ”

“အဲဒါတော့ အလေးအနက်မရှိသလိုမဖြစ်ဘူးလား ညီမလေး
ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြီး ဖုန်းဆက်တာကဘယ်လောက်ကြာမှာလို့
မြသင်စာ ဘာမှဆင်ခြေတက်စရာမရှိပါ။ ကိုကြီးပြောတာ ဟုတ်
နေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဆီအကျိုးအကြောင်းတော့ ဖုန်းဆက် အသိ
ပေးသင့်တာပေါ့။”

“သင်စာ ညီမလေး ထမင်းစားတော့မလား၊ မထမင်းပွဲပြင်
လိုက်မယ်”

“သင်စာ အပြင်ကစားလာခဲ့လို့ မမ၊ ရေချိုးပြီးနားလိုက်တော့
မယ်”

“ဪ... အေးအေး ညီမလေး”

မြသင်စာ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်လာတာအကဲခတ်မိပြီး ရွှေတစ်
လွှာစိတ်ဝတ်တော့မကောင်းပေ။ ဘုန်းနေလရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကိုသဘောပေါက်
မိသလိုပါ။ သင်တော့ကို ဖြတ်တောက်တော့မည့်အခြေအနေပဲမဟုတ်လား
သားအတွက်တော့လိုက်သော ဖခင်စိတ်လေးကိုတော့ လေးစား
မိလေသည်။

“မောင်ရော... ထမင်းစားတော့မလားဟင်”

“ပြီးမှစားတာပေါ့ ဝတ်လွှာရယ်၊ ခဏထိုင်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညီမလေး မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ ဘုန်းနေလ အလေးအနက်
မထားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာထင်တယ်၊ ဟို... ဝတ်လွှာ စကား
ပြောကြည့်တုန်းက အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ”

“ရည်း... ရည်ရည်မွန်မွန်ပါပဲ၊ အဆင်ပြေပါတယ်”

“မောင်ကတော့ ညီမလေးအပေါ် ဂရုစိုက်အလေးအနက်မရှိ
ခင်တော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောရမှာပဲ၊ သူလာရင်သေချာစကားပြော
ကြည့်မယ်၊ ဒီလိုကိစ္စအသေးအမွှားလေးကအစ ညီမလေးကို တန်ဖိုးထားပြီး
အသိပေးသင့်တယ်လို့ပေါ့၊ ဝတ်လွှာလည်း အဲဒါတော့ သတိပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဝတ်လွှာ ပြောပါ့မယ်၊ ဒါဆိုဝတ်လွှာ
အမင်းပွဲပြင်လိုက်တော့မယ်နော်”

“အင်... ပြင်လိုက်တော့လေ ဝတ်လွှာ၊ မောင်တို့ ထမင်းစား
ကြတာပေါ့”

ရွှေဝတ်လွှာ မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းပွဲပြင်နေစဉ်မှာ
မင် ဖုန်းသံမြည်လာတာကြောင့် ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ဘုန်းနေလ
အသံဖြစ်နေသည်။

“ပြော လင်းကို”

“မနက်ဖြန် မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အသိ
ပေးပြီး၊ ငါတောင်းဆိုစရာရှိလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ ဒါပဲနော်”

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ ဝတ်လွှာ”

ဖုန်းပိတ်ပြီးချိန်မှ မြတ်ဦးမောင်ရောက်လာလို့ တော်သေးသည်။
ရွှေဝတ်လွှာ ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ပြုံးလိုက်ကာ

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ၊ မနက်ဖြန်ဈေးဝယ်ရင်းနဲ့ ကုန်
တိုက်မှာတွေ့ရအောင်လို့ပြောတာ”

“ဪ... ငွေလုံလောက်အောင်ထည့်သွားလေး ဧည့်ခံရမယ်
ဆိုလည်း ဧည့်ခံလိုက်ပေါ့၊ မျက်နှာတော့ မငယ်စေနဲ့၊ သူ့ဋေးကကော်ပီ
သုံးသင့်တဲ့နေရာတော့ အောက်မကျအောင်သုံးနော် ဝတ်လွှာ၊ မိဘတွေ
တို့ ထောက်ပံ့တယ်ဆိုပြီး ဝတ်လွှာက ချွေတာလွန်းလို့ပြောရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမောင်ရဲ့၊ ငြိမ်း... ဝတ်လွှာမွေးနေ့ကျရင် နှစ်တိုင်း လုပ်နေကျ မိဘမဲ့ဂေဟာတွေကို အလှူငွေသွားထည့်မယ်နော် မောင်”

“အလှူအတန်းလုပ်တာပဲကွာ၊ ဝတ်လွှာ သဘောမပါ၊ မောင် မအားလို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်မပို့နိုင်တာဘဲ အားနာတာ”

“ရပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင်ဒီလောက် ပံ့ပိုးပေးနေတာပဲ ဝတ်လွှာ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်စရာလား ဝတ်လွှာရယ်... ဝတ်လွှာက မောင် အတွက် နေ့ကောင်းပီသပေးတာနဲ့တင် မောင်က ဝတ်လွှာမိသားစုနဲ့ ဝတ်လွှာတစ်ဘဝလုံးကို တာဝန်ယူသွားမှာပါ”

ဒီစကားကြားရတော့ မိမိဘက်က တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့တာတွေ နှင့် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သော အပြစ်တွေအတွက် စိတ်မလုံသလိုခံစားရသည်။ ဟိုတစ်ချိန်က အမှားတွေမရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင်၊ ဒီအချိန်မှာ သားသမီးတွေ မွေးပြီး မိသားစုဘဝလေးနှင့် ပျော်စရာကောင်းနေမှာပါ။ မိမိအပေါ် လင့်ဝတ္တရား ကျေပွန်လွန်းသော မြတ်ဦးမောင်အတွက် ဘုန်းနေလနှင့် ရသော သားလေးသားမရှိခဲ့လျှင် သားသမီးရတနာတွေ မွေးပေးဖြစ်မှာ အမှန်ပင်။

အခုတော့ သားအပေါ်လည်း ဝတ္တရားမကျေ။ မြတ်ဦးမောင် တို့မောင်နှမအပေါ်လည်း သစ္စာမဲ့သလို ဘုန်းနေလအပေါ်လည်း ရက်စက် ရာကျနေသည် မဟုတ်လား။

ဘယ်လိုကံကြမ္မာတွေကများ ကျိန်စာသင့်စေတာလဲ။ အားလုံး အပေါ် မကောင်းတာတွေချည်းပေးနေရတာ စိတ်မကောင်းပေ။

ဒါပေမဲ့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်သည့် အခြေအနေမို့...။

အခန်း (၃၀)

“ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကားနဲ့ မျက်နှာမလွဲနဲ့ ရွှေဝတ်လွှာ၊ သင်ဇာကို ခွဲဖို့ဆုံးဖြတ်ရတာ ငါ့ရင်တွေ ဘယ်လောက်နာနေပြီထင်လဲ၊ ငါ့ရင်သွေး ငါ့သားကို မရက်စက်နိုင်လို့ ဖခင်ပီသချင်လို့ ဝတ္တရားကျေချင် ဆို ဒါဟာငါ့ရဲ့ပေးသပ်မှုတစ်ခုပဲ။ အေး... အဲဒီအတွက် သားကိုငါတွေ့ မိရစေ၊ ငါတွေ့ချင်တယ်”

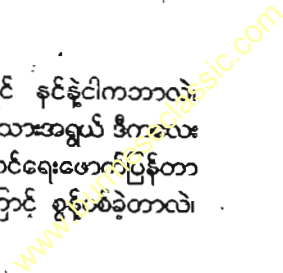
“တွေ့ပြီး နင်ကဘာလုပ်မှာလဲ၊ နင်က သူ့အဖေပါလို့ သွား ပြောမှာလား”

ဘုန်းနေလ မဖြေတတ်။ အဲလိုသွားပြောရင် သားကလက်ခံပျံ့ မလား။ အဖေတစ်ယောက်ရယ်လို့ နားလည်လက်ခံပျံ့မလား။

“နင်စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တွေးမနေနဲ့ လင်းကို၊ နင်ကိုအဖေဆိုတာ သိရင် အမေကဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာလဲလို့မေးရင်ရော နင်ဘယ်လိုဖြေ နာလဲ”

“ရွှေဝတ်လွှာ... ငါ”

“သူ့အမေဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုလက်ညှိုးထိုးရင် နင်နဲ့ငါကဘာလဲ၊ မြတ်ဦးမောင်နဲ့ကဘာလဲ၊ မြသင်ဇာနဲ့ကရော၊ ငါးနှစ်သားအရွယ် ဒီကလေး နဲ့အသိဉာဏ်ဦးနှောက်ထဲမှာ အမေက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တာ သာ အဖေက သစ္စာမဲ့တာလား၊ သူ့ကိုဘာကြောင့် စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲ။

အဲလို နာကျင်မှုတွေနဲ့ သူ့ရဲ့အနာဂတ်တစ်ခုလုံး အမှန်းတွေနာကြည်းမှု တွေ စွန်းထင်းမသွားနိုင်ဘူးလား။”

“ဒါဆို ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ ရွှေဝတ်လွှာ”

“နင်ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။ သားကို ငါမွေးစားမယ်၊ အဖေ အဖြစ်အသိမပေးဘဲ မွေးစားလိုက်မှ သူကျေးဇူးတင်ရမှန်း သိလိမ့်မယ်”

“တစ်သက်လုံးဖုံးကွယ်ထားမှာလား”

“သားလူမိုက်မဖြစ်ဖို့၊ မိဘတွေကို ဖော်ကားရဲတဲ့သားမဖြစ်ဖို့ မုန်းတီးနာကြည်းမနေဖို့ဆိုရင် တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်သင့်ရင် ဖုံးကွယ်ရ မှာပဲ လင်းကို၊ ဒါပေမဲ့ သားဘဝလုံခြုံဖို့ နွေးထွေးဖို့ မိခင်တစ်ယောက် ရဲ့မေတ္တာတရားတွေအပြည့်အဝရဖို့ ငါယုံကြည်ချက်ရှိတယ်ပေးနိုင်တယ်”

“အဲဒါက မင်းယောက်ျားက မွေးစားဖို့လက်ခံမဖြစ်မှာ မဟုတ် လား။ ဘယ်ယောက်ျားမဆို ကိုယ့်သွေးသားအရင်းကိုပဲ မျှော်လင့်ကြမှာ ပဲ။ ဖန်ပြန်သန္ဓေသားမွေးဖို့ ငွေကုန်ကြေးကျခံနိုင်တဲ့သူက ဘာမှသန္ဓေ မတော်သားမစပ်တဲ့ ငါးနှစ်သားအရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစား မှာတဲ့လား။ အဲလိုမလုပ်ဘူးဆိုရင် မင်းဘယ်လိုတာဝန်ယူမှာလဲ ရွှေဝတ် လွှာ”

“အဲဒါ”

ရွှေဝတ်လွှာ တန်းခနဲမဖြေနိုင်။ သားလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာ ကနေ ပြန်မွေးဖို့ကြိုးစားနေခဲ့တာ ငါးနှစ်မျှတောင် ရှိနေပြီမဟုတ်လား။ ဒီနေ့ထိ မြတ်ဦးမောင်ကို ကလေးမွေးစားဖို့ကိစ္စ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဆို့ မပါသေးပေ။ ဆေးစစ်ကြည့်မယ်၊ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ဖန်ပြန်သန္ဓေသား အဖြစ်မွေးမယ်၊ ညီမလေးအိမ်ထောင်ကျရင် တူလေး တူမလေးတို့ကိုပဲ ချစ်တော့မယ်နှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ၊ ရှောင်ဖယ်နေတာပဲ မဟုတ် ပါလား။

ဒါပေမဲ့ မြတ်ဦးမောင်ကို အပြစ်တင်လို့မရပေ။ ဘုန်းနေလ

ပြောသလို သွေးမတော် သားမစပ်ဘဲ ဘယ်မွေးစားချင်ပါ့မလဲ။

ဇနီးမယားဖြစ်သည့် မိမိဆီကမျှော်လင့်လို့မရလျှင် ညီမဖြစ် သော မြသင်ဇာဆီကသာ မျှော်လင့်ချင်ပေလိမ့်မည်။

“ရွှေဝတ်လွှာ... မင်းဖြေဖို့ခက်သွားပြီမဟုတ်လား၊ မင်းအဲလို စေလုပ်နိုင်ရင် ငါ့သားကို ငါပြန်မွေးစားမယ်”

“ဘာ”

“မင်းပြောသလို ဖအေအရင်းပါလို့ပြောရင် ဖြေရှင်းရခက်နေ မယ်၊ မိဘကိုဖော်ကားမိလို့ သားလေးငရဲကြီးနေမယ်၊ အဲဒီတော့ အဖေ မိလို့ အသိမပေးဘဲ၊ ငါပြန်မွေးစားလို့ရတာပဲ၊ ငါ့သားဘယ်မှာရှိတယ်ဆို တာ ငါ့ကိုပြောပါ”

“နင်... နင်အဲလိုလုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါ့သားကို ငါမွေးစား မှာပါ။ နင်နဲ့ မြသင်ဇာကွဲသွားပြီဆိုရင် မြသင်ဇာ အိမ်ထောင်မပြုတော့ ဘူးဆိုရင် မြတ်ဦးမောင်ကို ငါပြောလို့ရမှာပါ”

“သေချာမှာပါလို့ မင်းအာမခံသမျှပေး ရွှေဝတ်လွှာ၊ မင်းဘက် တ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာလား”

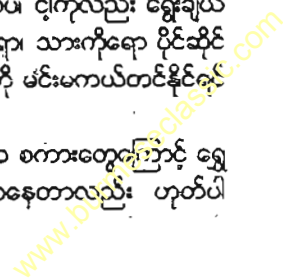
“ဟင့်အင်း”

“မင်းအဲလိုငြင်းမှာဆိုရင် ငါမြသင်ဇာနဲ့ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်... နင်... နင်အဲလိုမလုပ်ရဘူးနော်”

“ကျွန်... ရွှေဝတ်လွှာရယ်၊ မင်းဆန္ဒ မင်းဖြစ်ချင်တာတွေချည်း လုပ်လို့မရဘူးလေ၊ ငါလည်း ဖအေတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ့ကိုလည်း နွေးချယ် ခွင့်၊ သားကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါဦး၊ မြသင်ဇာကိုရော၊ သားကိုရော ပိုင်ဆိုင် ခွင့်မပေးချင်တာ မင်းတရားရဲ့လား၊ သားဘဝကို မင်းမကယ်တင်နိုင်ရင် ငါကယ်တင်ပါရစေ ရွှေဝတ်လွှာ”

အံ့ကြိတ်ကာပြောနေသော ဘုန်းနေလ စကားတွေကြောင့် ရွှေ ဝတ်လွှာတွေဝေသွားရသည်။ ဘုန်းနေလပြောနေတာလည်း ဟုတ်ပါ

သည်။ မြသင်ဇာကိုရော သားကိုရော တစ်ယောက်မှပိုင်ဆိုင်ခွင့်မပေးလျှင် မိမိမတရားရာကျပေးလိမ့်မည်။ သားကို မိမိကယ်တင်ခွင့်မရလျှင် ဘုန်းနေလ ကယ်တင်မှုပုံဖြစ်မှာပါ။ မိဘပဲ့ဂေဟာမှာ တစ်သက်လုံး မထားရက်သလို တခြားမွေးစားမည့်သူစိမ်းတွေလက်ထဲလည်း စိတ်မချပေး

“အေးလေ... မြတ်ဦးမောင်နဲ့ ညှိလို့မရတော့ဘူးဆိုရင် သားကို နှင်မွေးစားလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သားကိုအခုလတ်တလော နှင်မတွေ့ပါနဲ့ဦး မြတ်ဦးမောင်နဲ့ ငါညှိကြည့်ဦးမယ်။ မြသင်ဇာမှ လက်မထပ်တော့ဘူးဆိုရင် မွေးစားဖို့ သူခွင့်ပြုချင်ပြုမှာပါ။ အဲဒီအတွက် မြသင်ဇာနဲ့အဆေးဆုံးမှာနေပေးပါ။ ဒါနဲ့ နှင်ခရီးသွားတယ်ဆိုပြီး မြသင်ဇာကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး။ မြသင်ဇာမျက်နှာမကောင်းဘဲ အိမ်ပြန်လာတော့ ငါ့ရင်ထဲတကယ်မကောင်းဘူး။ ငါ့ကြောင့် သူတို့မောင်နှမ စိတ်ထိခိုက်ရပါလားလို့တွေ့ပြီး ငါတကယ်စိတ်ကောင်းဖြစ်ရတာပါ။ သူတို့ကတော့ ငါ့အပေါ်တကယ်ကောင်းကြတယ်လေ။ ငါက ငါ့သားအတွက် အတ္တကြီးနေခဲ့တာ”

“မိခင်တစ်ယောက်ပီသပေးလို့ မင်းကိုကျေးဇူးတင်သင့်သလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြသင်ဇာနဲ့ပတ်သက်တာတော့ ငါလည်း ရင်နာမိတယ်။ တကယ်ဆိုငါက သူ့အချစ်ကိုစော်ကားနေတာ”

“နှင်လည်း ဖခင်ပီသတာပါပဲ ဘုန်းနေလ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်နားလည်သွားသော်လည်း တံကြွမှာကိုတော့ သူတို့မပြင်ဆင်နိုင်တော့ပေ။

“ငါသွားတော့မယ် ဘုန်းနေလ၊ နှင်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နှင်ဒီလိုဆုံးဖြတ်နိုင်တာ ငါ့အိမ်ထောင်ရေးမပြုကြုံအောင် ကူညီလိုက်တယ်လို့ သဘောထားပါတယ်။ မြသင်ဇာနဲ့ကိစ္စ၊ မြသင်ဇာအပေါ်ရော နှင်

အပေါ်ရော တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ်၊ ငါ့ကံကြမ္မာပဲ”

တိုးလျှော့ပြောရင်း အားလျော့စွာနှင့် ဘုန်းနေလ ကျန်ခဲ့သည်။ မိမိလည်း စိတ်မကောင်းစွာနှင့် လေးလွှာမှာရှိသော ဘုန်းနေလ တိုက်ခန်းပေါ်က တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“မမရွှေဝတ်လွှာ”

“ဟင်... သင်... သင်ဇာ”

မြေညီထပ်အရောက်မှာ မြသင်ဇာကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ရွှေဝတ်လွှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။ မြသင်ဇာလည်း အံ့ဩနေကာ ...

“ဒီအိမ်ရာကို ဘယ်သူရှိလို့လာတာလဲ မမဝတ်လွှာ”

“ဟင်... သူ... သူ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီလာတာ၊ ဈေးဝယ် ထွက်ရင်းနဲ့ လမ်းကြိုလို့လေ။ သင်... သင်ဇာကရော ဘယ်သူ့ဆီလာတာလဲ”

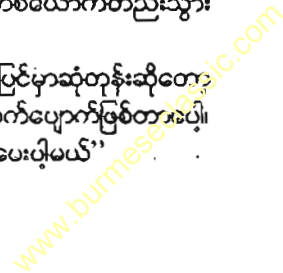
“ဒီလေးလွှာမှာ ကိုနေလတိုက်ခန်းရှိတယ် မမရဲ့၊ သူမရှိတော့ သူတိုက်ခန်းကို အလွမ်းပြေလာကြည့်တာပါ”

“ဪ... သင်... သင်ဇာရယ်၊ လူမရှိတဲ့တိုက်ခန်းကို အလွမ်းပြေလာကြည့်ရလား၊ သော့ပိတ်ထားမှာ အထဲလည်းဝင်လို့မရဘဲနဲ့၊ ဟိုလေ မမနဲ့ကုန်တိုက်လိုက်ခဲ့ပါလား သင်ဇာ၊ သူငယ်ချင်းကသိပ်နေကောင်းလို့ မလိုက်ဘူးဆိုတော့ မမတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာ”

“ဪ... အရင်လည်း မမဝတ်လွှာတစ်ယောက်တည်းသွားနေကျကို”

“အဲ... အခု ညီအစ်မနှစ်ယောက်အပြင်မှာဆိုတုန်းဆိုတော့ အတူတူသွားချင်လို့ပါ။ သင်ဇာလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်ထားပါ။ မမမှန်လည်း ဝယ်ကျွေးမယ်၊ အကျိုးလည်းဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“တကယ်နော်”

“အေးပါ၊ တကယ်ပါ ညီမလေးရယ်”

“ဒါဆိုပြီးရော”

မြသင်ဇာကို လွယ်လွယ်ကူကူခေါ်ထုတ်ရလာလို့ တော်ပါသေးသည်။ အပေါ်သာတက်သွားလို့ကတော့ ဘုန်းနေလနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးမှာ သေချာသည်။ ဒါဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားသွားသည်ဆိုသော ထူက ဘာလို့ရှိနေတာလဲဆိုတာနှင့် ဖြေရှင်းရမှာတွေ ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်စေဘုန်းနေလအပေါ် သင်ဇာရဲ့စွဲလမ်းမှုက အံ့ဩစရာကောင်းစေသည်။ လူမရှိသည့်တိုက်ခန်းကိုတောင် အလွမ်းပြေသွားကြည့်မလို့ဆိုလဲလား။ စိတ်မကောင်းပါဘူး ညီမလေးရယ်။ မမတကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီလိုလည်းမဖြစ်စေချင်ခဲ့ပါဘူး။

သားအတွက်၊ မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ပစ်ထားရတဲ့သားအတွက် အတ္တကြီးနေမိတာပါ။ မိဘတွေက သားသမီးတွေအတွက်ဆိုရင် အမှားအမှန်မခွဲခြားနိုင်အောင် မေတ္တာတွေနဲ့ အမှောင်ဖုံးသွားတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ မမတောင်းပန်ပါတယ် သင်ဇာရယ်...။

အခန်း (၃၁)

“သင်ဇာတို့ကတော့ ယောက်မရက်ကောင်းသလားမပြောနဲ့၊ ဆိုချင်တဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ရလာခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟင်း...ဟင်း၊ အခွင့်အရေးရတုန်း လိုချင်တာဆွဲလာတာ ဆိုတာ၊ မမဝတ်လွှာက အရမ်းသဘောကောင်းပါတယ်၊ တချို့ယောက်မတွေဆို ဘယ်ရမလဲ၊ သူ့အတွက်သူပဲကြည့်နေမှာ၊ ယောက်ျားက ညီမကို အစိုက်နေလည်း ဗြိတိပြင်ပြင်နဲ့ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မမဝတ်လွှာကတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ငါကလည်း ကိုယ့်အစ်မရင်းလိုချစ်နေရတာပေါ့”

“အေး... ဒီလိုသမီးယောက်မဆက်ဆံရေးမျိုးကတော့ ရှားပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုနေလက ဘာလို့ပြုန်းစားကြီးခရီးထွက်သွားရတာလဲ”

“အရေးကြီးကိစ္စလို့ပြောတာပဲ၊ ငါလည်းမသိဘူး၊ ဖုန်းဆက်သွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ကိုကို တကယ်ဆိုးတယ်”

ပြောရင်းနှင့် မြသင်ဇာမျက်ရည်ဝဲတက်လာသည်။ စားလက်စခန့်ပန်းကန်တွေကို စိတ်မပါသလို ဖွဲ့ထိုးဒီရွှေလုပ်ပစ်သည်။

မိုးက မြောက်ထိုးပင့်ကော်ဖြင့်
“အဲဒါတော့ ကိုနေလမခိုက်ဘူး၊ ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြီးတို့ယ့်ချစ်သူ စိုးရိမ်မနေအောင် ဖုန်းလေးဆက်ပြီး အသိပေးသင့်တာပေါ့။”

ကိုဝတ္ထုကြီး ငါ့ကိုအဲလိုလုပ်လို့ကတော့ ဒီလူ့မျက်နှာကြီးကို ငါဆွဲထိုးပစ်မှာ”

“ဟယ်... မိန်းမလိုနူးနူးညှည့်ညှ့်ပြောစမ်းပါဟယ်၊ ရည်းစားရနေတာတောင် ယောက်ျားစိတ်က မပျောက်သေးဘူး”

“အကျင့်တော့ တော်တော်နဲ့ဖျောက်လို့ရမလားဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တာကတော့ ချစ်တာပဲ”

“အရူးမ”

ရယ်စရာတွေ ပြောနေကြသော်လည်း မြသင်ဇာသိပ်ပြီးစိတ်မပါလှပေ။ ကိုကိုနှင့် အဆက်အသွယ်မရသရွေ့ သူမစိတ်နှင့်ကိုယ်ကပ်မည်မဟုတ်ပါ။

ဒီနေ့ဆို ကိုကိုနိုင်ငံခြားထွက်သွားတာ လေးရက်မြောက်နေပြီဖြစ်သည်။ သူမဆီဖုန်းလည်းမလာ၊ ကိုဝတ္ထုဆီဆက်သွယ်သေးလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။

“ကန်တော်ကြီးထဲက ငါ့နဲ့ကိုကိုထိုင်တဲ့ဆိုင်ကို သွားကြရအောင်ဟာ”

“သင်တန်းလစ်ဦးမလို့လား”

“ကိုကိုကိုလွမ်းလို့ ဘာမှစိတ်မပါဘူး၊ ဟိုနေ့ကလည်း ငါတစ်ယောက်တည်းသွားသေးတယ်၊ ကိုကိုပုခုံးပေါ်မှီပြီး ကိုကိုစကားသံတွေ ပြန်ကြားတော့ အလွမ်းပြေသေးတာပေါ့”

“နင်လည်း ရူးပြီ သင်ဇာ”

“အချစ်ဦးပဲဟယ် ရူးချင်လည်း ရူးမှာပေါ့၊ မနာလိုမဖြစ်ပါနဲ့”

“ဩ... လွမ်းတာပဲ မနာလိုဖြစ်ရဦးမယ်၊ ကဲ... ဒီလောက်တောင်အလွမ်းပြေချင်နေရင်ကြာ၊ ကျုပ်တို့လည်း သင်တန်းလစ်လိုက်တော့မယ်၊ ဟိုရောက်ရင်တော့ကုန်ကျစရိတ်ရှင်ရှင်ရမှာနော် မပြောမနို့”

“အေးပါ ဘယ်အချိန်တုန်းက ငတ်ရဖူးလို့လဲ”

သူမကားလေးနှင့်ပင် သုံးယောက်သား ကန်တော်ကြီးထဲလာခဲ့ကြသည်။ ကိုကိုနှင့်ထိုင်နေကျဆိုင်လေးကိုပဲလာခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲကိုဝင်လိုက်ဧည့်မှာတော့ ဝိတ်တာလေးက အနားလာရပ်ပြီး

“ဟိုအစ်ကိုတောင် စောစောတုန်းက လာသွားသေးတယ်၊ အစ်မတို့ဘာလို့ အတူတူမလာကြတော့တာလဲ”

“ဟင်... ဘယ်အစ်ကိုလဲ”

“အစ်မနဲ့အတူတူလာနေကျအစ်ကိုလေ၊ ဟိုးတစ်နေ့ကတောင် အစ်မတစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတော့ ခဏရပ်ကြည့်ပြီး ကားနဲ့လှည့်ပြန်သွားသေးတယ်၊ အစ်မတို့ပြတိုက်သွားကြပြီလား၊ မုန်းလို့တော့ မဟုတ်ကြဘူးထင်တယ်နော်၊ အဲဒီအစ်ကိုလည်း တစ်ယောက်တည်းလာထိုင်ပြီး ချက်နာမကောင်းဘူး၊ အစ်မကလည်း တစ်ယောက်တည်း မိုင်မိုင်တွေ တွေ့နဲ့လာထိုင်တယ်”

“ဟင်”

“ဟဲ့... ကိုနေလနဲ့ပဲ နင်လာဖူးတာမဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ခုနတောင်လာသွားသေးတယ်ဆိုတော့ နိုင်ငံခြားသွားတယ်ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“မောင်... မောင်လေး၊ အစ်မနဲ့လာတဲ့သူ သေချာပါတယ်နော်”

ဝေဝေလွင်နှင့် မိုးပြောတာကို အာရုံမရောက်နိုင်။ မယုံမရဲစိတ်များနှင့် ကောင်လေးကိုသာမေးနေမိသည်။

ကောင်လေးကခေါင်းညိတ်ပြလျက်...။

“အစ်မတို့က ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကို လာထိုင်နေကျပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သေချာမှတ်မိပါတယ် အစ်မရဲ့၊ တခြားအတွဲတွေဆိုလည်း ကျွန်တော်

တို့ ဆိုင်ကိုလာထိုင်တယ်။ ပြီးရင်ကဲ့သွားတဲ့သူလည်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မတို့လိုတော့မဟုတ်ကြဘူး။ ဘယ်လောက်မှတောင်မကြာသေးဘူး။ မိန်းကလေးကလည်း နောက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲလာ။ ယောက်ျားလေးကလည်း နောက်တစ်ယောက်တွဲလာနဲ့ သစ္စာတော့မရှိကြဘူး။

“ဟဲ့... သင်ဇာ”

သင်ဇာ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွား၍ မိုးနှင့် ဝေဝေလွင် တစ်ယောက်တစ်ချက်ပိုင်းထိန်းမတ်ပေးလိုက်ကြရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကို့... ကိုကို ဘာလို့ဒီလို လုပ်တာလဲ”

“သင်ဇာ”

“ကိုဝဏ္ဏနဲ့ မမခိုင်ကရော ဘာလို့ဖုံးကွယ်ထားတာလဲ၊ ငါ့ကို ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး”

“အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့နေမှာပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာအကြောင်းလဲဆိုတာတော့ သိသင့်တယ်”

“ကိုနေလက သစ်စိမ်းချိုးချိုးမယ့်လူမျိုးတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ နင်တို့ချင်း ပြဿနာတက်ကြသေးလား”

“မတက်ပါဘူး။ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ပြဿနာတက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ကိုကြီးတို့လက်ခံမယ် လက်မခံဘူးဖြစ်နေတုန်းကတောင် ငါတို့ခွဲ ရမှာမို့လို့ အတိုက်အခံတွေလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးတို့ကိစ္စလည်း အဆင်ပြေသွားပြီ။ အဲဒီအကြောင်းကို ကိုကိုကို ပြောပြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“အဲဒီအကြောင်းနဲ့ နောက်ဆုတ်သွားတာရော”

“ဟင်အင်း... အဲလိုတော့ ဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ငါ့ကိုမခွဲနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ အခုချက်ချင်းကြီး အခုလိုထဖြစ်တာ၊ ငါမသိတော့ဘူးဟာ”

“အေး... နင်အခုဘာလုပ်မှာလဲ”

“နင်တို့တာသာပြန်လိုက်ပါလား။ ငါအဲဒီကိစ္စစမ်းကြည့်ဦးမယ်”

“ငါတို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ နင်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ကားမောင်းလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ငါ့အတွက် စိတ်မပူနဲ့”

ပြောပြီး ဝေဝေလွင်တို့ကို အားမနာနိုင်ဘဲ၊ ကားကိုမောင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ မမခိုင်အိမ်သွားလည်း ဘာမှထူးမှာမဟုတ်။

မမခိုင်နှင့် ကိုဝဏ္ဏကပါ နိုင်ငံခြားခရီးထွက်သွားသည်လို့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

ကိုကိုဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်သည်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ...။

***

အခန်း (၃၂)

“ကိုကို”

“ဟင်... သင်... သင်ဇာ”

တိုက်ခန်းတံခါးဝမှာ မှီခွဲ ထိုင်နေသော မြသင်ဇာက သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ကိုကိုလို့ခေါ်လိုက်သောအခါ သူ့လန့်ဖျပ်တုန်တက်သွားသည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက လာထိုင်နေသည်မသိပေမယ့် မျက်ရည်တွေတွေ့ မခန်းခြောက်သေးပါ။

လက်ကနာရီကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်တော့ ညရှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။

“သင်... သင်ဇာ ဘယ်အချိန်ကတည်းကရောက်နေတာလဲ”

“နေ့လယ်ကတည်းကပါ။ နိုင်ငံခြားကနေ ကိုကိုဘယ်အချိန်ပြန်လာမလဲလို့ လာစောင့်နေတာ”

“သင်ဇာ”

“ကိုကို ဘာလို့ညာတာလဲ”

မေးရင်းနှင့် သူ့အနားကိုတိုးကပ်လာပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်လာသည်။ သူ့သင်ဇာလက်တွေကို ညင်သာစွာဖယ်ချ၍ အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်၏။ သူဝင်လိုက်ချိန်မှာ မြသင်ဇာပါလိုက်ဝင်လာသည်။

“အချိန်နောက်ကျနေပြီ၊ မင်းပြန်လိုက်ပါလား သင်ဇာ”

“ကိုကိုဘာလို့ညာတာလဲ၊ အဲဒါကိုသိရမှ သင်ဇာပြန်မယ်”

“သင်ဇာ... ညအရမ်းမိုးချုပ်နေပြီ၊ နောက်နေ့မှ”

“ကိုကိုထွက်ပြေးဦးမှာမဟုတ်လား၊ ဘာလို့လဲ... ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ သင်ဇာ ဘာတွေမှားယွင်းလို့လဲ၊ သင်ဇာ ဘာတွေလုပ်မိလို့လဲ၊ အကြောင်းကိုစွန့်ရင် ကိုကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမှာမဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ မမခိုင်ကရော ဘာလို့ဖိုးကွယ်ထားတာလဲ”

“ကိုယ်... ကိုယ်မမခိုင်နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် ကိုကို”

ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာပြောလိုက်သည့်အချိန်မှာ မြသင်ဇာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သူ့ကိုမယုံနိုင်သလို မော်ကြည့်ရင်းဖြင့် မျက်ရည်တွေကျလာ၏။

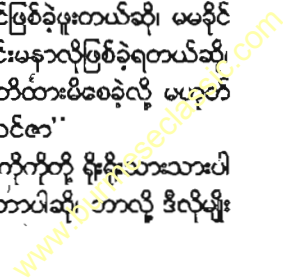
“ကိုကို ပြန်ပြောစမ်းပါ... မမခိုင်နဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်မမခိုင်နဲ့ ဝက်ထပ်တော့မှာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ဒီလိုမျိုး မင်းကိုရှောင်နေခဲ့တာပါ”

“ကိုကို... မယုံဘူး၊ သင်ဇာ မယုံဘူးကိုကို၊ ဘာလို့အဲလိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကိုကိုညာပြောတာမဟုတ်လား၊ ညာနေတာမဟုတ်လား ကိုကို”

“ဒါညာရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်တာ၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ ကိုယ့်ကို မမခိုင် ဂရုစိုက်တာက သဝန်တိုလောက်အောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆို၊ မမခိုင်အပေါ် ကိုယ့်ရဲ့ဆက်ဆံရေးတွေကိုလည်း မင်းမနှာလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆို၊ အဲဒါဟာ ကိုယ်နဲ့မမခိုင်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို သတိထားမိစေခဲ့လို့ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်မင်းကို အရမ်းအားနာပါတယ် သင်ဇာ”

“ဟင်အင်း... မဟုတ်ဘူး မပြောနဲ့၊ ကိုကိုတို့ နိုးနိုးသားသားပါဆို၊ မောင်နှမအရင်းတွေလို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြတာပါဆို၊ ဘာလို့ ဒီလိုမျိုး

ဖြစ်သွားတာလဲ”

“မင်းမယုံလည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့တကာယ်လက်ထပ်ကြမှာပါ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုမေ့လိုက်ပါတော့ သင်ဇာ”

“ဘာလို့မေ့ရမှာလဲ။ သင်ဇာတို့ချစ်ခဲ့ကြတာ အာယ်လောက်များကြာသေးလို့လဲ။ ဒါတောင် မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်လို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လို့ ကိုကိုပဲစပြောခဲ့တာလေ။ ဘာလဲ... ကိုကြီးတို့က လက်မခံဘူးနောက်မှလက်ထပ်ရမယ်။ အခုမဖြစ်သေးဘူးဆိုလို့ ကိုကို စိတ်နာသွားတာလား။ စိတ်ကုန်သွားတာလားဟင်။ အ... အခုကိုကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ လက်ထပ်ပြီး အိမ်မှာအတူတူနေပါတဲ့။ အဲဒီစကားကြားရင် ကိုကို ပျော်မယ်ထင်လို့။ သင်ဇာအရင်နှေ့တွေကတည်းက ဖုန်းဆက်နေတာကိုကိုနဲ့တွေ့ချင်နေတာ”

ကိုကိုသိပါတယ်လို့ မပြောရက်။ ပိုပြီး ထိခိုက်ခံစားသွားရမှာစိုးလို့ပါ။ သူမ မျက်ရည်တွေကိုမြင်နေရတာ ဒီရင်မှာလည်း ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါဘူးလို့ ပြောထွက်ချင်လှသည်။ ဒါပေမဲ့ ဝေဒနာတွေ ထပ်မပေးချင်တော့။

“ကိုယ့်မှာ မင်းကိုထပ်ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုမေ့လိုက်ပါလို့ပဲ ပြောပါရစေ”

“ကိုကို”

“မင်းကို မညာချင်ပါဘူး။ မင်းကိုတကာယ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်တွေချွေ့ငြိတွယ်ခဲ့ရတဲ့ မေနိုင်ကပဲ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်သင့်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကိုယ်ရွေးချယ်လိုက်တာပါ”

“ကိုကိုရယ်”

မယုံနိုင်ပေမယ့် ကိုကိုစကားလုံးတွေက မြားတစ်စင်းလို စူးဝင်ကာ နှင့်နေအောင်ခံစားရသည်။ ဘာလို့ ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတာလဲ နားမလည်နိုင်ပါ။ ကိုကိုဘာကြောင့် ဒီလိုရက်စက်ရတာလဲ မတွေးခဲ့ပါ။

ကိုကိုအချစ် ကိုကိုအကြင်နာတွေက ပူပူနွေးနွေးပဲရှိသေးတာမို့ အလွယ်တကူမေ့ပစ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပေ။
ဘာလို့မေ့ရမှာလဲ ကိုကိုရယ်၊ ချစ်နေတုန်းပဲရှိသေးတာ။
မေ့လိုက်ပါလို့ ဘာလို့အမိန့်ပေးရတာလဲ။ သင်ဇာဘာယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။

***

အသန်း (၃၃)

“ဘာ... မင်းအဲလိုပြောခဲ့တယ်၊ အမယ်လေး မပြောသင့်တာ ကွယ်၊ ငါ... ငါ သင်ဇာ့မျက်နှာကိုဘယ်လိုကြည့်ရမလဲ”

“က... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါမေမိနော်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ဆင်ခြေပေးရမှန်း မသိတော့လို့ပါ။ သင်ဇာက ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားသွား တာမဟုတ်မှန်း သိသွားတယ်၊ ကျွန်တော်ရှောင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ တဲ့၊ အကြောင်းအရင်းကို မသိရရင် မပြန်ဘူးတဲ့၊ ညရုစ်နာရီကျော်နေ ပြီ၊ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းရှေ့မှာ နေ့လယ်ကတည်းက ကျွန်တော်ပြန်လာ မှာကို မျက်ရည်တွေနဲ့ စောင့်နေခဲ့တာ မမခိုင်”

မမခိုင် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ၊ ဝဏ္ဏမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိ သည်။ ဝဏ္ဏက သူငယ်ချင်းကို အပြစ်မမြင်။ မမခိုင်ကို နားလည်ပေး လိုက်ပါဟူသော မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကပြန်။ မမခိုင်ဘာမှမတတ်နိုင် သက်ပြင်းတွေချစ်ရင်းနှင့် ...

“မင်းတို့ ပြဿနာက ဒီလိုပုံစံနဲ့ဖြေရှင်းလိုက်လို့ရော ပြေလည် မယ်ထင်လား နေလ၊ ငါ့ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာနဲ့ သင်ဇာက နောက် ဆုတ်သွားမှာတဲ့လား၊ သင်ဇာ မင်းအပေါ်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အမှန်အတိုင်းပြောလို့မှ မဖြစ်တာ မမခိုင်ရယ်၊ ရွှေဝတ်လွှာနဲ့

ကျွန်တော်က ဒီလိုပတ်သက်မှုရှိပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရလို့ မင်းနဲ့ ထက်ထပ်လို့မဖြစ်တာပါလို့ ပြောလို့ရမှာလား။ အဲလိုသာပြောလိုက်ရင် သူ့အစ်ကိုနဲ့ ရွှေဝတ်လွှာရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲသွားရုံပဲရှိမယ်၊ ပြိုကွဲ သွားရင်ရော သူနဲ့ကျွန်တော် ပေါင်းသင်းလို့ဖြစ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သားမျက်နှာကြောင့်ဆိုပြီး ရွှေဝတ်လွှာနဲ့ ကျွန်တော်ပေါင်းသင်းရမှာလား မမခိုင်၊ ကျွန်တော် သင်ဇာကိုချစ်တာပါ။ သင်ဇာကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာ၊ သား... သားကြောင့်သာ မဟုတ်ရင်”

စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်။ လည်ချောင်းဝမှာရော ရင်ထဲမှာ ရော ဆို့နှင့်လျက် အသက်ရှူလို့ပင် မဝဖြစ်လာသည်။

ဝဏ္ဏက သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကိုဆုတ်ညှစ်လျက်...

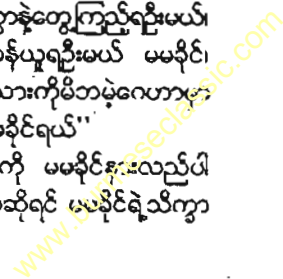
“မင်းခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို ငါတို့နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဖြေရှင်းနည်းက နည်းလမ်းမမှန်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်ဆိုပြီး အမှန်အတိုင်းပြောလို့လည်း မဖြစ်တော့၊ ငါတို့လည်း ဘယ်လိုအကြံဉာဏ် ပေးရမှန်းကို မသိတော့တာ၊ တကယ်ကို ပြုသင်ဇာလာမေးရင် ငါတို့ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

“မမခိုင်နဲ့ လက်ထပ်မှာဟုတ်တယ်လို့ ဖြေပေးပါ”

“နေလ”

“မမခိုင်ကို ကျွန်တော်အရမ်းအားနာပါတယ်။ ဝဏ္ဏကိုလည်း အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကယ်တင်ပေးပါ။ ဒီနည်းလမ်းနဲ့ ရှောင်မှအဆင်ပြေမှာမို့ပါ။ ဒီကြားထဲမှာ ရွှေဝတ်လွှာနဲ့တွေ့ကြည့်ရဦးမယ်၊ သားကို သူ မမွေးစားနိုင်ရင်၊ ကျွန်တော်တာဝန်ယူရဦးမယ် မမခိုင်၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေတဲ့အချိန်မှာတော့ သားကိုမိဘမဲ့လောဟုတ် ဘယ်လိုမှမထားနိုင်ပါဘူး၊ မထားရက်ပါဘူး မမခိုင်ရယ်”

“မခင်ဝတ္ထုရေးကျေဖို့ ကြိုးစားနေတာကို မမခိုင်နားလည်ပါ တယ်ကွယ်၊ မင်းရဲ့အခက်အခဲကို ကူညီခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မမခိုင်ရဲ့သိက္ခာ

တရားထိပါးမယ်ဆိုလည်း အစိမတစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာမျိုးနဲ့ မမခိုင် ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအရမ်းနာကျင်နေတာ ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။

“ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်ပေးနေတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမခိုင် သားအတွက်ပဲ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်မှာပါ။ ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်မသိခဲ့ဘူး။ မွေးကတည်းက ဒီအရွယ်အထိလည်း ကျွန်တော် တာဝန်မကျေခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီအချိန်မှာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကိုရင်းပြီး တာဝန် ကျေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လုပ်ရတော့မှာပေါ့ မမခိုင်”

“နေလရယ်၊ မမခိုင်အရမ်းကို စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ မင်း ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးမြင်ချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မပြည့်စုံရင်အချိန်မှာ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းခဲ့ရလို့ အခုလိုပြည့်စုံတဲ့အချိန်မှာ အချစ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ရလို့ မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပါ။ မင်းကို ပျော်ရွှင်စေချင်တာ မမခိုင်စေတာနဲ့ ဘာကြောင့်များ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကံဆိုးရတာလဲကွယ်”

မမခိုင်မျက်ရည်ဝဲစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သူလည်း မျက်ရည်တွေနှင့် အခန်းတံခါးဝလေးမှာ သူ့ကိုငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ကာ စောင့်နေသော သင်ဇာမျက်နှာလေးကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ စိတ်ထိခိုက် နေမိသည်။

ဒီအဖြစ်မျိုး သံသရာအထိ အထုံမပါချင်ပါ။

မုန်းလိုက် မေ့လိုက်ပါတော့ သင်ဇာရယ်။ ကိုယ်ကမင်းအချစ်ပေး ထိုက်တန်တဲ့သူပါ။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိတဲ့ ကြီး ဆိုးတဲ့ကောင်ပါ။

မင်းမချစ်ထိုက်တဲ့ကောင်ပါ သင်ဇာရယ်။

* * *

အိမ်နီး (၃၄)

“ဘာ... ဒီကောင်က မိန်းမယူတော့မယ်၊ ညီမလေးကို လက်ထပ်မယ်ပြောပြီးမှ တခြားမိန်းမကိုယူတော့မယ်လို့ ပြောတာလား၊ တောက်... လူပါးဝလိုက်တာ၊ ဒီကောင်ဘာကောင်လဲ၊ ဘာအဆင့် အတန်းရှိတာလဲ၊ ဘာရည်ရည်မွန်မွန် လှူကြီးလှူကောင်းလဲ၊ ခွေးသူ တောင်းစား၊ အဲဒီကောင်ကို ငါသွားသတ်မယ်၊ သွား သတ်မယ်”

“ကိုကြီး”

“မောင်”

မြတ်ဦးမောင် ဒေါသတကြီး ခုန်ထလိုက်တာမို့ မြသင်ဇာနှင့် ရွှေဝတ်လွှာ အလျှင်အမြန်ပင် ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ညီမထိတော့ မားကြည့်။ မျက်နှာနီနီ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် မြတ်ဦး မောင်ဒေါသဖြစ်သွားတာက ကြောက်စရာပါ။

မြသင်ဇာ ဒီအကြောင်းကို အစကမပြောသေးဘူး ရည်ရွယ်ထား မေမယ့် ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်တော့လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရခြင်းပင်။ တကယ်ဆို အခုထိလည်း ကိုကိုနှင့် မမခိုင်လက်ထပ်မည်ဆို တာ မယုံနိုင်သေးပါ။ မဟုတ်လောက်ပါဘူးလို့လည်း စိတ်ကထင်နေပေမယ့်။

“သင်ဇာ... အဲဒီကိစ္စက တကယ်လား”

ရွှေဝတ်လွှာမေးတော့ မြသင်ဇာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နိုင်ငံခြား

သွားပြီး ကြာလာလျှင် မြသင်ဇာမေ့သွားနိုင်တာကို ဘာလို့ ဒီလိုနဲ့ အစီအစဉ်ကပြောင်းလဲသွားသည် မသိပေ။ မြသင်ဇာ စုံစမ်းလိုက်လို့ ဘုန်းနေလ နိုင်ငံခြားမသွားဖြစ်တာ သိသွားတာများလား။

အခက်အခဲတွေအတွက် ဘုန်းနေလ ဒီနည်းလမ်းကို သုံးလိုက်ရတာဖြစ်သည်။ မြသင်ဇာ မျက်ရည်တွေကို မြင်ရတာ ရင်တွေပူလောင်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုများလုပ်ရမလဲ။

“အဲဒီကောင် ဖုန်းနံပါတ်ငါ့ကိုပေးစမ်း”

“ဘာ... ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ နေပါစေ ကိုကြီး၊ သင်ဇာတို့က သင်ဇာရှင်းပါ့မယ်”

“နင် ဘာရှင်းစရာလိုတော့လဲ၊ ဟိုကောင်က လက်ထပ်တော့ မယ်လို့ ပြောပြီးပြီ၊ ငါကသာ ဒီကောင်ကိုဆွဲထိုးပစ်ဖို့ချိန်းမှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်၊ ဒီကိစ္စဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ သင်ဇာစုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်၊ ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားတာ အကြောင်းအရင်းတော့ရှိမှာပါ”

“ဒီအကြောင်းပြောထွက်ပြီးမှ ဒီကောင်ခွဲက ဘာဖြေရှင်းချက်မှ သိစရာမလိုတော့ဘူး ညီမလေး၊ ဆက်သွယ်စရာလည်း မလိုဘူး ဆက်ဆံစရာလည်းမလိုတော့ဘူး၊ ဒီကောင်အောက်တန်းကျတာ ယုတ်ညံ့တာ၊ နှမချင်းမစာနာတာ၊ အစကတော့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ရမှာပဲ ဖြစ်မလို့လို့နဲ့ ဒီဘက်က သဘောတူလက်ခံပါပြီဆိုမှ ဒီလိုမျိုးထဖြစ်လား၊ အဲဒါသက်သက်ကျောတာ”

“အဲလိုမဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ သူ သင်ဇာကိုချစ်ပါတယ်၊ တခြားအကြောင်းရှိလို့ပဲဖြစ်မှာပါ”

“တော်ပြီ၊ ဒီကောင်အသံမကြားချင်တော့ဘူး၊ ညီမလေး... ကိုကြီး လိုက်လျောသင့်တာလိုက်လျောပြီးပြီနော်၊ နင့်ကိုချစ်လို့ ငါ့စိတ်တွေ အများကြီးလျှော့ထားတာ၊ ဒီကောင် ဒီလိုကျောတာ ဘယ်လောက်

ခံရခက်လဲ၊ နောက်ထပ် ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်တယ်ဆိုရင် နင်အသေပဲ၊ နောက်မှငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

မြတ်ဦးမောင် ဒေါသတကြီးဖြင့် ကုမ္ပဏီကိုထွက်သွားသည်။ မြသင်ဇာ အခုမှဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပါ။

ဝမ်းနည်းမှုများနှင့် ရှိုက်ကြီးတငင်ပဲ ငိုချလိုက်သည်။ ကိုကြီးကို မပျောင်းဖျသလို၊ သူ့မဘက်က ရပ်တည်မပေးတော့သော မမဝတ်လွှာက အခုမှလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာလေသည်။

“ညီမလေး... သူက ဘယ်သူနဲ့လက်ထပ်မှာတဲ့လဲ”

“မမခိုင်နဲ့တဲ့ မမဝတ်လွှာ၊ သူငယ်ချင်းရဲအစ်မပါ၊ သူ့ကို အရင်တုန်းက စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာလို့ပြောတာပဲ၊ ကိုကိုက ရည်းစားဦးနဲ့ကွဲဖူးတယ်လေ”

“ဟင်”

“သူဆင်းရဲချို့တဲ့ပြီး ဆွေမျိုးတွေဆိုမှာ ခိုကပ်ပြီး ပညာသင်နေရတဲ့အချိန်မှာ ချစ်သူက ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့သူကိုယူဖို့အတွက် သူ့ကို ထားခဲ့တာတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူအသည်းကွဲပြီး စိတ်လေနေမှာစိုးလို့ အဲဒီအစ်မက ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး နိုင်ငံခြားကို အလုပ်လုပ်ဖို့လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဪ”

မြသင်ဇာကို ဘုန်းနေလ ဒီအကြောင်းတွေပြောပြထားလိမ့်မယ် မထင်မိ၊ မြသင်ဇာကို မိမိယောက်မအဖြစ်သိပြီး လက်စားချေအသုံးချဖို့ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာသွားခဲ့သည်။

“အဲဒီအစ်မကရော သူနဲ့တကယ်လက်ထပ်မှာတဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မသိပါဘူး၊ မမခိုင်နဲ့ သွားမတွေ့ရသေးဘူး၊ သူဘာက ကိုကိုကို နိုင်ငံခြားသွားတယ်ဆိုပြီး ဖုန်းကွယ်ထားခဲ့ကြတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာတော့ သင်ဇာအရမ်းသိချင်တယ်

၁၉၆ ✧ လှဲ

မမဝတ်လွှာရယ်၊ ကိုကိုကို ဒီလိုလူစားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သင်ဇာ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်ဘူး။

“သင်ဇာရယ်... ဒီလိုမျိုးဖြစ်သွားပြီဆိုမှတော့ သူ့ကိုမေ့လိုက် ပါတော့၊ အချိန်ကြာလာရင် အရာအားလုံးက ပုံမှန်နေသားကျသွားမှာ ပါ။ သူနဲ့မတွေ့ခင်က အချိန်တွေပြန်သွားပြီး စိတ်ချမ်းသာသာနေပါလား ညီမလေးရယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် အချိန်တွေကို နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ရမှာလဲ၊ ဘယ် လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေလို့ရမှာလဲ မမဝတ်လွှာ၊ ကိုကိုကိုကို သင်ဇာ ချစ်တယ်၊ ကိုကိုလည်း သင်ဇာကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ အခုလည်း သူဒီအတိုင်းပဲ ပြောတယ်၊ သင်ဇာကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သစ္စာ တရားပါတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မမခိုင်က အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်သင့်တော်မယ် ထင်လို့ ရွေးချယ်လိုက်တာတဲ့၊ သူချန်ထားရက်လည်း သင်ဇာမနေခဲ့ဘူး မမဝတ်လွှာ၊ ကိုကိုကိုချစ်တယ်”

“သင်ဇာရယ်”

ဘယ်လိုဖြေသိမ့်မှုမျိုးနှင့် တွေးပေ့ပေးရမည် မသိပေ။ ဒီအတိုင်း ဖက်ထားမိတော့ သင်ဇာက ပန်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်အောင် အသံထွက်၍ ရှိုက်ငိုသည်။

မိမိကြောင့် ကျရသောမျက်ရည်မို့ ရင်ကပိုပြီး ပူလောင်မိသည်။ ဘုန်းနေလလည်း ဘယ်လောက်တောင်ခံစားနေရမလဲ။

သင်ဇာကို တကယ်ချစ်ခဲ့ပါသည်ဆိုတာ သစ္စာတရားတွေနဲ့ တောင် တိုင်တည်ခဲ့သေးတာ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မိမိအပေါ်မေတ္တာစေတနာ အစစ်အမှန်ပေးနေသောသူတွေကို မိမိရဲ့အတ္တတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှု တွေပေးနေမိသလို ဖြစ်နေရတာ ရင်ထဲတကယ်မကောင်းလှပေ။

မိသားစုအတွက် အတ္တကြီးပြီး မြတ်ဦးမောင်ကို အပျိုစင်ပုံစံ မျိုး လက်ထပ်ကာ လင်းကိုဆိုသော ချစ်သူကိုထားရစ်ခဲ့သည်။ အခုသား

ထားခဲ့ရက်လည်း မနေရဲပါ ✧ ၁၉၇

အတွက် အတ္တကြီးမိနေတာမို့ အားလုံးကိုသောကတွေ ဝေဒနာတွေ ပေး ဖိနေသည်။

ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့လို့ ပွင့်လင်းစွာတောင် မတောင်းပန်ခဲ့သည့် အဖြစ် ပါ။ ဒီဘဝတော့ ဒီနောင်တတွေနဲ့...။

* * *

အခန်း (၃၅)

ဒီတစ်ခါတော့ ဘုန်းနေလတိုက်ခန်းကို သွားမတွေ့ရဲတော့။ သူချိန်းဆိုသော တိတ်ဆိတ်သော ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာပဲ သွားတွေ့ရသည်။ အခုတစ်ခေါက် ဘုန်းနေလကိုတွေ့ရတာ အတော်လေးကို ဝမ်းကျ သွားသည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို စိတ်မပါသလိုသောက်နေသော ဘုန်းနေလ ကို ကြည့်နေရတာ စိတ်မကောင်း။

“ငါ့ကို သားနဲ့တွေ့မပေးသေးဘူးလား ရွှေဝတ်လွှာ”

“နင် မမခိုင်နဲ့ လက်ထပ်မလို့ဆို”

မေးတာနှင့် ဖြေတာကတခြားစီ။ ဘုန်းနေလ ခေါင်းငုံ့ထား လျက်နှင့်...

“ဒီအကြောင်းကို မင်းသိစရာမလိုဘူးထင်တယ်။ ငါဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုအမှန်တော့မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“ငါလူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရည်းစားထား ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီအသက်အရွယ်မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရခဲ့တယ်။ နှစ်ကြိမ်လုံး လွဲရမယ်ဆိုလည်း ငါလက်ထင်ချင်တာ။ အခုချိန်မှာ ချစ်မိတဲ့ မြသင်စာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ မမခိုင်ဆိုတာ မြသင်စာမှန်းသွားဖို့အတွက် အသုံး

ချခံရတဲ့ စားစာခံပါ။ ငါ မြသင်စာကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ဘာတွေမှားနေလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ မသိလို့တော့မဟုတ် ဝါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားအတွက် ငါအတ္တကြီးနေရတာပါ။ နင်ခံစားချက် သင်ဇာခံစားချက်၊ ငါအားလုံးကို နားလည်ပါတယ်။ သင်ဇာကိုစွန့်လွှတ် ပေးတဲ့အတွက် နင်ကိုငါအရမ်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“မလိုပါဘူး ရွှေဝတ်လွှာ။ သားအတွက်မို့ နှလုံးသားကို စွန့်လွှတ် လိုက်တာပါ။ အချစ်ကံမကောင်းတာကို ငါနောင်တမရဘူး။ ဒီလောက် စွန့်လွှတ်နေပါလျက်နဲ့ သားနဲ့တွေ့ခွင့်မရသွေးတာတော့ ရင်နာတယ် ရွှေ ဝတ်လွှာ”

ဘုန်းနေလက မျက်ရည်များပင်လည်နေသည်။ သူလည်း သား ကိုတွေ့ချင်ရာမှာပဲလို့ ကိုယ်ချင်းစာမိ၏။

“နင်သွားကြည့်လို့ရမယ်။ တွေ့လို့တော့မရဘူး။ နင်ကိုဘယ်သူ ဆိုတာ သူသိလို့မှမဖြစ်ဘဲ။ သားကိုထိန်းခံမိပေးစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ ဆရာမကြီးကိုလည်း သားမှာအဖေရှိတယ်လို့ ပြောပြမထားဘူး”

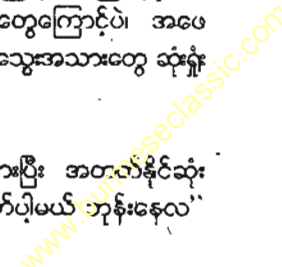
“ဪ”

ဝမ်းနည်းလို့တော့မဟုတ်ပါ။ စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်သွားမိ သည်။ ရွှေဝတ်လွှာ သူ့မျက်နှာကိုအကဲခတ်ကာ...

“ပြောမဖြစ်အကြောင်းတွေကို နင်လည်းနားလည်နေမှာပါ။ အဲဒါလက်မထပ်ခင် မှားယွင်းမိတဲ့ငါတို့ရဲ့အပြစ်တွေကြောင့်ပဲ။ အဖေ အမေမဖြစ်ထိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ကိုယ့်ရဲ့အသွေးအသားတွေ ဆုံးရှုံး ရမယ့် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခံရတာ”

“ငါကျေနပ်နိုင်ပါတယ် ရွှေဝတ်လွှာ”

“ငါလည်း ကျေနပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေမိတာပါ။ ငါလိပ်စာပေးလိုက်ပါမယ် ဘုန်းနေလ”

“မင်းသားကို မွေးစားဖို့အဆင်ပြေလောက်ပြီလား”

“အခု နှင့်ကြောင့်အသည်းကွဲနေတဲ့ ညီမအတွက် စိတ်ထိခိုက်ပြီး နှင့်ကိုဒေါသဖြစ်နေတဲ့အချိန်မို့ အဲဒီစကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးမသာသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုငါပြောလို့ရတော့မှာပါ။ သူ့ခွင့်ပြုပြီဆိုတာနဲ့ သားကို ငါတန်းခနဲမွေးစားဖို့ အားလုံးအစီအစဉ်ချပြီးနေပြီ။ အဆင်ပြေမှာပါ ဘုန်းနေလ”

“အေးပါ... သားကို မင်းကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ငါမကြာခင်နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေမယ်။ သင်စာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်ပြီဆိုမှ ပြန်လာတော့မယ်ဟာ။ ငါသင်ဖို့ကို အလကားသက်သက်ဝေဒနာတွေ ပေးမိသလိုဖြစ်သွားရပြီ”

“ငါလည်း မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးအပေါ် လုပ်ထားမိတဲ့ အပြစ်တွေအတွက် တကယ်ကိုစိတ်မကောင်းပါဘူး။ အဲဒီအတွက် သူတို့အပေါ် မေတ္တာအပြည့်နဲ့ ပြန်ပြီးပေးဆပ်သွားမှာပါ”

“အေးပါဟာ သင်ဖို့ကို ဂရုစိုက်ပေးပါ။ သူ့အတွက် ငါကအချစ်ဦးဖြစ်နေတော့ အရမ်းကိုခံစားနေရလိမ့်မယ်။ ငါတို့အပြစ်တွေသူပါခံနေရသလိုဖြစ်နေတာကို ငါတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းဘူး”

ပြောရင်းနှင့် မျက်ရည်ဝဲပြန်သည်။ ရွှေဝတ်လွှာဆီက လိပ်စာလေးကိုယူပြီး သားရှိသောနေရာကို လာရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း သူ့မျက်ရည်တွေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့ရင်သွေးလေးက မိဘမဲ့ဂေဟာလိုနေရာမျိုးမှာ မိဘရင်ခွင်ရိပ်နှင့် ဝေးပြီးနေခဲ့ရတာတဲ့လား။

ရွှေဝတ်လွှာက သားရဲ့ရုပ်ပုံလေးကို ဖုန်းထဲကနေပြလိုက်သည့်အတွက် မြင်တွေ့လိုက်ရလျှင်တော့ တန်းခနဲ သတိထားမိမှာပါ။

“ဪ... ဧည့်သည်ထင်တယ်။ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

မေတ္တာရိပ်မြှုပ်မိဘမဲ့ဂေဟာလေးထဲကို ဝင်လိုက်စဉ်မှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးလာပြီး ကြိုဆိုသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကျောင်းကကလေးတွေအတွက် အာဟာရ တစ်ပတ်စာလှူဒါန်းချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ရှင်... တစ်ပတ်စာလှူဒါန်းချင်တာ ဟုတ်ကဲ့... ရုံးခန်းထဲကို ကြွပါရှင်”

နောက်ကနေလိုက်သွားရပေမယ့် သားလေးကိုတွေ့လိုတွေ့ငြားမျက်လုံးတောင်းမှောက် ရှာဖွေနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေက နေ့လယ်စာစားချိန်မို့ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်နေကြသည်ဟု ဆို၏။

ရုံးခန်းထဲရောက်သွားချိန်မှာတော့ တစ်ပတ်စာလှူဒါန်းမည်ဆို၍ အားရဝမ်းသာဖြစ်နေခဲ့သည်။

“သဒ္ဓါတရားအပြည့်နဲ့ တစ်ပတ်စာလှူဒါန်းတာကို သာဓုခေါ်ပါတယ်။ ဒီမှာက အလှူရှင်တွေရှိတဲ့ရက်ပဲ။ ကလေးတွေ ကောင်းကောင်းစားရတယ်လေ။ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် မိဘမဲ့ဂေဟာလေးဆိုတော့ တခြားအထောက်အပံ့လည်းမရဘူးလေ။ မြို့စွန့်မြို့ဖျားမှာ ချိုတော့ချိုတဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေမရှိတဲ့ မိဘတွေစွန့်ပစ်ထားတဲ့ကလေးတွေက ကျွန်မတို့လို ပရဟိတသမားတွေ စေတနာရှင်တွေသာမရှိရင် ဆုံးရှုံးကြရပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့။ မွန်မြတ်ပါတယ်။ အရမ်းကိုမွန်မြတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကသဒ္ဓါပေါက်ပြီး လာလှူတာပါ”

“ပိုပြီး သဒ္ဓါပေါက်သွားအောင် ကလေးတွေ ထမင်းစားတာကို ကြည့်သွားပါဦးလား။ သူတို့လေးတွေ အရမ်းကိုသနားစရာကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြည့်ချစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူ့ကိုထမင်းစားခန်းဘက်ခေါ်သွားကြသည်။ ကလေးတွေက ထမင်းမစားခင်မှာ အလှူရှင် စေတနာရှင်တွေကို မေတ္တာပို့နေကြသည့် အသံစာစာလေးတွေ အရင်ဆုံးကြားလိုက်ရ၏။

“ဟင်... သား... သားလေး”

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်လေးနှင့် ငါးနှစ်သားအရွယ် သားလေး မျက်လုံးမှိတ် လက်အုပ်လေးချီကာ မေတ္တာပို့ရွတ်ဆိုနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သားလေးက သူ့ရဲ့သားလေးက သူ့များကိုမေတ္တာပို့ ပြီးမှ ထမင်းစားရတဲ့တဝဝပါလား။ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှင့် သနားစရာပါး သူတို့လို တာဝန်မဲ့မိသည့်သူတွေ ကိုယ့်အတ္တအတွက် စွန့်ပစ် ခံလိုက်ရသည့်ကလေးတွေ၊ ဘယ်လောက်များ သနားစရာကောင်းလိုက် ပါသလဲ။

ထိုကလေးတွေကို သွေးသားမတော်စပ်ဘဲ မေတ္တာကရုဏာ ထားနေသည့်သူတွေကို သူ့အရမ်းကိုလေးစားမိသွားလေသည်။

“သားရယ်... သားလေး၊ ဒီဘဝကလွတ်မြောက်တော့မှာပါ ကွာ၊ ဖေကြီးနုလုံးသားတွေနဲ့ ရင်းထားပါတယ်သားရယ်”

ရင်ထဲက တီတိုးရေရွတ်မိရင်း သားကိုကြည့်ကာ ဆို့နှင့်နေ အောင် ခံစားရသည်။ အပြန်လမ်းမှာတော့ ယူကျုံးမရစ္စာ သူငိုချလိုက် မိသည်။

ဘာကြောင့်ဘဝတွေက ဒီလိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။

အားလုံးကိုယ်စီ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ပါ။ ဒီကြားထဲမှာ သနား စရာအကောင်းဆုံးက မြသင်ဇာပင်။ မင်းကို ကိုကိုမချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်၊ ကိုကိုသားလေးကို ဒီဘဝထဲမှာမထားရက်နိုင်လို့ပါ။

မင်းနားလည်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်လို့ ကိုကိုရင်းမပြရက်တာပါ ကလေးရယ်။ နောင်ဘဝအတွက်ပဲ ကိုကိုဆုတောင်းပါတော့မယ်။ ကိုကို ချစ်တဲ့ သင်ဇာလေးနဲ့ အတူတူပေါင်းဖက်ရပါစေလို့ပေါ့။

လွမ်းတယ်၊ အရမ်းလွမ်းတယ်၊ အရမ်းလွမ်းတယ် သင်ဇာရယ်။

အခန်း (၃၆)

“အရမ်းလွမ်းတယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုနဲ့ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ပါဘူး။ ကိုကိုနဲ့ အကြာကြီးခွဲနေရရင် သင်ဇာသေသွားပါလိမ့်မယ်၊ သင်ဇာကို ဒီလိုမျိုးကြီးရက်စက်မထားပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ မထားခဲ့ပါနဲ့”

လသာဆောင်ဘက်မှာ မြသင်ဇာအသံထွက်ကာ တီးတိုးရေရွတ် ရင်း ငိုကြွေးနေမိသည်။ ဘယ်ကိုမှ သွားချင်လာချင်စိတ်လည်းမရှိ။ စားချင်စိတ်လည်းမရှိ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သွားလာလည်ပတ်ပျော်ရွှင် စိတ်လည်းမရှိဘဲ နေ့နေ့ညည ဘုန်းနေလကိုပဲ လွမ်းဆွေးနေခဲ့သည်။

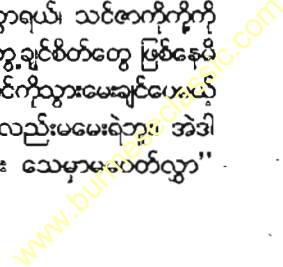
“သင်ဇာ”

“ဟင်... ရှင် မမဝတ်လွှာ”

“သင်ဇာကိုကြီးက သင်ဇာ ထမင်းမစားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ် နေတယ်၊ ကိုကြီးကိုသနားရင် ထမင်းစားလိုက်ပါ ညီမလေးရယ်နော်”

“သင်ဇာ စားလို့ဝင်ပါ့မလား မမဝတ်လွှာရယ်၊ သင်ဇာကိုကိုကို လွမ်းတယ်၊ သတိရတယ်၊ ခဏခဏ ပြေးပြေးတွေ့ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေမိ တယ်၊ မမနိုင်နဲ့ လက်ထပ်မှာဟုတ်ရဲ့ဇားလို့ မမနိုင်ကိုသွားမေးချင်ပေးယ့် ဟုတ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်မှာကို မခံစားရဲလို့ သွားလည်းမမေးရဲဘူး။ အဲဒါ သာ သေချာတယ်ဆိုရင် သင်ဇာရင်ကွဲနာကျပြီး သေမှာမပတ်လွှာ”

“သင်ဇာရယ်”

“ကိုကိုကိုချစ်တယ် တွေ့ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကားတွေ ကြားရမှာစိုးလို့၊ လက်ထပ်မှာပါဆိုတဲ့ ဝန်ခံစကားတွေကြားရမှာစိုးလို့ သင်ဇာသွားလည်း မတွေ့ရဘူး၊ မေးလည်းမမေးရဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေ က ဒီလိုသစ္စာမဲ့တဲ့သူကို မေ့လိုက်ပါလို့ ဖြေသိပ်မှာစိုးလို့ သူငယ်ချင်း တွေနှဲ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး မမဝတ်လွှာ၊ ကိုကြီးက နင်အဲဒီကောင်နဲ့ မပတ်သက်ရဘူးလို့ ပြောမှာဆိုမှာလည်း ကြောက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သင်ဇာတစ်ယောက်တည်းနေတာပါ၊ နေသာသလိုနေပါစေလို့ ပြောပေးပါ၊ မမဝတ်လွှာ၊ ကိုကြီးက သူညီမအသည်းကွဲနေတာကို နားလည်ပေးပါ လိန်မယ်”

“သင်... သင်ဇာရယ်၊ ဘုန်းနေလကို အဲလောက်တောင် ချစ် တာလားကွယ်”

ရွှေဝတ်လွှာ ရင်ထဲမချီတော့ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ကြီး လုပ်မိထားပြီဟု နောင်တတွေရရင်း သင်ဇာအနားက ထလာခဲ့ရသည်။ ထမင်းစိုင်းမှာတော့ ညီမလေးလိုက်လာမလားလို့ မျှော်လင့်နေရာသည့် မြတ်ဦးမောင်က သင်ဇာပါမလာတာကိုမြင်တော့ မျက်နှာလေးညှိုးနွမ်း သွားရှာသည်။

“ညီမလေး ဘာတဲ့လဲဝတ်လွှာ”

“ထမင်းမစားချင်ဘူးတဲ့မောင်၊ တစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ် တဲ့”

“အဲလိုလုပ်နေရင် ညီမလေး လုံးပါးပါးတော့မှာပဲ ဝတ်လွှာရယ်၊ ဘာလုပ်သင့်သလဲ အကြံဉာဏ်လေးပေးပါဦး”

“ကလေးတစ်ယောက်မွေးစားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုယ်လိုရာ အဓိကကိုပဲ တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်မိသည်။ မြတ်ဦး မောင် တအံ့တသြဖြင့် မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။ ကြိုတင်စဉ်းစားထားပြီး

မို့ ရွှေဝတ်လွှာ ဣန္ဒြေမပျက်ပင် စိတ်မကောင်းသည့်ပုံစံနှင့် .

“သင်ဇာ” စိတ်ဒဏ်ရာကိုကုပေးရမယ်မောင်၊ သူအိမ်ထောင် ပြုဖြစ်မှာလည်း မဟုတ်သေးဘူးဆိုတော့ သင်ဇာတို့လည်း ကလေးတစ် ယောက်တော့ မွေးစားရမှာပဲ၊ အဲဒီကလေးရှိနေမယ်ဆိုရင် အဲဒီကလေး ကြောင့် ပျော်ရွှင်သွားနိုင်တဲ့အတွက် သင်ဇာလည်း စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဪ... အဲလိုဖြစ်နိုင်လား”

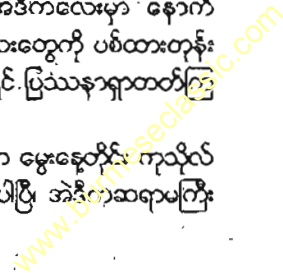
“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ကလေးဆိုတာအိမ်ရဲ့ ဆည်း လည်းပဲလေ၊ လူကြီးတွေရဲ့ စိတ်ကိုပျော့ပျောင်းအောင် ပျော်ရွှင်နူးညံ့ အောင် ပြောင်းလဲပေးနိုင်တယ်၊ လင်နဲ့ မိယား” မတည့်တဲ့အချိန်မှာ သူ တို့က အောင်သွယ်တော်ပဲ မောင်၊ တိတိတာတာ ချစ်စဖွယ်လေးတွေ ပြောရင် ဘယ်သူကနေနိုင်မှာလဲ”

“အင်... အဲလိုဆိုရင် မွေးစားကြတာပေါ့ ဝတ်လွှာ၊ မောင်တို့ အတွက်ရော ညီမလေးအတွက်ရော အဆုပ်ပြေမယ်ဆိုရင် ကလေးတစ် ယောက်မွေးစားကြတာပေါ့ကွာ”

“ဟင်... မောင်... မောင် တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့ ဝတ်လွှာရယ်၊ ဝတ်လွှာလည်း မောင့်ကိုကလေး မွေးမပေးနိုင်လို့ဆိုပြီး အားနာလို့ မွေးစားမယ်ပြောနေတာမဟုတ်လား၊ ညီမလေး စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း မွေးစားသင့် တာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ မွေးစားမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီကလေးမှာ နောက် ကြောင်းရှင်းဖို့လိုတယ်၊ တချို့မိဘတွေက ကလေးတွေကို ပစ်ထားတုန်း က ပစ်ထားပြီး မွေးစားတဲ့မိဘတွေကဲ့ ချမ်းသာရင် ပြဿနာရှာတတ်ကြ တယ်”

“အဲဒါတော့ စိတ်မပူပါနဲ့မောင်၊ ဝတ်လွှာ မွေးနေတိုင်း ကုသိုလ် လုပ်နေတဲ့ မိဘမဲ့လောက ဝတ်လွှာနဲ့ ရင်းနှီးနေပါပြီ၊ အဲဒီကဆရာမကြီး

ကို အရှုပ်အရှင်းမရှိတဲ့ကလေးကို မွေးစားချင်တယ်လို့ သေချာပြောရမှာပေါ့။ စိတ်ချပေါ့။ အပြစ်ကင်းစင်ပြီး အရှုပ်အရှင်းကင်းတဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ရှင်းတဲ့ ကလေးကိုမွေးစားမှာပါ။”

“အင်းလေ... မောင်လည်း မိဘနေရာက နေကြည့်ချင်လို့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားချင်ပါတယ်။ ဝတ်လွှာရော စိတ်ချမ်းသာသွားပြီမဟုတ်လား။”

“စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့မောင်၊ တကယ်ကို စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့။ မောင်တို့ဖြည့်ဆည်းရာလည်းရောက်၊ သင်ဇာလေး ထေ့နာသက်သာစေရာလည်းရောက်လို့၊ ဝတ်လွှာ တကယ်စိတ်ချမ်းသာတာပါ မောင်၊ ဒါဆို မနက်ဖြန်သွားရအောင်နော် မောင်”

“အင်း... သွားလေ သင်ဇာ”

မိမိအတွင်း စိတ်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ဖုံးကွယ်ထားရပေမယ့် မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကတော့ ဘယ်လိုမှကွဲ၍မဝယ်လို့မရပေ။

သားလေးကို မိမိရင်ခွင်ရိပ်မှာထားခွင့်ရတော့မည်။ ဒီတစ်ညလုံး အိပ်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ပေ။ မြန်မြန်မိုးလင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတော့မည်ထင်သည်။

တကယ်လည်း အိမ်မပျော်ခဲ့ဘဲ မိုးမလင်းခင်မှာပင် အိမ်အလုပ်တွေ ထလုပ်လျက် ဝီရိယကောင်းနေခဲ့သည်။ ဘရိတ်ဖတ်စားချိန်မှာလည်း မြသင်ဇာ ထမင်းစားခန်းထဲ ဆင်းမလာပါ။

မြတ်ဦးမောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှန်းသိသော်လည်း မိဘဥပေဟာကို ခပ်စောစောပင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ညကတည်းက ဖုန်းကြိုဆက်ထားခဲ့တာမို့ ဂေဟာက ဆရာမကြီးက သဘောပေါက်နေခဲ့သည်။

“ကြွကြပါ။ ကလေးမွေးစားဖို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးက ဒီဂေဟာက ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်တို့မှာ သားသမီးရတာနာမရတော့

ကောင်းကောင်းပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်မှာပါခင်ဗျာ”

“အင်း... မွေးစားခံရမယ်ကလေးကတော့ ကံကောင်းမှာပါ။ သူတို့ခမျာ ဒီမှာနေရတာ ချို့တဲ့ကြတယ်လေ။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိကြဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်တို့နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ မွေးနေ့မှမဟုတ်ဘူး လစဉ်အာဟာရဒါနပြုပါမယ်ခင်ဗျာ၊ စာအုပ်စာတမ်း အဝတ်အစားနဲ့ တခြားလိုအပ်တာကအစပေါ့။ အခုလည်း ငါးရက်စာ အာဟာရကျွေးမွေးလှူဒါန်းချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဪ... အဲဒါဆိုရင် ဒီရက်ထဲမှာတော့ မရသေးဘူး။ မနေ့က စေတနာအလှူရှင်ဆိုပြီး တစ်ပတ်စာတာဝန်ယူသွားလို့ပါ”

“ရှင်”

ရွှေဝတ်လွှာ အံ့ဩသွားပေမယ့် ဘုန်းနေလဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာတော့ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

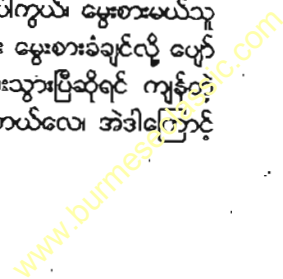
“ဆရာမ... ကလေးတွေထဲက နောက်ကြောင်းရှင်းတဲ့ကလေးလိမ္မာတဲ့ကလေးကို မွေးစားချင်တာပါ။ အဲဒါဆရာမကြီးက”

“ထွန်းမင်းသူဆိုတဲ့ ကလေးလေးကတော့ မင်းတို့နဲ့သင့်တော်မယ်ထင်တယ်။ ဒီကလေးက ရုပ်ရည်လည်း သန့်တယ်။ အကျင့်စာရိတ္တလေးလည်း ကောင်းတယ်။ စကားလည်းတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီးက သင့်တော်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်တို့အဲဒီကလေးကို မွေးစားလိုက်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

“မြမိရေ... ထွန်းမင်းသူလေးကိုခေါ်ခဲ့ပါကွယ်။ မွေးစားမယ်သူတွေလာမယ်ဆိုရင် တခြားကလေးတွေကလည်း မွေးစားခံချင်လို့ ပျော်နေကြတာလေ။ တခြားတစ်ယောက်ကို မွေးစားသွားပြီဆိုရင် ကျန်တဲ့ကလေးတွေက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ထွန်းမင်းသူလေးကို ဒီကိုခေါ်လာခိုင်းရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

ရွှေဝတ်လွှာကတော့ ဆရာမကြီးပြောသမျှ သဘောကျနေသည်။ သားကိုပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာမို့ ရင်ထဲမှာ ပြောမပြတ်တတ်အောင် ဝမ်းသာနေသည်။

ဒီလိုဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ ဘုန်းနေလကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ သူ့သာ မြသင်စာကို မရွန်လွှတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် သားကိုဒီလိုမွေးစားခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပေ။

“ထွန်းမင်းသူလေးလား”

“ဟင်... သား”

သားကို မြင်မြင်ချင်း နှလုံးသားတို့ပူနွေးလာသည်။ မြတ်ဦးမောင်က ဒီအတိုင်းထိုင်နေသေးသော်လည်း ရွှေဝတ်လွှာကတော့ သားအနား ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒီ... ဒီကလေးလား ဆရာမကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရုပ်ရည်လေး သန့်တယ်နော်၊ သားနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ထွန်းမင်းသူပါခင်ဗျ”

“အန်တီကို မြင်ဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သားတို့ကို လက်ဆောင်တွေပေးတယ်၊ ထမင်းကျွေးတယ်၊ မုန့်ကျွေးတယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အခု အန်တီသားကိုမွေးစားဖို့အတွက် လာခေါ်တာ၊ သားလိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့လိုက်ပါ့မယ်ခင်ဗျ”

“ဒါဆို အန်တီတို့ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“မေမေ”

“အင်း ဟုတ်ပြီ၊ ဒီက ဦးဦးက အန်တီရဲ့ယောက်ျား”

“အဲဒီတော့”

“ဖေဖေ”

“ဟား... စကားတတ်လှသည်လားကွ”

အခုမှ ကလေးအနားကို မြတ်ဦးမောင်ထလာသည်။ ဆရာမကြီးလည်း ထိုင်ခုံကနေထရပ်ကာ

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ မွေးစားမယ့်သူတွေလာရင် အဲလိုပြောဖို့ ကလေးတွေအကုန်လုံးကို သင်ပေးထားရတယ်လေ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် မွေးစားမိတာတွေကို ကျေးဇူးတင်တတ်အောင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နားထဲကိုရိုက်သွင်းထားတာပါ။ ဒါမှလည်း သွေးသားရင်းမဟုတ်ဘဲ မွေးစားချင်ကြတဲ့သူတွေက မွေးစားရဲကြမှာပေါ့။ တချို့ကျတော့ မွေးစားပြီး ပညာတွေသင်ပေး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးလာကြရပေမယ့် ကြီးလာရင် သူတို့ခြေထောက်ပေါ်သူတို့ ရပ်နိုင်သွားကြပြီဆိုရင် မိဘအရင်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး စော်ကားဗတ်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် သေချာလေးကွပ်သင်ပေးထားတာပါ”

“ဒီကလေးကြည့်ရတာတော့ လိမ္မာတုံ့ပုံပါ။ မွေးစားပြီးမှတော့ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး သားသမီးအရင်းလို့ နာဘောထားရတော့မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်ချပါ။ ကလေးကိုကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ စာရွက်စာတမ်း ဖောင်တွေဖြည့်ပြီးရင် ခေါ်သွားလို့ရပါပြီ”

ဆရာမကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရပြီဆိုတာနှင့် သားကို ရွှေဝတ်လွှာထွေးပွေ့ထားလိုက်သည်။

သားကို မေမေပိုင်ရတော့မှာပါ။ မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ ထားရတော့မှာပါ။ အဲဒါ မင်းအဖေကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့ သားရယ်။

* * *

အခန်း (၃၇)

“သင်ဇာ ညီမလေး၊ မမတို့ သားလေးတစ်ယောက်မွေးစား လိုက်ပြီ၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ကလေးလေးနဲ့ဆင်းတွေ့ပါ လား ညီမလေးရယ်”

“ကိုကြီး ခုနကလာပြောပါသေးတယ်၊ သင်ဇာပြီးမှလာတွေ့ပါ မယ် မမဝတ်လွှာ”

“ညီမလေးဆင်းမလာချင်ရင် မမခေါ်လာခဲ့မယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ သင်ဇာ ဆင်းလာပါမယ်၊ ကလေးလေးက ချစ်စရာ လေးလို့ ကိုကြီးကပြောတယ်၊ သင်ဇာသာ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ရင် အဲလိုသားသား မီးမီးလေးတွေ မွေးပေးနိုင်မှာနော်၊ အခုတော့ မျှော်လင့် ချက်တွေအားလုံး ပျက်သုဉ်းသွားပါပြီ၊ ကိုကြီးက သင်ဇာနဲ့ကိုကိုထဲသွား လို့ တူမလေး တူမလေးတွေ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး မွေးစား လိုက်တာနေမှာနော်”

“သင်ဇာရယ်”

“မျက်ရည်တွေနှင့် ပြောပြန်တာမို့ စိတ်ထိခိုက်ရပြန်သည်။ သင်ဇာ ရဲ့ဝေဒနာအတွက် မိမိကသာအပြစ်ရှိသူပါ။”

“ညီမလေး ဘာစားချင်လဲဟင်၊ မမဘာချက်ကျွေးရမလဲ”

“စားချင်စိတ်မရှိလို့ပါ၊ မမဝတ်လွှာ ချက်သမျှက ကောင်းနေ

တော့ စားချစ်စိတ်ရှိရင် သင်ဇာ စားမှာပါ၊ တခြားတောင့်တတာမရှိပါ ဘူး”

“ဘာအစားအသောက်မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မစားရင် ညီ မလေး ရောဂါရမှာပေါ့ကွယ်၊ ညီမလေးကိုကြီးလည်း စိတ်ထိခိုက်ရတယ်၊ အဲဒီလိုမနေပါနဲ့လား ညီမလေးရယ်”

“ကြီးစားပြီး မေ့ပျောက်ဖို့ စဉ်းစားတိုင်း ရင်တွေကပိုပြီး နာ လာတယ် မမဝတ်လွှာ၊ သင်ဇာ ဘယ်လိုမှမေ့လို့မရဘူး၊ သင်ဇာ ဘာ လုပ်ရမလဲဟင်”

“ညီမလေးရယ်၊ သူ့ရဲ့ရက်စက္ကူတွေကို တွေးနေရင်းနဲ့ ကြာ လာရင် မေ့သွားပါလိမ့်မယ်”

“သူ့ ရက်စက်မယ်ဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်လို့ မေ့လို့မရတာ မမဝတ်လွှာ၊ သူ သင်ဇာအပေါ် အဲလိုလုပ်မှာမှဟုတ်ဘူးလို့ဘဲ ယုံကြည် နေမိတယ်”

“သင်ဇာရယ်”

အချစ်ကြီးသူပါလားလို့ လေးစားမိလေသည်။ မြေသိမ့်စရာ စကားလုံးမရှိတာမို့ ရင်နာစွာနှင့်ပင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ် ကိုရောက်မှ ညှဉ်ခန်းမှာ မြတ်ဦးမောင်နှင့်သား စကားတွေပြောပြီး ပြုံး ပျော်နေတာမြင်တော့ စိတ်ချမ်းသာရသည်။

မိမိရင်နှင့်လွယ်မွှေးခဲ့ရသောသားကို မိမိရင်ခွင်ရိပ်မှာ ပြန်ခေါ် ထားနိုင်ပြီဖြစ်၍ ဂုဏ်ယူရသေး၏။

“ဒီသားအဖ အရမ်းကိုရင်းနှီးပြီး ပျော်နေကြပါလား”

“သားက လည်လည်းလေးသည်တယ်၊ လိမ်လည်း လိမ္မာတယ်၊ ဝတ်လွှာရဲ့ မောင်တို့ သူ့ကိုမွေးစားလိုက်တာမှန်သွားပြီ ဟဲ့... ညီမလေး ရော လိုက်မလာဘူးလား”

ခဏနေ သူဆင်းလာမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ သားနဲ့တွေ့ရင်

သူ့စိတ်ပြောင်းသွားမှာပါ”

“အဲလိုဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ဝတ်လွှာရယ်၊ ညီမလေး ပိန်ကျသွားတာကြည့်ပြီး မောင်တော်တော်စိတ်မကောင်းဘူး”

“အသည်းကွဲနေတယ်ဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ မောင်ရယ်၊ နောက်တော့နေသားကျပြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“အဲဒီကောင်ကို မောင်သွားပြီးပြောသင့်သလား”

“မောင်... မောင်က ဘာပြောမှာလဲ”

“ငါ့ညီမကို ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲလို့ပေါ့၊ ဟိုဘက်က ကိစ္စအလွန်မကျွံ မဖြစ်သေးဘူးဆိုရင် ညီမလေးကို လက်ထပ်ပါလို့ သွားပြောရမလား၊ မသိတော့ပါဘူး ဝတ်လွှာရယ်၊ ညီမလေးကို မြင်နေရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

ညီမပေါ်ထားသည့် မောင်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကလည်း လေးစားလောက်ပေသည်။ ရွှေဝတ်လွှာကို စကားပြောနေဆဲမှာ မြသင်ဇာချိနဲ့ နှမ်းဖတ်စွာဖြင့် အပေါ်ထပ်ကနေဆင်းလာသည်။

“ကိုကြီးတို့ မွေးစားလိုက်တာ ဒီကလေးလား၊ ချောသားပဲနော် သင့်သန့်ပြန်ပြန်လေး၊ ဘယ်လိုမိဘတွေကများ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ ဒီလို ကလေးမျိုးလေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲ မသိဘူးနော်”

“ကံတရားပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ အခုကိုကြီးတို့ မွေးစားလိုက်ပြီ ဆိုတော့ သူလေးကကောင်းသွားပြီပေါ့၊ ကိုကြီးရဲ့သားက ညီမလေးရဲ့ တူလေးပေါ့၊ တူလေးနဲ့ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေမယ်မဟုတ်လား ညီမလေး”

ကိုကိုကို သတိရနေသရွေ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ မပြောချင်။ ကလေးလေးရောက်သည့်နေ့မှာ ကိုကြီးနှင့် မမ ဝတ်လွှာတို့ရဲ့ အပျော်တွေ မပျက်စီးစေချင်လို့ပါ။

“သားလေး... ဒါက သားဖေဖေရဲ့ညီမ နာမည်က မြသင်ဇာ သားက တီလေးလို့ခေါ်ရမယ်နော် ကြားလားသား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားလေးက မျက်နှာခမ်းနပ်ပေမယ့်၊ ဂေဟာက ဆရာမတွေ သင်ကြားပေးမှုကြောင့် ရင်းနှီးလွယ်သည်ဟု ပြောရသည်။ မြသင်ဇာ ပါးလေးကို ကိုင်ကာ...

“တီလေး”

“အင်... ဟုတ်တယ် တီလေး၊ သားသားကို မုန့်တွေအများကြီး ဝယ်ကျွေးမယ်၊ အဝတ်အစားတွေလည်း ဝယ်ပေးမယ်နော်၊ သားက လိမ်လိမ်မာမာနေရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တီလေး”

ကလေးကို သနားစိတ်နှင့် ရမ်းနှီးအောင် ပြောနေရပေမယ့်၊ ကိုကိုနှင့်ဝေးဖို့ သက်သေတစ်ခုအဖြစ် မြင်နေရသည်။ ကိုကိုနဲ့သာ လက်ထပ်ဖြစ်လျှင် ဒီကလေးကို မွေးစားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။

သားသမီးမရတောင် ကိုကြီးက သူ့မုန့်ကနေ တူလေး တူမလေး တွေကို မျှော်လင့်ထားခဲ့တာပါ။ အခုတော့ အသေအချာဝေးပြီလို့ ကိုကြီး တွေးလိုက်ပြီလား။ သင်ဇာတို့ တကယ်ဝေးပြီလား ကိုကို...။

“ဟာ... သင်ဇာ ညီမလေး”

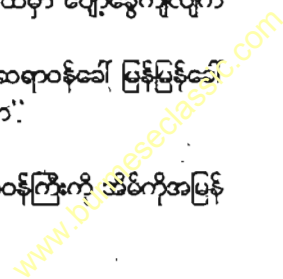
“သင်ဇာ... ညီမ... ညီမလေး”

ပုံခနဲ ပြုလဲကျသွားသော မြသင်ဇာကို မြတ်ဦးမောင်နှင့် “ရွှေဝတ်လွှာ ဝိုင်းပြီးပွေ့ထုလိုက်ကာ အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း မြသင်ဇာ ပြန်မထူးနိုင်။ တစ်ကိုယ်လုံးမြတ်ဦးမောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေကျလျက် တအင်းအင်း ညည်းညူနေသည်။

“ညီမလေး... ဟာ... ဆရာဝန်... ဆရာဝန်ခေါ် မြန်မြန်ခေါ် ဝတ်လွှာ၊ ဆရာဝန်ကြီးကို အမြန်လွှာပါလို့ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့မောင်”

ရွှေဝတ်လွှာ ဖုန်းအမြန်ဆက်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးကို ယိမ်းကိုအမြန်

၂၁၄ ✧ လှံ

လာခဲ့ဖို့ ခေါ်ရသည်။ မြတ်ဦးမောင်က ညီမကိုဖိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပျာယာခတ်
ကာ ငိုချလိုက်တော့မလိုပါ။ မြသင်ဇာ စိတ်ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ခံစားနေ
ရလို့ ဒီလိုဖြစ်တာနေလိမ့်မည်။ ဒီဝေဒနာကို ဘုန်းနေလ ကုပေးနိုင်မှသာ
ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်ထင်၏။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ညီမလေးရယ်။ မမဝတ်လွှာ ဘယ်လိုလုပ်
ရမလဲ။

***

အခန်း (၃၀)

“ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး။ အခု သင်ဇာကို ဆေးရုံတင်
လိုက်ရပြီ။ အစားမစားလို့ အစာအိမ်က အားနည်းသွားတာ။ လူလည်း
အားမရှိလို့ သွေးပေါင်ဖိုးနီးဖြစ်သွားတာနဲ့ သွေးတွေ ဘာတွေ့ပါသွင်းလိုက်
ရတယ်။ သင်ဇာသေရင် ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်လုံး တရားခံနော် ကိုဝဏ္ဏ၊
မိုးသူငယ်ချင်းတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုဝဏ္ဏခင်ဗျားကို မိုး မချစ်တော့ဘူး။”

“မိုး”

ဝဏ္ဏ ထိတ်လန့်သွေးပျက်သွားသည်။ ယောက်ျားလျာလေးဆို
က အချစ်ကို ရှားရှားပါးပါးရထားတာပါ။ မမခိုင်နှင့် ဘုန်းနေလလည်း
ဖိုးရိမ်တကြီးနှင့် မိုးအနားကို ဖျတ်ခနဲရောက်လာကြသည်။

“မိုး... သင်... သင်ဇာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်
သွားတာလဲ”

“ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက သင်ဇာ ထမင်းကောင်းကောင်း
မစားဘူး။ မိုးတို့နဲ့လည်း အတွေ့မခံဘူး။ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ
စကားသိပ်မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခင်ဗျားအကြောင်းပဲ တွေးနေ
တာ ကိုဘုန်းနေလ၊ ခင်ဗျား တော်တော်ရက်စက်တဲ့သူဗျာ၊ မမခိုင်လည်း
မကောင်းဘူး။ ကိုနေလနဲ့ သင်ဇာ ချစ်သူတွေဖြစ်နေမှန်းသိရက်နဲ့ ကိုနေလ
နဲ့ ဘာလို့လက်ထပ်ဖို့ လုပ်ရတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးတင်ယောက်မှ

သစ္စာမရှိကြဘူး”

“မိုး... မင်းထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့အားလုံးက ဒီလိုလုပ်ချင်လို့ လုပ်နေရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဝဏ္ဏ”

“မိုး အထင်လွဲတာတော့ မခံနိုင်ဘူးကွာ၊ ရှင်းပြသင့်တာတော့ ရှင်းပြရမှာပဲ၊ ဘယ်သူ့မှမထိခိုက်စေရပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ”

“နေလ... မင်းတစ်ယောက်ပဲ အနစ်နာခံရင်တော်ပြီလေကွာ၊ ငါတို့ကို မင်းအားနာတယ်ဆို မိုးကိုတော့ရှင်းပြခွင့်ပေးပါ”

ဝဏ္ဏ အသည်အသန်ခွတ်ဖြစ်နေသည်။ မိုးအထင်လွဲမှာ အရင်းစိုးရိမ်နေပုံပါ။ မိုး မျက်နှာကိုသာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“မမခိုင်နဲ့ နေလ လုံးဝလက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး မိုး၊ ဒီလို ဟန်ဆောင်ရတာ သင်ဇာတို့ မိသားစုထိခိုက်မှာစိုးလို့ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ ရှင်းပြလို့မဖြစ်လို့ ရှင်းမပြပါရစေနဲ့”

“ဒါဆို အခု သင်ဇာခံစားနေရတာကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အခု သင်ဇာ သေမှလား ရှင်မလားတောင်မသိဘူး၊ မနေ့ကတည်းက သတိမရသေးတာ”

“ဟင်... အဲ... အဲလောက်တောင်ဖြစ်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ကိုကြီးရော မမဝတ်လွှာရော ညကတစ်ညလုံး တစ်နေ့မှ မအိပ်ရဘဲစောင့်ကြည့်နေရတယ်၊ အိမ်မှာလည်း ကိုကြီးတို့က ကလေးလေးတစ်ယောက်မွေးစားထားလို့ အခုမနက်မှ မိုးတို့နဲ့ ကိုကြီးကို လူနာစောင့်ခိုင်းပြီး မမဝတ်လွှာအိမ်ပြန်သွားရတယ်”

“ဪ”

သားလေးကို ရွှေဝတ်လွှာ အိမ်ခေါ်ထားနိုင်ပြီပဲဟု ရင်ထဲက အပူလုံးတစ်ခုကွသွားရ၏။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်အပူကတော့ ရင်ထဲနှင့်နေ

အောင် ခံစားရလေသည်။

“အခု သင်ဇာ ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ မိုး”

“နေလ... မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါ... ငါ”

“သွားတွေ့လို့ ဖြစ်မလား နေလ”

“ငါ ဒီအတိုင်းလျှစ်လျူရှုထားရမှာလားကွာ”

“သင်ဇာကို မုန်းမေ့သွားအောင် မင်းကြိုးစားနေတာမဟုတ်လား”

“ဒီလိုနဲ့ သင်ဇာတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါတစ်သက်လုံးနောင်တရနေရမှာလား၊ ငါ... ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ”

“မောင်နေလ... ရွှေဝတ်လွှာကို မခီခိုင်သွားတွေ့ကြည့်ရမလား”

“သွားတွေ့ပြီး ဘာပြောမှာလဲ မမခိုင်ရယ်၊ ရှေ့တိုးရခက်နေတဲ့ ပြဿနာတွေက ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားကို /ထွက်သွားလိုက်မှ အေးချမ်းသွားတော့မယ် ထင်ပါတယ်”

“အခုလည်း မင်းနိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ စီစဉ်နေတာမဟုတ်လား၊ သင်ဇာက မခံစားနိုင်လို့ သေသွားမယ်ဆိုရင်ရော၊ မင်းဥပေက္ခာဖြုတ်ထားခဲ့နိုင်လား”

“ဟား... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ မမခိုင်ရယ်”

ဘုန်းနေလ ဟီးချကာ ငိုပစ်လိုက်သည်။ ထိုစကားတွေကို အလုံးစုံနားထောင်ရင်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေရသော်လည်း သင်ဇာကို ဘုန်းနေလ ခွဲချင်လို့ခွဲတာမဟုတ်ဆိုတာတော့ မိုးနှင့် ဝေဝေလွင် သဘောပေါက်သွားလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုချိန်မှာ သင်ဇာအသက်ကို ကယ်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးနေတာပါ။

မိုးက ဘုန်းနေလမျက်နှာကိုကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စတွေရှိနေကြတယ်ဆိုတာနဲ့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူ့အသက်ထက် ဘယ်အရာကအရေးကြီးမှာလဲ၊ လူ့အသက်ထက် ဘယ်အရာက တန်ဖိုးကြီးနေလဲ၊ ခင်ဗျား သင်ဇာကိုထားပြီး နိုင်ငံခြားထွက်သွားရင် မိုး ခင်ဗျားကိုသတ်ပစ်မယ်ကိုနေလ”

“မိုး... ကိုယ်ပြောမယ်လား၊ မိုးမသိသေးတာတွေ အများကြီး ရှိသေးလို့ပါကွာ လာပါနော်”

ဝဏ္ဏက မိုးလက်ကိုဆွဲခေါ်သွား၍ ဝေဝေလွင် ပါလိုက်သွားသည်။ မမခိုင်က သူ့ခေါင်းလေးကိုပွတ်ကာ...

“တစ်ခုခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ရတော့မယ် ထင်တယ်နေလ၊ မင်းက သားလည်းမပိုင်ရ၊ သင်ဇာကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သင်ဇာ သေသွားရင်ရော မင်းအနစ်နာခံရကျိုး နှစ်မှာလား”

“မမခိုင်... ကျ... ကျွန်တော် သင်ဇာကို မစွန့်လွှတ်ချင်ဘူးဗျာ”

ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောနေတာကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ကာ ရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကိုယ်ကြားမဝင်လျှင် ဘုန်းနေလရော သင်ဇာရော နှစ်ယောက်လုံး လုံးပါးတော့မည်ထင်သည်။ ကိစ္စတွေက အလွယ်ပြီး ပြတ်သွားမည့် ပြဿနာမျိုးမဟုတ်ပေ။

ရွှေဝတ်လွှာကိုတွေ့ပြီးတော့...။

***

အာခန်း (၃၉)

“မမရွှေဝတ်လွှာ ဧည့်သည်လာပါတယ်ရှင့်”

“ဟင်... အေး ဧည့်ခန်းထဲခေါ်ခွဲပါကွယ်”

အိမ်အကူပိန်းကလေး ပြန်ပြောလိုက်ရင်း သားကိုအကျီလဲပေးနေလိုက်သည်။ ဧည့်သည်ဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းမသိပါ။ ညက သင်ဇာလေးကို ဆေးရုံမှာစောင့်ပြီး မနက်မှ သင်ဇာ့သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတာနှင့် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ သင်ဇာလေးကို စိတ်မချသော်လည်း အိမ်မှာသားရှိနေတာကြောင့် မျက်နှာလွှဲပြန်လာခဲ့ခြင်းပင်။ အခုချိန်မှာ သားကိုမျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ကရုစိုက်ပေးဖို့ ဆန္ဒတွေသာရှိနေခဲ့သည်။

“ရွှေဝတ်လွှာဆိုတာ...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မပါ”

“ဘုန်းနေလသူငယ်ချင်း ဝဏ္ဏရဲ့အစ်မ မမခိုင်ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... သားကိုခေါ်သွားလိုက်ပါကွယ်၊ ကလေးကို နေ့လယ်စာကျွေးလိုက်တော့နော်၊ ပြီးရင်ဆေးရုံအတွက် ထမင်းချိုင့်နူးထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမဝတ်လွှာ”

သားကို အိမ်အကူကောင်မလေးခေါ်သွားမှ ဧည့်သည်ကို

www.burmeseclassic.com

ဆိုဖာခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းရသည်။

“ဘုန်းနေလ... သားလေးမဟုတ်လား”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ကလေး ဒီအိမ်မှာရောက်နေပြီဆိုတော့ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းနေလနဲ့ မြသင်ဇာကိုတော့ တော်တော်ရက်စက်ရာ ရောက်နေပြီ ထင်တယ်။ မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ရွှေဝတ်လွှာ”

“အကြောင်းရုံသိပြီးသားလား”

“ဘုန်းနေလမှာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာဆိုလို့ ငါတို့မောင်နှမပဲ ရှိတယ်။ ဘုန်းနေလက ငါ့သား ငါ့မောင်လေးပါ။ ငါနဲ့လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကြောင့် လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုပြီး လိမ်ညှာခဲ့တာလဲဆိုတာလည်း မင်းသိနေမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... မြသင်ဇာ စိတ်နာသွားစေချင်လို့ဆိုတာ တွေးမိပါတယ်”

“မြသင်ဇာ စိတ်နာသွားလား”

“ရှင်”

“စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်ပြီး ဘုန်းနေလကို မုန်းသွားပြီးလား၊ မေ့နိုင်ပြီတဲ့လား”

မမခိုင်က မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီးမေးသည်။ ရွှေဝတ်လွှာရဲ့ ငြိမ်သက်မှုက ဝန်ခံနေသလိုပါ။

“မြသင်ဇာ မုန်းမသွားမေ့မသွားဘူး မဟုတ်လား၊ ဘုန်းနေလလည်း အဲလိုပဲကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရတယ်။ တနင်္ဂနွေတိုင်း မရှုနိုင်မကယ်နိုင်တွေဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်အတ္တတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အစိမ်းခြေခြေနေတာလား ရွှေဝတ်လွှာ”

“ကျွန်မ ဘာမှမထုတ်နိုင်လို့ပါ။ ဒီကိစ္စကို သားအတွက်တွေးပြီး ဘုန်းနေလလည်း 'လက်ခံခဲ့တာပဲ'”

“မှန်တယ် ဖခင်စိတ်နဲ့ ဘုန်းနေလ လက်ခံတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြသင်ဇာနဲ့ရော လက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူးလား”

“အဲဒါက”

“မွေးလာမယ့်သားသမီးချင်း ဘယ်လိုတော်စပ်မလဲဆိုတာထက် လူ့အသက် လူ့ရဲ့စိတ်ခံစားမှုက ပိုအရေးကြီးဘူးလား၊ နောက်ဆုံး အဲဒါက အဓိကပါဆိုရင်လည်း လက်ထပ်ပြီးမှ မြသင်ဇာကို ကလေးမယူခိုင်းလည်း ဖြစ်တာပဲ။ တစ်အိမ်တည်းနေရလို့ မျက်နှာပူတယ်ဆိုရင်လည်း သူတို့ကို အိမ်ခွဲနေခိုင်းအောင် ယောက်ျားကိုပြောသင့်တယ်။ မင်းရဲ့သားကို မင်းရင်ခွင်ထဲကိုရောက်အောင် ချော်ထားနိုင်ပြီဆိုရင် သူများတွေ အဆင်ပြေအောင်လည်း တွေးပေးဦးမှပေါ့”

ရွှေဝတ်လွှာ တွေဝေငေးငိုင်းသွားခဲ့သည်။ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် မမခိုင် မျက်နှာကိုမော့ကြည့်လာပြီး...

“သူတို့ကို အဲလိုလုပ်ထားမိတဲ့အတွက် ကျွန်မလည်း ရင်တွေနာနေရပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဘုန်းနေလနဲ့ တွန့်မရဲမှားယွင်းခဲ့မိတာကြောင့်ပဲ။ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ပြီးရင် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သင်ခန်းစာရလို့ကံပါပြီ”

“နောက်ထပ် မမှားဖို့အတွက်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်ခြင်းကို ခွဲမထားသင့်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“ဘုန်းနေလ နိုင်ငံခြားသွားမှာဆို”

“သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ဟုတ်ပါမလား၊ ဝေးကွာရင် သင်ဇာဝေဒနာသက်သာသွားမလားဆို သူ့စွန့်စားကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေ တနင်္ဂနွေပါသွားမှာပဲ။ ဘယ်သူမှ သက်သာမှာ မဟုတ်လို့ ဖြစ်သင့်တာကို ပြန်စဉ်းစားပေးပါလား ရွှေဝတ်လွှာ”

“ကျွန်မ မောင်နဲ့တိုင်ပင်ကြည့်ပါမယ်”

“ဘာ... ဒီကိစ္စ မင်းယောက်ျားကို ပြောပြလို့ကံပြီလား”

၂၂၂ ✧ လှမ

“သူက မမခိုင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အလွန်အကျွံဖြစ်သေးဘူး ဆိုရင် သူ့ညီမနဲ့လက်ထပ်ပေးပါလို့ ဘုန်းနေလကို သွားပြောမယ်လို့ တောင် စဉ်းစားနေတာ။ သူ့ညီမစိတ်ဆင်းရဲနေတာကို မမြင်ရက်လို့လေး ဘုန်းနေလကို ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်ဆိုရင်တောင် တောင်းပန်ချင်နေ တဲ့ပုံပဲ”

“ဪ... ရွှေဝတ်လွှာက လူတိုင်းကိုဒဏ်ရာအနာတရရ အောင် အတ္တကြီးနေတဲ့သူပဲ”

မမခိုင်က အံ့သြသလိုရေရွတ်သည်။ ရွှေဝတ်လွှာ နောင်တ သက်ပြင်းတွေ ခပ်မျှင်းမျှင်းချ၍

“အရာအားလုံးက ကျွန်မရဲ့အတ္တကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်မလည်း နားလည်ပါတယ်။ သားသမီးအတွက်ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း အတ္တကြီး မိသွားတာပါ။ အခုသားလေးလည်း ကျွန်မရင်ခွင်ထဲရောက်ပြီဆိုတော့ ကျန်တဲ့လူတွေအတွက် ကျွန်မစဉ်းစားပေးနိုင်ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ချင်း တိုင် ပင်လို့ရပြီဆိုရင် မောင်ကို ကျွန်မပြောပြပေးပါမယ် မမခိုင်၊ ဘုန်းနေလ ကို ပြောလိုက်ပါ စိတ်ချမ်းသာရမှာပါလို့”

မမခိုင် အခုမှသက်ပြင်းချနိုင်သည်။ တူလို မောင်လို သံယောဇဉ် ကြီးရသော ဘုန်းနေလအတွက် အစိုးရိမ်ပိုနေခဲ့မိတာပါ။ အသည်းကွဲ တိုင်း စိတ်ညစ်တိုင်း တခြားယောက်ျားလေးတွေလို အရက်နှင့်ထွက် ပေါက်မရှာလို့ တော်သေးသည်။ ဘုန်းနေလက အရမ်းကိုချစ်တတ်သည့် လူတစ်ယောက်ပါ။ အသည်းကွဲကြံ့မ္မာအတွင်းက လွတ်မြောက်ပါစေ။

***

အခန်း (၄၀)

“မမခိုင်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စက တကယ်မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟင်... တ... တကယ်လား”

သူမ သတိရလာချိန်မှာ ပြုစုပေးနေသည့် မိုးတို့ရဲ့ စကား ကြောင့် သူမလှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေးဖြစ်သွားရသည်။ မြတ်ဦးမောင်က စိုးရိမ် ကာ ဆေးသွင်းထားသည့်ပိုက်တွေ မထိခိုက်အောင် ကိုင်ထားပေး၏။ သင်ဇာ့ လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပေးထားသော မိုးရဲ့မျက်နှာကတော့ မကောင်းလှပေ။

“မိုး... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ရင် တခြား ဘာကိစ္စရှိသေးလို့လဲ”

“နင် အရမ်းတော့ ဝမ်းမနည်းနဲ့ဟာ၊ ကိုနေလက နိုင်ငံခြား ပြန်ထွက်ဖို့လုပ်နေတာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့”

“အကြောင်းအရင်းကိုတော့ မသိဘူး။ မမခိုင်နဲ့ ဆက်ဆံရေးက မောင်နှမအရင်းတွေလိုပဲဆိုတာ သေချာတယ်။ လက်ထပ်ဖို့က တကယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သေချာတယ်။ ငါ့အထင်ပြောရရင် နင်တို့ဘဝက တင်းတင်းမာမာတွေ ဖြစ်ထားလို့ မာနနဲ့ အဲလိုတွေလျှောက်လုပ်နေတာ ထင်တယ်”

“ဟင်”

“တခြားအကြောင်းပြစရာမှမရှိတာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်သင်ဇာရဲ့၊ နင်ဆေးရုံတက်ရတယ် ပြောတော့ စိုးရိမ်သွားလိုက်တာ ငိုချလိုက်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ ပျာယာ ကိုခတ်သွားတာ၊ မိုးကရန်တွေ့တာလေး၊ မမခိုင်နဲ့ ကိုဝဏ္ဏကိုရော ကိုနေလကိုရော၊ မိုး ပိုးစိုးပက်စက်ကိုပြောပစ်တာ၊ ကိုဝဏ္ဏကိုဖြတ်မယ် တောက်မယ်တွေ့ပါ ခြိမ်းခြောက်လိုက်မှ အမှန်တရားတွေ ထွက်လာကြ တာ၊ နင့်ကို ကိုနေလက သိပ်ချစ်တာ ငါတို့သိခဲ့ရတယ် သင်ဇာ”

“ငါဒီလိုဖြစ်နေတာတောင် လာမတွေ့တာ ငါဘယ်လိုယုံရမှာ လဲ မိုးနဲ့ ဝေလွင်ရယ်၊ နင်တို့ ငါ့ကိုရောဂါသက်သာအောင် စိတ်ချမ်း သာအောင် ပြောနေကြတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားထိတောင် ရှောင်ပြေးတော့မယ့်လူတစ်ယောက်က ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလား”

စွမ်းယုချိနဲ့စွာပြောနေသော မြသင်ဇာကို သနားကရုဏာသက် စွာ ကြည့်နေသည်။ မိုးက သင်ဇာလက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်အားပေး ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ..

“သင်ဇာ ငါမညာတတ်ဘူးဆိုတာ နင်သိပါတယ်၊ ကိုနေလ နင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ လိမ္မာပြောစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ဘာကြောင့် နင့်ကို ခွဲထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ချစ်တယ်ဆိုတာ ကတော့ သေချာပါတယ်၊ ငါ့ကျိန်ပြောခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် သင်ဇာ၊ အဲဒါတော့ ငါလည်းယုံတယ်၊ နင်မယုံ ရင် ဆေးရုံကဆင်းတဲ့အခါ မမခိုင်တို့ကို သွားမေးကြည့်ပါ၊ နင်အတွက် သူတို့လည်း စိုးရိမ်နေကြတာပါပဲ၊ ဘယ်သူမှ နင့်ကိုမုန်းမနေကြဘူး သင်ဇာ အဲဒါတကယ်”

“သင်ဇာ ညီမလေး”

“ရှင်.. ကိုကြီး”

“ညီမလေး အသည်းနှလုံးက နနလေးမို့ ဒီလိုကိစ္စကို ခံနိုင် ချည်မရှိတာ ကိုကြီးသနားလိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ နောက်ဆို ဒီလို ကျန်းမာရေးချို့တဲ့အောင် မစားမသောက် မအိပ်ဘဲမနေပါနဲ့၊ စိတ်ထိခိုက် ရောမရှိအောင် ကိုကြီးလုပ်ပေးပါမယ်”

“ကိုကြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကြီး၊ သင်ဇာက တစ်ခါမှ မချစ်ဘူးလို့ အချစ်ရှူးနေတာပါ၊ အတွေ့ အကြုံမရှိလို့ ခံနိုင်ရည်မရှိတာပါ၊ သူမရှိရင် သင်ဇာနေတတ်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သင်ဇာ သူ့ကိုမေ့နိုင်အောင် ဤဖြည်းဖြည်းကြိုးစားသွား ပါ့မယ်”

မျက်ရည်တွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး အံ့ကြိတ်ပြောနေသည်ဆိုတာ မြတ်ဦးမောင်သိနေသည်။ ဒီညီမလေးအတွက် ဘာတွေလုပ်ပေးနိုင်မလဲ တစ်ညလုံး စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် စဉ်းစားနေခဲ့မိသည်။

လူ့အသက်ထက်တော့ ဘယ်အရာမှ တန်ဖိုးမရှိပါ။ ညီမလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ယူကျုံးမရ နာကျင်နေခဲ့ရတာပါ။

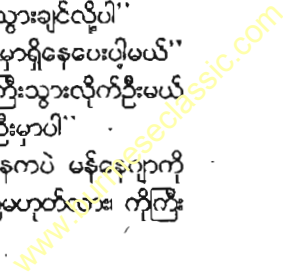
ဒါကြောင့်လည်း အခုချိန်မှာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ် ချက်ချထားခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်သည့်အရာတွေ စွန့်လွှတ်ရမည်ဆို ရင်တောင် ညီမလေးကိုတော့ မစွန့်နိုင်ပေ။

“မိုး.. ဝေလွင် ညည်းတို့နှစ်ယောက် ညီမလေးအနားမှာ စောင့် နေကြပါလား၊ ကိုကြီးကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ အပြင်သွားချင်လို့ပါ”

“သွားလေ ကိုကြီး၊ မိုးစဉ့် သင်ဇာအနားမှာရှိနေပေးပါမယ်”

“အေး.. ကျေးဇူးပဲဟာ၊ ညီမလေး ကိုကြီးသွားလိုက်ဦးမယ် နော်၊ သင်ဇာမမလည်း နေ့လယ်ထမင်းချိုင့်လာပို့ဦးမှာပါ”

“ကိုကြီးက ကုမ္ပဏီကိုသွားမလို့လား၊ ခုနကပဲ မန်နေဂျာကို ဒီနေ့မလာနိုင်ဘူးလို့ အကျိုးအကြောင်းပြောလိုက်ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ကိုကြီး

၂၂၆ ✧ လှပ

က ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ခဏလေးပါ ညီမလေးရယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ လိုအပ်တာ ရှိရင်ပြောနော်၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေကို ကိုကြီးသေချာမှာသွားမယ်၊ ညီမလေး အဖော်ရအောင် မိုးတို့လည်းရှိနေမှာပါ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ် ကိုကြီး သွားချင်သွားပါ”

ညီမလေး နဖူးကိုခပ်ဖွဖွလေး နမ်းမွှေးပြီးမှ မြတ်ဦးမောင် ထွက် လာခဲ့သည်။ ဒီညီမလေးအတွက် လုပ်သင့်တာလုပ်ပေးလိုက်မည်ဟု စဉ်း စား၏။

မိဘတွေ မရှိတော့ကတည်းက သမီးလေးလို ညီမလေးလို မေတ္တာနှစ်မျိုးနှင့် ချစ်ခဲ့ရတာပါ။

ညီမလေးရဲ့ သောကတွေက ကိုယ့်ကိုထပ်တူထပ်မျှ ကူးစက် ပူလောင်စေသည်။ ညီမလေးရယ်... ဆန္ဒတွေ ပြည့်ရတော့မှာပါ။

စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်...။

***

အခန်း (၄၁)

“ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာမှာလဲကွာ၊ သင်ဇာ ငါ့ကြောင့် ရောဂါဝေဒနာခံစားပြီး ဆေးရုံတက်နေရတာပဲ၊ နိုင်ငံခြားခရီးသွားဖို့ကိစ္စ ငါ့ဖျက်လိုက်တော့မယ်၊ ငါသွားလည်း မသွားချင်ဘူး၊ ညသွားလည်းမသွား နိုင်တော့ဘူးကွာ”

“သင်ဇာနဲ့ကိစ္စ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့စဉ်းစားလိုက်တာလား”

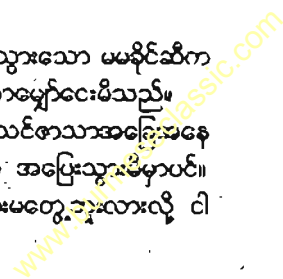
“ဆုံးဖြတ်ချက်တော့ မချရသေးပါဘူး၊ သင်ဇာနေကောင်းလား၊ သက်သာလာနိုင်သလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်၊ သူနေကောင်းလာ ရင်တော့ ငါ့စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့၊ တစ်ခုခုဆိုးဝါးသွားရင်တော့ ငါတစ် သက်လုံးနှောင်တော့ရပြီး ယူကျုံးမရခံစားရမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း မှာနေရတယ်၊ သင်ဇာ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ မှန်းဆပြီး ငါဖြေ သိမ့်နိုင်မှာပါကွာ”

“အခုဆေးရုံကိုသွားမတွေ့ဘူးလား”

ဘုန်းနေလမဖြေ။ ရွှေပတ်လွှာဆီထွက်သွားသော မမခိုင်ဆီက ဘာသတင်းတွေကြားရမလဲဟု လမ်းညွှန်ကိစ္စသားမျှော်ငေးမိသည်။

ထိုင်ရမလို ထရမလို ဂနာပင်မငြိမ်ပါ။ သင်ဇာသာအခြေအနေ ဒီထက်ပိုဆိုးသည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့သင်ဇာဆီကို အပြေးသွားမိမှာပင်။

“ဟိတ်ကောင်း...မင်းသင်ဇာကို သွားမတွေ့ဘူးလားလို့ ငါ

မေးနေတာ”

“မမခိုင် ဘာသတင်းကြားရမလဲလို့ ငါစောင့်နေတာပါ”

“သေခါမှ သွားတွေ့မလို့လား”

“ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သင်အဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရွှေဝတ်လွှာကိုသွားတွေ့တဲ့ မမခိုင်ဆီက သတင်းတစ်ခုတော့ ကြားရမှာပါ”

“နာရေးသတင်းဆိုရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဝဏ္ဏ... မင်းပါးစပ်ပိတ်လိုက်တော့၊ သင်စာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ငါပြောနေတယ်၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိတွေပြောမနေနဲ့”

“မင်းသွေးအေးလွန်းလို့ ငါပြောနေတာ ဟိတ်ကောင်း သင်စာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီးမှ နောင်တရမလို့နဲ့ရာ ဘာထူးမှာလဲ၊ မင်းကသာအတွက် တွေးပြီး ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့မရောက်တော့ဘူး၊ သင်စာ အခုလိုဖြစ်နေတာတောင် ခြေစုံရပ်နေနိုင်သေးတယ်၊ မိုးသာ ဒီလိုဖြစ်ရင် ငါဒီလိုရပ်နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး နေလ”

ဝဏ္ဏက သူ့ကိုအားမလို အားမရဖြစ်ကာ ပေါက်ကွဲနေသည့် သူ့မျက်ရည်မကျအောင် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍

“မင်းက ငါ့လိုအဖြစ်မျိုးမှမဟုတ်တာ ဝဏ္ဏရာ၊ ပြောအားရှိတာပေါ့၊ ငါကသာရဲ့အနာဂတ်အတွက် ချစ်သူကိုစွန့်ထားရတာ၊ ရွှေဝတ်လွှာနဲ့ဘယ်လိုပဲ ပတ်သက်ပတ်သက်၊ သားသာမရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် သင်စာကို ငါဒီလိုနာကျင်အောင်လုပ်မိမှာ မဟုတ်ဘူးဝဏ္ဏ၊ ငါ့အသက်နဲ့ရင်းပြီး စွန့်စားပစ်လိုက်မှာ၊ အခုက သားကိုစောင့်ရှောက်ပေးမယ့် ရွှေဝတ်လွှာရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက ပိုအရေးကြီးနေတယ်၊ သားကိုပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မြတ်ဦးမောင်က ဆန္ဒမရှိရင် ငါဒီနေရာမှာလဲသေသွားလည်း သင်စာဆီကို ငါသွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းသွားရမှာပါ”

“ဟင်... မမခိုင်”

မမခိုင်အပြုံးလေးနှင့်ရောက်လာသည်။ ခံစားချက်တွေ ဖွင့်အန်နေတာမို့ ကားဝင်လာတာပင် မသိလိုက်ပါ။

မမခိုင်လက်ကိုမျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် ဆုပ်ကိုင်မိချိန်မှာ မမခိုင်က သူ့ခေါင်းကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အသာအယာပွတ်လျက်

“ပြသင်စာ ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ သူ့စိတ်လျှော့လိုက်တဲ့ပုံပါပဲ၊ သူ့ယောက်ျားကိုပြောပေးမယ်လို့ပြောတယ်၊ သားလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရောက်နေပြီလေ၊ သားအတွက် စိတ်ချသွားရပြီဆိုပြီး အမြင်မှန်ရသွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

“သူ့ယောက်ျားကို ပြောပေးမယ်ဆိုတာက...”

“မင်းနဲ့ကိစ္စကိုပေါ့၊ အရင်ကတည်းက သူ့စိတ်တွေကပဲ သားစောနဲ့ ပြင်းထန်နေတာထင်ပါတယ်၊ သူ့ယောက်ျားကတော့ သူ့ညီမစိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ”

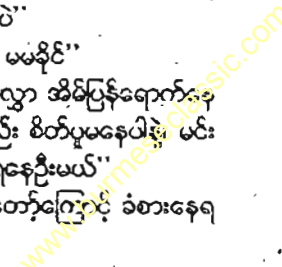
“ဘယ်... ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ မမခိုင်၊ ကျွန်တော်သင်စာကို သွားတွေ့လို့ရပြီလား”

“ဆန္ဒတော့ မစောနဲ့ဦး၊ မြတ်ဦးမောင်ကို ရွှေဝတ်လွှာပြောမပြုရသေးလောက်ဘူးလေ၊ ယောက်ျားရဲ့ဆန္ဒကိုတော့ သူ့သိနေတယ်၊ သူကသာ သားကိုမမွေးစားရမှာစိုးလို့ အမျိုးမျိုးတွေလုပ်နေတာ၊ အဲဒါလည်း သူ့ကိုအပြစ်မတင်ပါဘူး၊ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ မိဘမေတ္တာဟာ သူများတွေအတွက်တော့ အတ္တုဖြစ်သွားတတ်တာပဲ”

“သင်... သင်စာအခြေအနေကရော မမခိုင်”

“မမခိုင် အဲဒါကိုမမေးနဲ့ရဘူး၊ ရွှေဝတ်လွှာ အိမ်ပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ သက်သာလို့ရှိမှာပေါ့၊ အရင်းလည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ မင်းမှာလည်း စိတ်ထိခိုက်စရာတွေများလို့ ရောဂါရနေဦးမယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ခံစားနေရ

တဲ့ သင်ဇာအတွက်ပဲပူတာပါ။ ဟိုး... သားလေးကိုရော တွေ့ခဲ့လားဟင် မမခိုင်”

ဘုန်းနေလ သိချင်တာတွေကများနေသည်။ အချစ်နှင့်မေတ္တာကြားမှာ ဗျာများလျက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက အခုထိဝေဝါးနေဆဲပင်။ မမခိုင်က ကရုဏာသက်စွာကြည့်ပြီး...။

“မင်းသားလေးက ချစ်စရာလေးပါ။ ရွှေဝတ်လွှာကတော်တော် ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပဋိပက္ခတွေကိုတော့ သားလေးကိုမသိစေချင်ဘူးထင်တယ်။ စကားပြောကြမယ်အချိန်မှာ အိမ်အကူမိန်းကလေးကို ကလေးကိုခေါ်သွားနှိုင်းတယ်။ ဒါလည်းဖြစ်သင့်တာပဲလေ။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာပေါ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးက မသိတတ်ခင်ကအမှားကို အခုချိန်မှာပြန်ပြီးပေးဆပ်နေကြတာ မမခိုင်လေးစားပါတယ်”

“ဟိတ်ကောင်... ဟိုမှာကားပေါ်က ဆင်းလာနေတာ သင်ဇာအစ်ကိုကွ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး”

“ဟင်”

မမခိုင်နှင့် ဘုန်းနေလ ခေါင်းလေးတွေချာခနဲလည်သွားသည်။ သင်ဇာအစ်ကိုက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး သူတို့ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာသည်။

“ဘုန်းနေလဆိုတာ...”

“ကျွ... ကျွန်တော်ပါ”

“အစ်ကိုခဏလောက်စကားပြောပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါခင်ဗျ”

ပြောပါဆိုမှ မြတ်ဦးမောင်က မမခိုင်တို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ မမခိုင်က...။

“ပြောပါ။ ကျွန်မတို့က ဘုန်းနေလရဲ့မိသားစုဝင်တွေလိမ့်ပါ။ သူ့ရဲ့ဆိုးမှု ကောင်းမှုမှန်သမျှ ကျွန်မတို့မှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်... ကျွန်တော်က တောင်းပန်ချင်တာပါ”

“ရှင်”

“ဗျာ”

“မမခိုင်ဆိုတာနဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကိုကြားပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒါအကြောင်းကိုစွတစ်ခုကြောင့်”

“ဒီလိုအခြေအနေ အဆင့်အတန်းရှိမှန်းသိရက်နဲ့၊ ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်မပြေဖြစ်တော့ မာနနဲ့ ဒီလိုမျိုးဆုံးဖြတ်လိုက်တာမျိုးဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဪ”

မြတ်ဦးမောင် ထိုသို့တွေးနေတာမှီ အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဟိုကိစ္စတွေ သံသယဝင်မနေတာဘဲ တော်ပါသေးသည်။ သူ့အရမ်းအားနာသွားကာ...။

“အဲဒီလိုသဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က...”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ အစ်ကိုတို့ဘက်က ကိစ္စတွေအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်း မမခိုင်နဲ့လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ညီမနဲ့လက်ထပ်ပေးပါ”

“ဗျာ”

“ညီမတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ်ဒီလိုပြောနေရတာ ရှက်ပါတယ်။ မျက်နှာလည်းပူမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး ဒီလိုရှောင်မြစ်သွားတော့ ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူသွားခဲ့တယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကိုယ်နောင်တရလို့ ဆုံးမမှမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတွက် ကိုယ်နောင်တမရချင်လို့ လုပ်ပေးသင်တာ လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ဒီကိစ္စလေးကို လက်ခံပေးပါညီ”

“ဟိုး... ကျွန်တော်”

“အခု ညီမလေးက မင်းရဲ့စိတ်ကြောင့် ရောဂါလေးဒုက္ခရသွား”

တာပါ။ သူမင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်လို့ပြောတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက မင်းနိုင်ငံခြားသွားမယ်ဆိုတာပြောလိုက်လို့ သူ့အရမ်းဝမ်းနည်းနေတယ် အဲဒီစိတ်ခံစားမှုက ဘယ်သူမှဖြေသိမ့်ပေးလို့မရနိုင်ဘူး။

“နေလ။ . . မင်းစိတ်ကိုတင်းမထားနဲ့တော့၊ မင်းဆန္ဒတွေကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့ကွာ၊ သင်ဇာကိုချစ်ရဲ့သားနဲ့ အဲလိုတွေလုပ်မနေနဲ့ ကိုမြတ်ဦးမောင်ကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဒီဘက်မှာလည်း အဆင်ပြေနေပြီပဲ၊ တွေဝေမနေနဲ့တော့ နေလ၊ ဒီတစ်ခါ အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးသွားရင် တစ်သက်လုံးဆုံးရှုံးသွားမှာ နော်”

မမခိုင်နှင့် ဝဏ္ဏက ပြောဆိုခြင်းကြောက်နေသည်။ သူလည်း မြတ်ဦးမောင်ကို အားမနာလို့လည်းမဟုတ်၊ မမခိုင်တို့ပြောတာကို နားမလည်လို့လည်းမဟုတ်ပါ။

မြတ်ဦးမောင် ဒီလိုလာပြောတာကို စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေခြင်းပင်။ တကယ်ဆို မြတ်ဦးမောင် ဒီပုံစံမျိုးလာပြောမည်ဟု မထင်။

“ကျွန်တော် သင်ဇာဆေးရုံကို သွားကြည့်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျား သင်ဇာစိတ်ဆိုးနေရင်လည်း ချော့ချင်ပါတယ်။ သင်ဇာ စိတ်ထိခိုက်နေတာဆိုရင်လည်း အဲဒီဝေဒနာကို ကျွန်တော် ကုပေးချင်ပါတယ်”

“ကျေး . . . ကျေးဇူးတင်တယ် နေလ၊ ညီမလေးက မင်းရဲ့စိတ်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်နာနေတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအဲလိုလုပ်ရက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အခုထိမယုံကြည်ရဲ မတွေ့ရဲဖြစ်နေတာပါ။ အစကတည်းက ကိုယ့်တို့ဘက်က နားလည်ပေးလိုက်ရမှာကို အတ္တကြီးခွဲမိတာပါ။ အခု ညီမလေး ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ ကိုယ်တော်တော် လန့်သွားတယ်”

“ကျ . . . ကျွန်တော် ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာလည်း မှားသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း တောင်းပန်ပါတယ် ကိုမြတ်ဦးမောင်”

“ရပါတယ်ကွာ . . . ညီမလေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပေးပါ”

အဆင်ပြေသွားပြီဖြစ်၍ မမခိုင်နှင့် ဝဏ္ဏ မျက်နှာပြုံးသွားသည်။ သူ့ကျောကိုလည်းတွန်းကာ . . .

“ကဲ . . . ဆေးရုံသွားတော့၊ ကိုမြတ်ဦးမောင် မနေ့ကတည်းက မနားနေသေးဘူးထင်တယ်၊ သင်ဇာဆေးရုံက မဆင်းမချင်းဂရုစိုက်ပြီး တာဝန်ယူရမယ်၊ အဲဒါမင်းအပြစ်မို့ မင်းပဲ”

“ဟိတ်ကောင်း . . . ဟုတ်တယ်သွားတော့၊ မင်းက အပြစ်ကြီး ကျူးလွန်ထားတဲ့ကောင်၊ သင်ဇာကိုပြန်ပြီး နှိပ်စက်လိုက်ပါလို့ ဖုန်းကို ဆက်ပြောဦးမယ်”

မြတ်ဦးမောင် ထင်မြင်ယူဆနေသည့်အတိုင်း လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် သူ့ကိုသာအပြစ်တင်သည့်လေသံတွေနှင့် ပြောနေကြတာ သူ့နားလည်လိုက်သည်။ သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ မငြိုငြင်ရက်ပါ။ တကယ်လည်း အပြစ်ရှိသူက သူပဲမဟုတ်ပါလား။

မဝေးရဲလျှင် နီးစပ်အောင်ကြိုးစားရုံပဲ။ ရွှေဝတ်လွှာအနားမှာ သားလေးရှိနေပြီဖြစ်၍ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ခဏလောက် မေ့ထားချင်သည်။ ချွန်ထားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး . . . . ခေါ်မသွားရက်တာပါ သင်ဇာရယ် . . .

* * *

အခန်း (၄၂)

“ဟင်... နေလ”

“ရွှေ... ရွှေဝတ်လွှာ”

ဆေးရုံအဝင်မှာ ဘုန်းနေလကိုမြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ရွှေဝတ်လွှာ အံ့သြသွားသည်။ ဆေးရုံအထိ လာရဲတာ အတင့်ရဲတာပဲမဟုတ်လား။ မမခိုင်ကို မိမိပြောလိုက်သည့်စကားများကြောင့် လာရဲတာလား မသိပေ။

“နင်... နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ နေလ”

“ကိုမြတ်ဦးမောင်က သူ့ညီမဆီသွားခိုင်းလို့ပါ”

“ဟင်... မောင်က”

“မမခိုင်တို့ဆီလိုက်လာတယ်။ သူ့ညီမကို လက်ထပ်ပေးဖို့ပြော တယ်။ မင်းကလည်း မမခိုင်ကိုပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဪ... မောင်က နင်ဆီတောင်ရောက်ပြီပြီလား။ သူ့ညီမကို အရမ်းချစ်တော့ သူ့သိက္ခာကိုတောင် မကြည့်တော့ဘူး။ ကောင်းပါတယ်။ ငါကလည်း သူ့ကိုပြောဖို့ရည်ရွယ်ထားတာပါ။ ငါ့သား ငါ့ရင်ခွင်ထဲ မရောက်ခင်ကတော့ ငါလည်းမှန်နေတာ။ အခု ငါ့သား ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ငါ့အကောင်းဖြစ်စိတ်လေးတွေ မြင်လာပါပြီ။ သူ များအတွက် တွေးပေးရမယ်ဆိုတာလည်း နားလည်ပါပြီ”

“ငါ သင်ဇာနဲ့လက်ထပ်ပြီး အဲဒီအိမ်ကိုရောက်လာခဲ့ရင်၊ သား ကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ အတိတ်မှာပတ်သက်

ခဲ့တယ်လို့မသိအောင်နေပါမယ်။ သားသမီးရလာခဲ့ရင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တွေများလာတယ်လို့ပဲ တွေးရအောင်ဟာ။ အားလုံးက ဆွေမျိုးတွေဖြစ် ကုန်မှာပါ။ ငါတို့အပြစ်တွေက သူတို့ကို ကျိန်စာသင့်စေတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ငါလည်း အဲလိုတွေးထားပါတယ်။ ကဲ... နင်ဒီချိုင့်တွေယူ သွား။ သင်ဇာကိုစွပ်ပြုတ်တိုက်ပြီး၊ သင်ဇာသူငယ်ချင်းတွေကို ထမင်းကျွေး လိုက်။ မောင်က အိမ်ပြန်ရောက်နေမှာဆိုတော့ ငါအိမ်ပြန်လိုက်တော့မယ်”

“အေးအေး... နင့်ယောက်ျားကို စိတ်ဆိုးမနေနဲ့ဦးနော်”

“စိတ်တော့ကောက်ရဦးမယ်ဟဲ့။ ငါ့ကိုမတိုင်ပင်ဘဲ ညီမအတွက် ယောက်ျားသွားရှာပေးလို့”

“သူ့ညီမအတွက် စိုးရိမ်ပြီး စိတ်လော့သွားလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မင်းကိုအိမ်ရောက်မှ ပြောပြမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာလည်း ဖြစ်မှာပါ”

“အမယ်လေး... အခုကတည်းက / ယောက်ဖဘက်ကပါနေ လိုက်တာ၊ အံ့သြစရာပဲ”

စိတ်ပေါ့ပါးသက်သာစေရန် ရွှေဝတ်လွှာ ရယ်စရာပြောလိုက် သည့်ဆိုတာ သူနားလည်သည်။ သူက ရယ်ဖို့မေ့နေကာ၊ ရွှေဝတ်လွှာ လက်ထဲက ထမင်းချိုင့်ကိုယူကာ ဆေးရုံလှေကားထစ်တွေကို ခပ်သွက် သွက်လှမ်းတက်ခဲ့၏။ အခန်းထဲကိုအဝင်မှာတော့ မိုးနှင့် ဝေဝေလွင် တအံ့တသြဖြစ်သွားကာ..

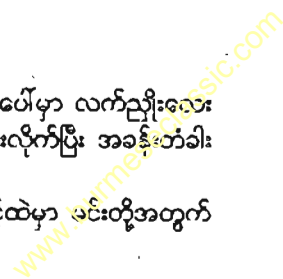
“ဟယ်... ကိုနေလကြီးလာတယ်”

“ကိုနေလ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“ဂျိုး”

မြသင်ဇာ အိပ်ပျော်နေတာမို့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ လက်ညှိုးလေး ဖြတ်တင်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ်နေရန် သတိပေးလိုက်ပြီး အခန်းဘဲခါး ပေါက်နား ခေါင်းညှိတ်ကာခေါ်လိုက်သည်။

“အရှည်ကြီး ရှင်းမပြတော့ဘူး။ ဒီချိုင့်ထဲမှာ မင်းတို့အတွက်

ထမင်းပဲတယ်၊ အပြင်မှာသွားစားလိုက်ပါ။ ကိုယ်က သင်စာနိုးလာတဲ့ အချိန်မှာ စွပ်ပြုတ်တိုက်ပြီး စကားပြောချင်လို့ပါ။

“ဘာလဲ... ရှောင်ခိုင်းတဲ့သဘောလား”

“အဲ... အဲလိုထင်လည်းရပါတယ်”

“ခင်ဗျား သင်ဇာကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ နိုင်ငံခြားထွက်သွားမယ့် အကြောင်း ကိုယ်တိုင်လာပြောတာလား”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေဝတ်လွှာလာဖို့တဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို ကိုယ် ယူလာတာပဲ၊ အဆင်မပြေရာကိစ္စတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သဘော ပေါက်စမ်းပါ။ ဒီလို သင်ဇာအစ်ကိုကလွတ်လိုက်တာ”

“ဟင်... တကယ်လား”

“ကဲပါ... မိုးရယ်၊ နင်ကလည်း ရစ်တယ်၊ ငါမိုက်ဆာနေပြီ သွားမယ်၊ အဆင်ပြေပါပြီဆိုမှ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ လျှာရှည်နေတယ်၊ စွပ်ပြုတ်ချိုင့်ထားခဲ့၊ လာသွားမယ်”

“ပန်းကန်နဲ့ခွဲထည့်ခဲ့လေ၊ ချိုင့်ကို ဘယ်လိုဆွဲမှာလဲ”

“အမယ်လေး၊ ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲ ရှည်ကိုရှည်တယ်တော်”

ဝေဝေလွင် စိတ်တိုသွားကာ စွပ်ပြုတ်ကို ပန်းကန်ထဲခွဲထည့်ပြီး ချိုင့်ကိုယူကာ မိုးလက်ကိုဆွဲ၍ ထွက်သွားသည်။ မိုးတို့နှစ်ယောက်အခန်း အပြင်ထွက်သွားမှ ထိုင်ခဲ့လေးမှာထိုင်ကာ အိပ်ပျော်နေသော သင်ဇာ မျက်နှာလေးကို တမေ့တမော ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ သိသိသာသာ ပိန်ကျသွားသော မျက်နှာလေးကိုမြင်နေရတာ ရင်ထဲတယ်လို့မှ မကော်မင်း နိုင်။ ခွဲထားခဲ့မိသောအချိန်တွေအတွက် ယူကျုံးမရ နောင်တတွေရပြီး နောင်ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချနေမိသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်... သင်... သင်ဇာ နိုးနေပြီလား”

“ကိုကို အခန်းထဲကိုဝင်လာကတည်းက သင်ဇာသိနေတာပါ၊ မိုးတို့ကိုပြောနေတဲ့ စကားတွေကိုလည်းကြားတယ်”

“ဟင်... သင်ဇာ”

“သင်ဇာကို ခွဲမထားတော့ဘူးပေါ့နော် ကိုကို၊ ကိုကြီးနဲ့ မမ ရွှေဝတ်လွှာတို့က ခွင့်ပြုပြီဆိုတော့ သင်ဇာကိုလက်ထပ်မှာပါနော်”

“လက်ထပ်မှာပေါ့ သင်ဇာရယ်၊ သင်ဇာတို့ ဒီလိုခံစားရအောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သင်ဇာကို ဒီလိုဝေဒနာမျိုးတွေ မပေးချင်ခဲ့ပါဘူး၊ ကိုကိုမှာ မလှူးသာမလွန်သာတဲ့ အခြေအနေတွေ ကြောင့်”

“ရှင်းမပြုပါနဲ့ ကိုကို၊ ရှင်းပြရင် အဲဒီထဲမှာရင်နာစရာတွေ၊ မသကာစရာတွေ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမှာတွေ နာကျင်စရာတွေ ပါလာ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ထင်ပြီးနာကြည်ရမှာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး ကိုကို၊ ဒါဟာ ကိုကိုတာပဲလုပ်လုပ် ခွင့်မလွှတ်နိုင် နားမလည်နိုင်တာမျိုး မဟုတ် ပါဘူး။ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေပဲရှိရှိ သင်ဇာကိုချစ်ပေးနိုင်တယ်ဆို ရင် ကျေနပ်ပြီ၊ ကိုကိုထားခဲ့တဲ့ဘဝမှာ မနေရဲတာပါ၊ ကိုကိုချန်ထားရက် လည်း မနေရဲဘူးကိုကို”

“သင်ဇာရယ်... ကိုကို ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့တော့ပါဘူး။

နာကျင်စရာတွေလည်း ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သင်ဇာကို ထားခဲ့ရမှာ ကိုကိုနှလုံးသားကလည်း ခံနိုင်ရည်မရှိပါဘူး သင်ဇာရယ်”

“မထားခဲ့တော့ဘူးဆိုရင် လုံလောက်ပြီ၊ ကိုကိုဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပါ ကိုကို”

“ဟင်”

“သင်ဇာကိုထူပေး”

“ဆေးပိုက်သွင်းထားစာယ်လေ ပြီးမှ”

“ဟင်အင်... ကိုကိုရင်ခွန်ထဲမှာနေချင်လို့ပါ၊ အဲဒါဆိုရင် ဆေးသွင်းစရာမလိုတော့အောင် အားရှိသွားမှာ”

“ကဲပိုလေး... အသည်းပိုလေး”

“ဟင်း ဟင်း”

သူမကျေနပ်အောင် ရင်ခွင်ထဲမှာပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရ၏။ အခုမှ နှလုံးသားချင်း ပို၍နီးစပ်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်လိုအရာကမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွား၏။

“စွပ်ပြုတ်သောက်ရဦးမယ်လေ သင်ဇာ၊ တော်ကြာ မိုးတို့ပြန် ရောက်လာမှ စွပ်ပြုတ်မသောက် ဆေးမသောက်နဲ့ ဘာလုပ်နေလဲမေး နေဦးမယ်”

“ကိုကို အနားမှာနေပေးလို့ အားရှိသွားပြီလို့ပြောမှာပေါ့၊ ဒီပုံစံ ကို မြင်လိုက်တာ အခန်းထဲတောင်ဝင်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူးကြည့်နေ”

“အကြကြီးတာပေါ့လေ... မိန်းမလည်လေး”

“ကိုကို့ကိုချစ်လို့ပါကိုကိုရယ်၊ ချစ်တတ်လာပြီဆိုရင် လိမ်ရ ညာရမှာ ကူလီကူမာပြောရမှာ၊ ရုတ်ရကြောက်ရမှန်းတွေ မသိတော့ဘူး မျက်လုံးထဲမှာ နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်တစ်ခုပဲ မြင်တော့သိတော့တယ် တဲ့၊ သင်ဇာက ကိုကို့ရဲ့အချစ်ဦးမဟုတ်ခဲ့ပေမယ့်၊ ကိုကိုက သင်ဇာ့ရဲ့ အချစ်ဦးပါ။ အချစ်ဦးကို ရူးသွားလည်း မပေဘူး၊ မြေဦးရလည်း မပေဘူး၊ အဲဒါသင်ဇာဘက်ကနော်၊ ကိုကိုကတော့ အချစ်ဦးကိုမေ့ပစ်ရမှာ”

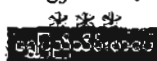
“အဲဒါပြောစရာမလိုပါဘူး သင်ဇာရယ်၊ အရင်ကတည်းက ဇေ ထားပြီးသားပါ။ သူက ကိုကို့ကိုထားခဲ့တာလေ၊ အချစ်တွေနဲ့ သတိရနေ စရာအကြောင်းမှမရှိတာ၊ အချစ်ဆုံးလေးကိုပဲ ကိုကို့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပုံပေးမှာပါ။ ယုံလိုက်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“လိမ္မာလိုက်တာ အချစ်ဆုံးလေးရယ်”

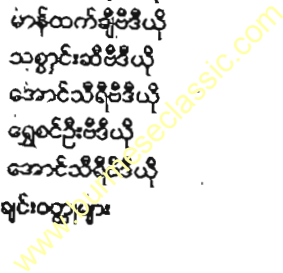
ရင်ခွင်မှာ ထွေးဖက်ထားရင်း ကြည့်ကြည့်နူးနူးပြုံးပြုံးဖြစ်သည်။ လိုက်ခါနေသော နှလုံးသားရဲ့ စေ့ဆောင်မှုကြောင့် နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေး လေးကို ရှိုက်ခနဲနှမ်းမွှေးမိ၏။

အရာအားလုံးကို ခေတ္တခဏမေ့လျော့စွာဖြင့်...။

- ၁။ ရင်ခွင်စားစုတ်
- ၂။ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း
- ၃။ အရောင်ကွဲပုံရိပ်
- ၄။ အခမဲ့ရင်ပြင်
- ၅။ ခြယ်သမင် တိမ်ပန်းချီ
- ၆။ ရှိုက်သံကင်းမဲ့ရန်
- ၇။ အလင်းမဲ့ည
- ၈။ ရွှေရင်သိမ်းသစ်စကဗျာ
- ၉။ စိတ်ပျော်စင်
- ၁၀။ မိန်းမလှူကာ
- ၁၁။ အနာတရလေပြည်
- ၁၂။ ပင်လယ်ရေနဲ့ ဆေးပျံမယ်
- ၁၃။ ပန်းနုရောင်နီဒါန်း
- ၁၄။ တိမ်ပြာပြာနေတစ်နေ့
- ၁၅။ ရင်ခနဲသံအဓိပ္ပာယ်
- ၁၆။ အချစ်ညွတ်ကွင်း
- ၁၇။ အသည်းကွဲအောင်လက်မှတ်
- ၁၈။ အနမ်းများနှင့်ရှေ့ဆက်ခွင့်ပြုပါ
- ၁၉။ အရောင်မဲ့သင်္ကေတ
- ၂၀။ ပြောဖို့လိုသေးလား
- ၂၁။ မင်းအတွက်ဆို
- ၂၂။ သက်တမ်းရင့်သမုဒယ
- ၂၃။ မေ့ဖို့မလွယ်
- ၂၄။ အကြင်နာလက်တစ်ကမ်း
- ၂၅။ မေ့လိုမရသည့်အကြောင်းအရင်း

- သစ္စာနှင့်ဆီဗီဒီယို
- အောင်သီရိဗီဒီယို
- အောင်သီရိဗီဒီယို
- မာန်ထက်ချီဗီဒီယို
- အောင်သီရိဗီဒီယို
- အောင်သီရိဗီဒီယို
- ပါဝါကင်းဗီဒီယို
- အောင်သီရိဗီဒီယို
- မျက်ခြယ်ဗီဒီယို
- စုပါစတားဗီဒီယို
- Thea & Son ဗီဒီယို
- သစ္စာနှင့်ဆီဗီဒီယို
- အောင်သီရိဗီဒီယို
- ရွှေစင်ဦးဗီဒီယို
- အောင်သီရိဗီဒီယို
- မာန်ထက်ချီဗီဒီယို
- သစ္စာနှင့်ဆီဗီဒီယို
- အောင်သီရိဗီဒီယို
- ရွှေစင်ဦးဗီဒီယို
- အောင်သီရိဗီဒီယို

- ၂၆။ လက်ကလေးရဲ့မီးပြတိုက် - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၂၇။ မကြိုဘူးလို့ ချစ်မိတာပါ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၂၈။ နှလုံးသားထဲ တိုးဝင်ကြည့် - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၂၉။ ငြိတွယ်ခြင်း သင်ခန်းစာ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၀။ ရင်ဘတ်ချင်းနီးနီးလေး - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၁။ မင်းမရှိရင်ကိုယ့်ဘဝမရှိ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၂။ နောင်ဖွဲ့မီး - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၃။ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ရာသီ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၄။ ချစ်တယ်လို့ပြောပါဦး - မာန်ထက်ချီဗိဒီယို
- ၃၅။ မျက်ရည်မြစ်များ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၆။ မြတ်နိုးတတ်မယ်ဆိုရင် 7 အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၇။ ရည်းစားဦးကျိန်စာ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၈။ တိမ်တိုက်ကြိုး - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၃၉။ ရွှေနားတော်သွင်းမည့် ချစ်ခြင်းမို့ကာ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၄၀။ ရင်ခုန်သံနားကြပ် - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၄၁။ နှလုံးသားသံတမန် - သစ္စာနှင်းဆီဗိဒီယို
- ၄၂။ အနမ်းနှစ်သိမ်ဆု -
- ၄၃။ အချစ်များဖြင့် ဖွဲ့သီအပ်သော - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၄၄။ အလွမ်းမျက်ခြေ - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၄၅။ အနမ်းတွေနဲ့အသက်ဆက်မယ် - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၄၆။ မျှော်လင့်ခြင်းနန်းတော် - အောင်သီရိဗိဒီယို
- ၄၇။ လျှို့ဝှက်လမ်း -
- ၄၈။ အချစ်ဆိပ်သင့်စေ
- ယခုလ
- ၄၉။ ထားခဲ့ရက်လည်း မနေရဲပါ
- ဆက်လက်၍
- ၅၀။ ခြားနားခြင်းနိယာမ

